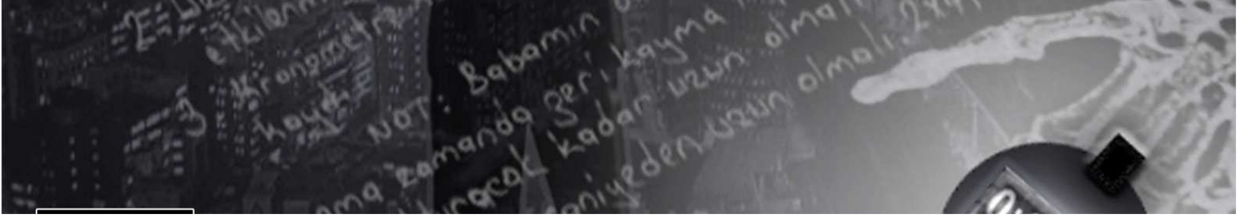

ZAMAN TOZLARI

Sadık Yemni

buzul dünya

ZAMAN TOZLARI

TekinsizX Vakalar Hafiyesi Osman Demir’in Serüvenleri

Sadık Yemni

YAZAR

Sadık Yemni

EDĐTÖR

Ozancan Demirışık

ÖN KAPAK TASARIMI

Arif Kubaş

ARKA KAPAK TASARIMI

Gökcan Şahin

EL YAZILARI

Sadık Yemni - Tayfun Demirışık - Ozancan Demirışık

SON OKUMA

Onur Selamet

YAYIN TARĐHĐ

Eylül 2009

Bu e-kitap Buzul Dünya Yayınları tarafından ***www.buzuldunya.com*** *adresinde yayınlanmıştır. Tanıtıcı kısa yazılar dışında izin alınmadan kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve paylaşılamaz.*

ÖN

Ö S

N ÖZ

Ö

Buzul D**ü**nya'n**ı**n

TekinsizX Atmosferi

Sevgili Buzul Dünya okurları,

Kendimi bildim bileli TekinsizX öykülerin, filmlerin ve hatta anıların tiryakisi oldum. Merak, araştırma, heyecan ve korku bağımlısıyım. Damarlarımda kanımın; içi siyah köpüklü korku zerrecikleriyle kıvıl kıvıl fokurdamasından zevk duyanlar taifesindenim.

Terim üretmeyi seviyorum. Damarlarımızdaki korku zerrecikleri için 'korkulobin' terimini uydurdum örneğin. Böyle bir makale de yazdım sonradan. 2007'de Atlantik yakınlarındaki bir radyoda program yaparken konu başlığı oldu. Tekinsiz bildiğiniz gibi Đngilizce 'haunted' anlamına geliyor. Paranormal, metafizik alan etkinlikleri manasına. Bizim taraflarda daha çok cin ve hortlak işleri gibi algılanır malum. Bu alanı tarayan, ama sadece o olmayan tür ise çok yaygındır. Polisiye, bilimkurgu, fantastik, korku, paranormal ve dram karışımı türde yapılmış gerilim filmleri, dizileri

bayağı yaygındır. The X Files, The Outer Limits, Twilight Zone, 4400, Ray Bradbury öyküleri dizisi, Lost, Fringe ve benzerleri gibi. Benim TekinsizX terimim bu türü tek bir adla ifade etme çabamdan doğdu.

Zaman Tozları

TekinsizX vakalar hafiyesi Osman Demir bir süre Almanya'da bir üniversitede öğretim görevlisi olarak çalışmış bir bilim insanıdır. Şu sıralar Đstanbul Anadolu Yakası'nda, Feneryolu civarında ikamet etmektedir. TekinsizX alanına özel bir ilgisi ve yeteneği vardır. Bir uzmanlık durumu söz konusudur yani. Osman Bey bu vakaları sabık bir hacker olan yazılım gurusu Terra Fuat ve hem ilahiyat hem de fizik okumuş Keten Hoca'nın yardımıyla çözer. Zaman zaman emniyetin de bu üçlüye yardım için başvurduğu olmaktadır.

Zaman Tozları kendi türünde sanal ortamda yayınlanan ilk derli toplu romanımız oluyor sanırım. Osman Bey'in serüvenlerini 2006 yılında önce televizyon dizisi olarak tasarladım ve senaryo şeklinde yazdım. Şu anda elimde henüz film alanına ayak basmamış dört senaryo var. Zaman Tozları senaryodan metne uyarladığım ilk roman. Zaman elverdikçe diğerleri de bu formata arzı endam edecek.

Buzul Dünya yeni doğmuş, çok genç bir serüven kanalı. Ozancan ve Gökcan'ın sıcak nefes üfledikleri bir ilham mekânı olarak umarım uzun

ömürlü olacaktır. Genç kurucular olan Canlar'a, katılımcı yazarlara ve çizerlere sofistike bir gayretkeşslik mertebesi ve enginlere sığmaz esin genleşmeleri diliyorum.

Sadık Yemni

Hayal Tozu Gölgecisi

sadikyemni.net

5

1

Metin kendinde bir gariplik saptayabilmek için aynadaki aksini uzun uzun süzdü. Günlerden pazardı. Pazartesi ile Perşembe günleri arasında komada yatmış biri için çok yanlış bir görünümü vardı. Yüzü yeterince soluk, gözlerinin altı mor değildi. Yürürken topallamıyordu. Hiçbir yeri ağrımıyordu. Karnı acıkmak üzereydi. Zihninde; Kadıköy'de her zaman gittiği yerde yiyeceği bir sandviç hayali beslemekteydi. Ölümden kıl payıyla dönmüşlük bu kadar ucuz bir şey miydi?

"Anne, baba, ben çıkıyorum."

Annesi babası misafir uğurlar gibi hole gelmişlerdi. Babası eşofmanlıydı. Az sonra yürüyüşe çıkacaktı. Bakışları, az önce kendinin de yaptığı gibi, iyi görünümünün ardına geçmek istiyordu. Geçen pazartesi günü dört arkadaşıyla sağanak yağmur sonrasında bir su birikintisinden

geçerlerken, kopup suya düşmüş elektrik kablosunun kurbanı olmuşlardı.

Dört kişilik masa tenisi grubundan bir tek o sağ kalmıştı. Gazetelerin birinci sayfasına çıkmışlardı.

“Çok geç kalma e mi?”

Metin gözleri tıpatıp kendine benzeyen kadına sevgiyle baktı.

“Merak etme. Akşam yemeğine evdeyim.”

“Yaprak dolması yaptım sana.”

Zaman Tozları

“Miyam miyam.”

“Harçlık durumu yeterli mi?”

Metin babasına bakarak başını salladı. “Yeterli ötesi bile denebilir.”

Hastaneden çıkınca bir dizi şımartılma eyleminden geçmişti. Buna harçlık da dâhildi.

“Đyi. Dikkatli ol.”

“Merak etmeyin. Bu defa dikkat edeceğim. Suların içinden geçmek falan yok. Çişin üstünden atlarken de estağfurullah diyeceğim. Dedem öyle tembih ederdi ya ben küçükken.”

Annesi ve babası sessiz kalınca Metin kapıyı araladı ve geriye bakarak, “Hoşça kalın,” dedi.

“Güle güle oğlum.”

Merdivenleri inerek sokağa çıktı. Kapıda durumu bilen bir kimseyle karşılaşmadığı için memnun, hızlı adımlarla ana caddeye doğru yürüdü. Geçmiş olsuna gelen misafir, akraba ve arkadaşlarına ne olup bittiğini anlatmaktan gına gelmişti.

Az sonra Kadıköy'de gezinirken, iki-üç gündür hafiften hissettiği bir yanı güçlendi. Dışarıda, 'insanları, eşyayı, gökyüzünü her şeyi yeni bir gözle görüyorum' duygusu abandı üzerine. Buna ilişik, sanki komadayken bildiği ama şimdi unuttuğu bir şey daha vardı. Bir hat. Farkındalık hattı eklemlenmişti hayatına.

Birden oradan koptu ve son üç gündür en çok düşündüğü şeylere geçti. Aklına Ferhat, Ali ve Semih gelince gözleri doldu. 'On Yedi Yaşında Biten Dört Hayat' yazmıştı gazetenin biri. Hayatlardan biri devam etmişti sonradan.

7

Sadık Yemni

Arkadaşlarını bir daha göremeyeceğini düşünmek suçluluk duygusunu depreştirmişti yeniden. Allah'tan Semih hariç ikisi çok yeni arkadaşıydı ve ailelerini tanımıyordu. Her dakika yaptığı yeniden kurgulamaya daldı. Dört arkadaş o su birikintili sokaktan değil, diğerinden geçiyorlar ve az sonra buluşup masa tenisi oynuyorlar. Hepsi de geçen

pazartesi gecesi aynı rüyayı görmüşler falan. O filmlerde olduğu gibi…
Ani bir dürtüyle pazartesi öğleden sonra masa tenisi oynadığı yere yönelmek isterken, diğer hat kendine acıma ve sahte suçluluk duygusu üreten jeneratörün düğmesini kapatıverdi.

"Şimdi. Đçeri gir."

Metin kulağında çınlayan ses nedeniyle hiç irkilmediğine şaşamayacak haldeydi. Uysalca etrafına bakındı. ***Anahtar*** adlı bir internet kafenin önünden geçmekteydi.

"6 numaralı bilgisayar. Haydi. Gir içeri. Enter'a basman yeterli."

Sesin sahibini sorgulayan yanı Andromeda gökadası kadar uzaktı sanki. 'Koma sırasında tanıştığın ses' demekteydi iç kayıtlar. Đnternet kafe yarı yarıya doluydu. Girişte altı bilgisayar daire şeklinde yerleştirilmişti. Kalan kısım tek sıra bilgisayarlarla devam ediyordu. Bunun için mi buraya anahtar ismini vermişlerdi acaba?

Metin yaltaklanan ses tonundan telefonda henüz yatmadığı bir kızla konuştuğunu tahmin ettiği yirmi beş yaşlarındaki delikanlıya 6 numaralı bilgisayarı işaret etti. Kıvırcık siyah saçlı adam başıyla tamam işareti verince gidip makinenin önüne oturdu. Sol yanı boştu. Sağında uzun boylu, lacivert cin pantolonlu kısacık saçlı kumral bir kız oturmaktaydı. Kafasında

kulaklıkla fısıltı halinde konuşmaktaydı. Ciddi bir konu olmalıydı. Bu dünyadan kopup gitmişti sanki.

ENTER tuşuna basınca; internet kafenin tarifesi, logosu ve iki reklam fotoğrafı yok oluverdi. Ekranın karalığı normal değildi. Üç boyutlu diyeceği geliyordu. Etrafına bakındı. Đdareci, telefonda konuşmaya devam etmekteydi. Kimsenin kendine dikkat yapıştırdığı yoktu. O bakarken içeri girip girmemek için tereddüt eden, kısa boylu öğrenci tipli genç, fikrini değiştirmişti.

“3’e kadar say ve avucunu ekranın tam ortasına koy.”

Metin hipnozda gibi, her şeyi boş vererek denileni yaptı. Ekran avucunun ortasını ittirmeye başladığında uzaktaki Metin küçük bir çığlık koyuverdi.

Olay yeri sessizdi ama.

“Onu al ve çok doğal bir hareketle cebine koy.”

Metin golf topu büyüklüğündeki tırtıllı beyaz topçuğa saatlerce bakmak istiyordu. Bu duygusunu güçlükle yenerek nesneyi montunun sağ cebine koydu.

“Hemen çıkma. Birkaç site ziyareti falan yap.”

Metin saniyelerdir tuttuğu nefesini koyuvererek etrafına bakındı.

Asayiş berkemaldı. Herkes kendi işine dalmış durumdaydı. Dışarıdan cebine

dokundu. Küresel sertliği hissedince, içini bir sevinç kapladı. Delirmemişti. O

topçuk gerçekti. Đçi içine sığmayarak birkaç siteye girdi. On-on beş dakika

sonra 1 TL ödeyerek dışarıya çıktı. Đdareci hâlâ o kızla konuşmaya devam

etmekteydi. Sesinde belli belirsiz bir yalvarma tınısı belirmişti. Metin henüz

kadınları iyi tanımıyordu, ama adama pek şans vermemekteydi.

9

Sadık Yemni

*****

"Merhaba. Su içmeye kalkmıştım. Işığın yanıyordu. Bir bakayım

dedim."

Gece yarısını biraz geçmekteydi. Metin beyaz topçuğu masanın

üzerine koymuş, büyüteçle incelemekteydi. Üzerinde minik ve sarı bir

düğme vardı. Bu düğmeye defalarca basmıştı haliyle. Eğer ekranın

yüzeyinde belirdiğini gözleriyle görmeseydi çoktan çöpe atardı, ama bu

kadar olağanüstü bir nesne ona boşuna verilmiş olamazdı.

"O da ne öyle?"

"Bu mu? Top."

"Ne topu öyle?"

Tam topu adama uzatacağı sırada, iç ses kulaklarında çınladı. ***"1,2,3…***

Zaman tozları saçmaya başlıyoruz! Düğmeye bas."

Metin topçuğun düğmesine basınca, babasının topçuğu almak için uzattığı eli havada dondu. Ağzı da bir şey söylemek için aralandığı şekilde kalmıştı.

"Topu cebine koy çabuk."

Metin söyleneni yapmak için harekete geçerken korkuyla adama bakmaktaydı.

"Baba… baba iyi misin?"

"Topu sakla önce. Babanın bir şeyi yok."

10

Zaman Tozları

Metin topu masasındaki çekmecenin içine tıktı. Adam hâlâ aynı şekilde durmaktaydı. Aradan buz gibi saniyeler gelip geçti. Babası birden donukluğundan sıyrıldı.

"Merhaba. Su içmeye kalkmıştım. Baktım ışığın yanıyor."

Metin acayip rahatlamıştı adamın donukluğunun çözülmesine.

"Đyiyim baba, merak etme. Hayallere dalmıştım. Sen birden içeri girince…"

Babası garip bir şekilde topun varlığını unutmuş gibiydi.

"Hayale devam o zaman. Çok geçe kalma."

“Tamam.”

“Đleride senin de oğlun kızın olunca böyle laflar edeceksin.”

“Söz, edicem.”

Metin masasının üst çekmecesini açıp beyaz topçuğa baktı. Babasının gitmesinin üzerinden yarım saat geçmişti. Yatak odasının kapısında kulak vermişti. Numara falan yaptığı yoktu. Babası kendine has horultusuyla uyku püfürdetmekteydi.

Metin bir bilimkurgu kitap kurdu ve film sırtlanıydı. Lise üçteydi ve fiziği, matematiği çok iyiydi. Aklına ilk gelen şeyi denemek için topçuğu masanın üstüne koydu. Kronometreyi 0 yerine 10’dan başlamak üzere hazırladı. Gözü bileğindeki dedesinden kalma kol saatinin saniye ibresinde, eşzamanlı olarak topçuğun ve kronometrenin düğmesine bastı.

Sonuç şoke edici olmakla birlikte beklentisini doğrular nitelikteydi. Kolundaki saat çalışmaya devam etmiş, kronometrede hareket başlar gibi olmuş ve donmuştu. Kronometre durduktan kırk iki-kırk üç saniye kadar

1. 43 saniyelik donma sabit
2. Üzerine yapışık olduğu için saati donmadan etkilenmiyordu. Kolumdan çıkarınca o da dondu.
3. Kronometre her defasında dört saniye geriye kaydı.

NOT: Babamın donma süresi 43 saniyeydi, ama zamanda geri kayma topun varlığını unutturacak kadar uzun olmalı. Sanki bu süreç 4 saniyeden uzun olmalı. 2x4, 8 saniye belki.

Sadık Yemni

sonra tekrar çalışmaya başlamıştı. Ama aynı yerden değil. 10. saniyeden 06. saniyeye gerilemiş sonra çalışmaya devam etmişti.

Deneyi dört kez yineledikten sonra bazı şeyleri kesin bildiği söylenebilirdi.

Güncesine şöyle bir not aldı.

Böyle bir aparata sahip olmanın hazzı, şaşkınlığı, korkusu muazzamdı haliyle. Acaba beyinde bir hasara yol açıyor olabilir miydi? Aklında bin tane endişe dans etmekteydi. Gizli servisler böyle bir aparatı ona mal ederler miydi? Kim bilir, belki şu anda kapıyı kırıp içeriye girmeye hazırlanıyorlardı.

Diğer yandan kendini seçilmiş biri gibi de hissetmekteydi. Üç arkadaşı ölmüş, kendisi komadan çıkmayı başarmıştı. Bu topçuk bunun mükâfatıydı

belki de.

“1,2,3… Zaman tozları saçmaya başlıyoruz Metin.”

Metin damarlarındaki adrenalin yüzünden o gece uyuyamadı. Sürekli dışarıdan gelen sesleri dinledi. Perdenin aralığından sokağı kolaçan etti

durdu. Topçukla iki kez daha aynı deneyi yineledi. Sonuç aynıydı. Ambulansla hastaneye götürülürken kalbi iki kez durmuş ve ancak müdahaleyle yeniden çalışmıştı. Doktor, “Ölümden dönmesi mucize,” demişti. Mucizeler ikizdi anlaşılan. Sabah beş civarında, giyinik vaziyette, yatağın üzerinde derin ve rüya boşluksuz bir uykuya daldı. Sabah yedide çalar saat çaldığında, sekiz saat deliksiz uyumuş gibi zinde hissetmekteydi kendini. “Komadan ikinci kez çıkmıştım,” diyecekti sonradan bu anlar için.

****

Metin kimselerin ne işe yaradığını bilmediği topçukla sokakta gezmekten çok tedirgindi. Aradan bir hafta geçmişti. Eve döndüğünde zaman tozutan aparatın yok olduğunu ya da evin yandığını göreceğini düşündüğü anlar geride kalmıştı. Bunların hiçbiri olmamıştı. Kimse peşinden gelmiyordu, ama şu anda cebinde onun ağırlığını hissetmeyi hâlâ korkutucu bulmaktaydı. Sanki üzerinde minik bir nükleer bomba taşıyan bir teröristti.

Uzaktan tanıdık iki kızın geldiğini fark edince girdaplı düşüncelerden bir anda sıyrıldı. Kızlar onu görünce farklı yüz ifadeleri takınmışlardı. Kumral, uzunca saçlı olanı candan gülümsemiş, dolgun dudaklı, kabarık siyah saçlı havalı kız ise, “Sen de nereden çıktın şimdi?” dercesine yarım tebessümle bakmaktaydı.

“Merhaba Çiğdem. Meltem.”

“Merhaba Metin,” dedi kumral kız. Kahverengi gözleri samimi bir ilgiyle parlamaktaydı.

Metin içinin ılındığını hissetti. Çiğdem’i altı aydır tanıyordu. Sınıf arkadaşıydı. Kıza deli gibi âşıktı Metin. Beyaz kısa anorağıyla dünyanın en güzel kızıydı. Meltem dar turuncu süveterinin önünü geren şeyleri daha bağırtık sergileyen dar bir kazak giymişti. Bir yetmiş beş boyunda uzun bacaklı, kendini beğenmiş havalı bir kızdı. “N’aber Metin. Şey… Bizim biraz acelemiz var da. Đyi akşamlar.”

Metin isteksiz adımlarla yürüyen Çiğdem’in arkasından bakarak içini çekti. Bir kere fizik dersinde Meltem’le yan yana oturmuşlardı. Metin kıza yardım etmediği için Meltem çok bozulmuştu. Hocanın gözü üzerlerindeydi.

Yoksa kopya verirdi. Daha önce yaptığı bir şeydi. Aşırı gururlu kız bunu kabul

etmiyordu.

Kararsızlığından hızla sıyrıldı. Yürüdükleri yönden Meltem'in evine

gittikleri belliydi. Saat sekize geliyordu. Hava kararmıştı. Cumartesi akşamını

birlikte geçireceklerdi herhalde. Đçinde Çiğdem'i sürekli olarak ondan kaçıran

Meltem'e karşı bir öfke büyümekteydi.

Bezgen Apartman'ın kapısı kapalıydı. Hiç tereddüt etmeden küçük

bahçeyi geçerek zillere baktı ve kapıcının ziline bastı. Đkinci basıştan sonra

merdiven altında bir aydınlanma oldu. Bıyıklı, kırk yaşlarında, kısa boylu bir

adam kapıyı araladı.

"Buyurun kimi…"

Metin adamı hafifçe kenara iterek içeri girdi. Asansör alt katta değildi

ve bekleyecek zaman da yoktu. Ayaklarının ucuyla basamakları çıkmaya

başladı. Az sonra, kapının kapanma sesini duydu. Kapıcı ne için kapıya

geldiğini hatırlıyor muydu acaba?

14

Zaman Tozları

Meltemlerin kapısına geldiğinde nabzı hızlanmıştı. 11 numaralı kapıya

bakarak cesaret toplamaya çalıştı. Evde kaç kişi olduğunu bilmiyordu.

Meltem tek çocuktu. Birkaç gündür her fırsatta babasının iş için Japonya'ya gittiğini anlatıp durmaktaydı. En fazla üç kişiydiler yani. Derin bir nefes aldı ve apartmanın ışığını yaktı. Kronometreyi ayarlayıp kapının eşiğine yere bıraktı. Sonra kapıyı tıklatıp kızın onu rahatça görebileceği şekilde durdu.

***

"Ne bulursun şu hayalci Metin'de bilmem."

"Bir iki kelime konuşacaktım ya. Çocuk ölümden döndü."

"Yapışkan bir tip."

Anorağını portmantoya asan Çiğdem, Meltem'in Metin'den gıcık kaptığını bildiği için alttan alıcı bir şeyler diyecekti, ama kızın haksız davranışına dayanamayıp, "Sana fizik dersinde kopya vermedi diye bozuksun," dedi. "O kadar ders de çalıştırdı üstelik."

"Hiç de değil."

"Öyle öyle."

Meltem bu konuyu söndürmeye niyetli değildi. Omuzlarını silkerek, "Hazır hamburger var," dedi. "Beş dakikada ısınır. Birazdan hazırlarız.

"Babam Tokyo'da, annem Kongkeng'de. Ev bizim yani."

"Karnım hiç aç değil," dedi Çiğdem küçük dolaptaki terliklerden birine uzanırken.

"Bir şey içer miyiz? Bira falan?"

“Đyi kızlar öyle şeyler içer mi? Hem de bu saatte?”

Meltem ayakuçlarında biraz yükselip yüzünü komikleştirdi. “Hangi iyi kızlar?”

Tam o anda kapı çalındı.

“Birini mi bekliyorsun?”

Çiğdem kapının gözetleme deliğine doğru seğirtirken, “Brad Pitt’i,” diye fısıldadı. Gözden dışarı baktı. Yüzündeki gülümseme silinmişti. Hışımla kapıyı açtı.

***

“Sen misin Me...”

Kızlar holde donmuş kalmışlardı. Metin kapıyı örtüp hızla işe girişti.

Bu eve Meltem’in on altıncı yaş gününde gelmişti ilk ve son kez. Daha sonraki partilerden hiçbirisine davet edilmemişti. Bunda ders çalışırlarken Meltem’le biraz yakınlaşmalarının da etkisi vardı. Kız aşırı kıskanç biriydi.

Mutfağa gitti ve etrafına bakındı. Ketçapı aldı ve yerine bıraktı.

Meltem’in sık sık, “Hardaldan nefret ederim,” dediğini hatırlamıştı. Acı hardal etiketli, yarısı dolu plastik şişeyi alarak hole gitti. Meltem’in pantolon

kemerini arkadan hafifçe çekerek bollaştırdı. Plastik şişeyi iyice içeri sokarak, hardalı kızın iki karpuzunun ara yerine doğru bir kez sıkıp geri çekti. Koşar adımlarla mutfağa gidip hardalı yerine bıraktı ve geri döndü. Otuz iki saniye geçmişti. Bitiştirdiği iki parmağının ucunu öpüp Meltem'in yarı aralık dudaklarına değdirdi ve sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapıyı örttü. Yerden kronometreyi kaptı, ışığı yakan düğmeye basıp hızla merdivenlere hamle

etti. Bir kat inip durdu. Kronometre hareketlendikten beş saniye sonra kapı açıldı ve kapandı.

Kronometre tam otuz dört saniye geri kalmıştı. Topçuk kırk üç saniyelik standart donmalar yapmaya devam etmekteydi. Kendi tek başına olduğunda dört saniye geri kalan kronometre, iki kızla beraberken otuz dört saniye geri kalmıştı. Babasıyla da sekiz saniye kadarlık bir geri sekme olmuştu. Üç kişiyle otuz dört saniyelik geri sekme, beklemediği bir sonuçtu. On iki saniye olması lazımdı aklınca, ama sonuç farklıydı. Demek ki dondurduğu kimselerin sayısı arttıkça zıplamalı da olsa geri sekme de doğru orantılı olarak büyümekteydi. Çok manyakça bir şeydi bu. Hiçbir filmde böylesini görmemişti.

Apartmandan dışarı çıkınca, camdan bakan var mı diye üst kata baktı

Metin. 11 numaralı dairenin camları kapalıydı. Sakin adımlarla sokağa çıkıp yürümeye başladı. Şimdi içeride olup, ne olacağını görmek için neler vermezdi.

***

“Zil mi çaldı kız?”

Meltem arkadaşına baktı. Yüzü ciddiydi. Holde durdukları için duymamaları imkânsızdı. Yüzüyle ‘hayır’ anlamında bir işaret yaptı. Kız tatmin olmamıştı. Kapıyı açtı ve kat lambasını yaktı. Sonra içeri girerek kapıyı

kapattı.

“Bir an… Neyse ne içiyoruz?”

17

Sadık Yemni

Çiğdem tam bir şey diyeceği sırada kızın yüzündeki şaşkınlık ifadesi nedeniyle suskun kaldı. Meltem elini arkadan kalçalarına götürmüş pantolonun üzerinden yoklamaktaydı.

“Bu ne ya?”

“Ne oldu ya Mel? Ped mi lazım?”

Meltem’in yüzündeki şaşkınlık koyulmuştu. “Daha on gün falan. Gidip tuvalete bir bakayım. Sen geç otur.”

Meltem neredeyse koşar adımlarla tuvalete doğru giderken Çiğdem

ardından bakakalmıştı.

***

“Kim yapmış olabilir?”

Meltem’in ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Pantolonunu çıkarmış, yerine uçuk mavi bir eşofman altı giymişti.

Çiğdem kıza acıyordu, ama burnundan kıl aldırmayan Meltem’in kıçının acı hardaldan yanması nedeniyle içinde gülme kabarcıkları fışkırıp durmaktaydı.

“Daha eve yeni girmiştik. Đkimiz yalnızdık. Hiç ayrılmadık birbirimizden. Senin kendi kendine yapma imkânın da yoktu.”

“Kız öyle söyleme. Ben kafayı mı yedim ki öyle bir şey yapayım?”

Çiğdem dayanamayıp sırıtınca Meltem de ona uydu.

“Belki biz buluşmadan önce oturduğun kafede bir şeyler olduysa.”

Meltem’in aşırı özenle inceltilmiş kaşları havaya kalkmıştı. “Bak bu olabilir,” dedi. “O Faruk adlı şaklaban. Evet. Yapsa yapsa… Odur mutlaka. Bir

ara sırtım ağrıyor demiştim de, Hint masajı yaptı. O sırada yapmıştır mutlaka.”

“Hint masajı mı?”

“O tarafı önemli değil şimdi. Yarım saat duş yaptım hâlâ popom yanıyo. Ben sana gösteririm Faruk. Aikidocu eski sevgilime bir dayak attırayım da görsün gününü. Đsmet. Bana yaranmak için ne yapacağını bilmiyor zavallı zaten. Faruk tabii. Başka kim olabilir?! Görür gününü o.”

Çiğdem dayanamayıp sırıtınca Meltem yalandan bozuluyormuş gibi yaptı.

“Senin kıçın yansaydı görürdük.”

“Haklısın valla.”

Aklına Meltem’in zil çalmadığı halde kapıyı açması gelince Çiğdem’in içindeki gülme hissi kayboldu. Farkında olmadan alnını kırıştırmıştı. Metin’le karşılaşmalarını düşündü. Meltem çocuğa çok kaba davranmış ve sonra felek onu hafiften cezalandırmıştı. Bu düşünce silsilesi çok uçucu bir durumdaydı. Belleğinde depolanmadan uçup gitti. Brad Pitt’i hatırladı ardından. Meltem hayrandı adama. Ne alakası vardı şimdi?

19

2

“Karlofça Antlaşması, 26 Ocak 1699 tarihinde, Osmanlı Devleti ile Avusturya Đmparatorluğu arasında imzalanmış olan bir barış antlaşmasıdır. Karlofça bugünkü Sırbistan'ın sınırları içinde yer alan küçük bir kasabadır. Antlaşma Osmanlı-Kutsal Đttifak Savaşları'nı bitirmiştir.”

Metin not alan Çiğdem'e yan gözle baktı. Eğildiği için saçları önüne düşmüştü. Dünyanın en güzel kızıydı. Yanında oturan, siyah saçları omuzlarında kıvır kıvır lüleli, beyaz ince kazağı göğüs hizasında iyice kabarık duran diğer kız, gözü arkadaşının kâğıdında bir şeyler yazmaktaydı. Tarih öğretmenleri Belma Hanım, yazılılarda yeni bir yöntem denemekteydi. Önce bir paragraf genel bilgi not ettiriyor, sonra o konuyla ilgili soruyu soruyordu. Bütün soruları bir kerede vermiyordu yani. Böylece hiç ders çalışmamışlar bile bir şeyler öğrenmekteydiler. Beş soruluk bir sınavdı. Şu anda ikinci soruyla meşguldüler.

Metin sol elinde heyecandan terlemiş olan topçuğa baktı. Arkada en sağda oturduğu için, sağ eline geçirdiği incecik lastik eldiven dikkat çekmemekteydi. Ceketinin sağ cebini dışarıdan yokladı. Kronometreyi not aldığı kâğıdın üstüne koydu ve düğmeye bastı.

Zaman Tozları

"Sultan II. Mustafa döneminde Osmanlılar Avusturya Đmparatorluğu üzerine üç büyük sefer düzenlediler. Ancak 11 Eylül 1697'de uğranılan Zenta yenilgisiyle..."

Bütün sınıf donmuştu. Metin yıldırım gibi harekete geçti. Đlk olarak ceketinin sağ cebinden çıkardığı bir rujla sınıfın en maço erkeği, karateci Mesut'un dudaklarını boyadı. Kız hiç yüz vermediği halde Çiğdem'e çok

sulanıyordu. Fizik gücünü kullanarak insan sindirmeyi çok seviyordu. Mesut’un Rambo’yu andıran gözleri belli belirsiz kıpırdayınca içine korku girdi. Delikanlının mengene gibi güçlü ellerine baktı. Pilleri bitmiş oyuncaklar gibi hareketsiz durmaktaydılar. Bir sorun yoktu. Zihinler yavaşlamıştı sadece. Bedenlerin bazı tepkileri vermesi doğaldı.

Ruju adamın sırasının çekmecesine bıraktı. Đki-üç kişinin önlerindeki kâğıtları değiştirdi. Çiğdem’in sırasının üstüne, cebinde biraz deforme olmuş bir papatya koydu. Ve son olarak sekiz gramlık minik bir hardal paketçiğini Meltem’in yazılı kâğıdının üzerine bıraktı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak yerine oturduğunda otuz sekiz saniye geçmişti. Plastik eldiveni pantolon cebine tıktı. Normal yazı yazıyor pozisyonunu alarak, kalan saniyelerin geçmesini bekledi. Kırk üç saniyelik standart donma süresi bitince kronometreye baktı. Tam yüz yirmi bir saniye geri gitmişti. Demek ki insan sayısı çoğaldıkça artan geri sekme kararlı bir yapıya sahipti. Bu muazzam bir şeydi.

Sınıfta tahminin aksine toplu bir hayret nidası kopmamıştı. Ama büyük dalga yakındaydı. Hem de çok yakında.

“Hocam birisi benim kâğıdımı değiştirmiş.”

Önündeki kâğıtları inceleyen Belma Hanım'ın alnındaki kırışıklık derinleşirken, bakışı bunu diyen Hikmet'e yöneldi. "Kimmiş peki?"

"Bilmiyorum hocam. Bu kâğıt benim değil. Ahmet Hancı yazıyor."

Bütün bakışlar hayretle sınıfın en çalışkan öğrencisi olan Ahmet'e yönelmişti. Kısa kahverengi saçlı, kopça gözlü biri olan Ahmet önündeki yazılı kâğıdını alıp havaya kaldırınca ses kesilmişti birden.

"Burada da Hikmet Kıvılcım yazıyor."

Kimse iki öğrenci arasındaki üç sıralık mesafenin farkında değildi.

Hoca akıl erdiremediği bir şeyleri hatırlamaya çabalıyormuşçasına yavaş tepki vermekteydi.

Ahmet tam ayağa kalkıp bir şey diyecekken, ikinci dalga patlayıverdi.

"Çocuklar Mesut'u gördünüz mü?"

Bütün bakışlar 1.92 boyunda, ince deri ceketiyle bayağı havalı görünümü olan Mesut'a yönelmişti. Etli dudakları bas bas bağıran bir kırmızı renkle rujlanmıştı.

Đri kahverengi gözleriyle güçlenen kırmızı boya bir yeraltı çağlayanı etkisi yapmaktaydı. Gizli kalmış duygular çağlayanı.

"Ne gülüyorsunuz lan..?"

"Makyajın biraz eksik kalmış. Gözlerine de far sür istersen."

Bunu diyen, Mesut'un adaşıydı. Yirmi santim kısa, yirmi kilo hafif olan diğer Mesut yakınlarda bir bahaneyle tartaklandığı için şimdi köküne kadar gaza basmaktaydı.

"Yakışır sana valla. Değil mi çocuklar?"

"Lan ibne, gelirsem yanına!"

22

Zaman Tozları

"Benim tercihim farklı. Sen Cihangir'e git."

Mesut hışımla yerinden kalkarken duraklayıverdi. Dudaklarına değdirdiği parmaklarına bulaşan kırmızılık hızını kesmişti. Yüzü Belma hanımınkinden daha büyük bir şaşkınlıkla dolmuştu.

"Ulan bunu hanginiz yaptıysanız… Göstericem o kimse."

"Çocuklar susun. Susun dedim."

Hocanın sesi iyice yükselince sınıf sessizleşti. Belma Hanım yerinden kalktı ve tam ortada durup sınıfı süzdü. Bir yanı çok şaşkındı. Bir yanı da Mesut'un durumunu komik bulmaktaydı.

"Mesut dışarı çık. Yüzünü yıka. Ve zil çalana kadar kantinde bekle."

Mesut'un kararsızlığı çok kısa sürdü. Omuzları çökük bir durumda, kapıyı açıp dışarı çıktı. Gözleri yaşlıydı. Metin biraz üzülmüştü kıl tip olmasına rağmen.

“Allah bilir pantolonun altında külotlu çorap da vardır,” dedi diğer Mesut.

Mesut’tan gıcık kapanların sayısı bayağı fazlaydı. Laf atmalar devam etti.

“Sonunda cevherini açığa vurdu. Cesaretini takdir ediyorum. Alay etmeyin o yüzden,” dedi Hikmet.

Değişen kâğıtlardan daha önemli bir konu bulmuştu.

“Sende de var mı o cesaret?” dedi diğer Mesut. Onun topuna çalım atmasına bozulmuştu herhalde.

“Cesaret değil, cevher dedim. Anlayışsız hırtlar, ne olacak!” dedi Hikmet yalandan bozulmuş gibi yaparak. Milletin, özellikle kızların sırıtma dozajından memnundu.

23

Sadık Yemni

“Kimler kâğıt değiştirdiyse not kırıcam,” dedi Belma hanım. Sesi inandırıcı değildi pek. Yüzünde, olan bitenlerden bir miktar eğlendiğini açık eden bir ifade vardı. Böylesi minik ama düzeyli bir rezillik nadiren çıkardı ortaya.

“Benim kabahatim ne hocam?” dedi Ahmet. “Bütün soruları biliyorum. Neden böyle bir şey yapayım ki?”

Belma Hanım tam bir şey söyleyeceği sırada Meltem elindeki hardal paketini kaldırınca bekledi. Kız diğer eliyle de arkadan kalçalarını yoklamaktaydı. Deneyimli bir öğretmendi. Sürprizlerin henüz bitmediğini sezmişti.

“Ne oldu Meltem?”

“Benim sıramın üstüne de bu… Bu hardalı koymuşlar.”

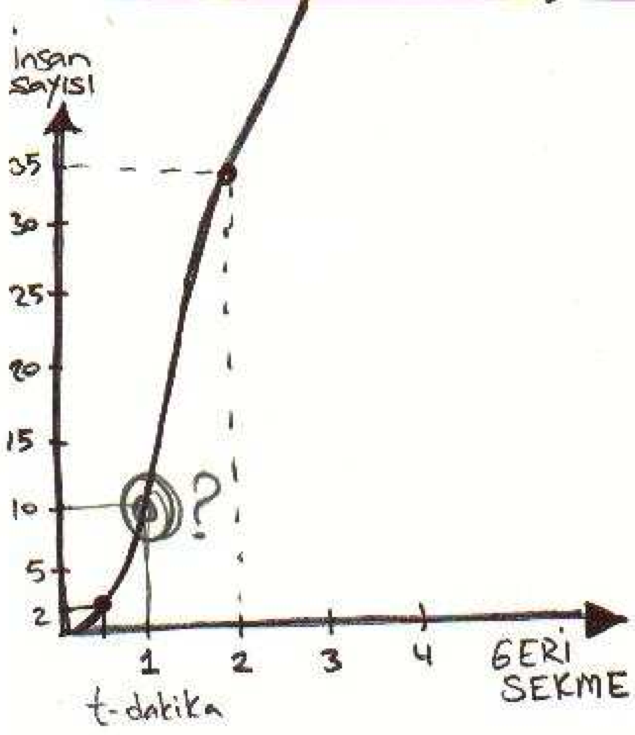
“Kim koymuş?”

Kız sessiz kalıp omuzlarını silkince, sınıfta bu defa mantıklı yöne dönük ilk soru işareti belirmişti. Bu kimin veya kimlerin işiydi? Tam o sırada,

Mesut’un sıra arkadaşı süslü Ayten, çekmecede duran ruju keşfetmişti. Kız ruju kaldırıp gösterince gülüşmeler bir öncekine göre daha sönüktü. Çok organize bir işin belli belirsiz varlığını hissetmekteydiler.

“Peki, bu yazılıyı iptal ediyorum. Bir kereye mahsus olarak sizleri disiplin kuruluna vermeyeceğim.”

Birkaç kişi çekmecelerini kontrol etmeye başlayınca bütün sınıfa sirayet etti. Çiğdem’in elinde beliren uzun saplı papatya, mini bir kara delik gibi bütün bakışları üzerine toplamıştı. Saatlerinin toplu olarak iki dakika geç kaldığını keşfetmelerine henüz zaman vardı.

Zaman Tozları

***

Metin odasında yalnızdı. Saat gecenin ikisiydi. Adrenalin fazlalığı nedeniyle uyku tutmadığından, yakın gelecek planları üzerine çalışmaktaydı. MP3'üyle müzik dinliyordu bir yandan. Mor ve Ötesi'nden Küçük Sevgilim adlı parça çalmaktaydı. Zaman dondurmada deneye katılanların sayısı ile orantılı geri sekme müthiş bir şeydi.

Otuz beş kişiyle yapılan deneyde iki dakikalık sekme olmuştu. Đki kızla otuz dört saniye, babasıyla da sekiz saniye kadarlık bir geri sekme olmuştu. Sayı arttıkça sekme de artıyordu, ama artış düzgün değişmiyordu. Çizdiği

yetkinlikten çok uzak grafiğe bakılırsa on kişiyle bir dakikaya yakın bir sekme

beklemeliydi. Belki de insan sayısının yanı sıra başka etkenler de rol oynamaktaydı.

Saatlerin iki dakika geri kaldığı, ders zili çaldıktan hemen sonra keşfedilmiş ve bomba haber yıldırım gibi yayılmıştı. UFO ve uzaylıların işiydi haliyle. Mesut, “Beni uzaylılar seçti,” demekteydi. Karizması fena halde çizilmişti garibanın. Artık onu uzaylılar da kurtaramazdı. Çiğdem’in elindeki papatya, kızı uzay prensesi yapmıştı bir çeşit. Esas seçilen oydu.

Okulda bir daha kullanmayacaktı zaman tozutma makinesini. Acemilik devrini bugün noktalamıştı. Aletin son kullanma tarihi, sandığından yakın olabilirdi. Bu nedenle dikkatini finans sektörüne çevirmesinin zamanı gelmişti. Orada başarılı olursa; okul, diploma, iş başvurusu, askerlik gibi konularda hiç sorun yaşamayacaktı. Gelecek, yani henüz işlenmemiş zaman tarlası tamamen hükmündeydi.

****

Çiğdem bir düşün sarmalındaydı. Yaprak Dökümü dizisindeki Ferhunde Tekin olarak sınıfta oturuyordu. Aslında uzaylı olan Levent Bey

sırasının çekmecesine kırmızı bir gül bırakmıştı. Az sonra sınıfa girecek, “O gül bana ait,” diyecek ve ardından da misyonunu ifşa edecekti. Görünürde kamera, ışık gibi şeyler yoktu. Uzaylılar işe müdahale etmişti. Bu nedenle gizli kameralarla çekim yapılmaktaydı. Yanında oturan Meltem, elindeki bir dergide ‘Hardal Kremleri Sürünmenin On Altı Hali’ adlı bir yazıyı okumaya dalmıştı. Tarih öğretmeni Belma Hanım bugün çok süslüydü. Kürsüde oturmuş, görünmez rejisörün, “Başla,” demesini beklemekteydi heyecanla.

26

Zaman Tozları

Kapı aralanınca Çiğdem nefesini tuttu. Đçeriye giren Levent Bey değil

Metin’di. Başını sağ arkaya çevirdi. Metin her zamanki yerinde oturmaktaydı,

ama içeri giren başkasıydı sanki. Yüzü kendine güven, güç ve iktidar

ışıldayan yepyeni bir Metin’di.

Tekrar arkaya baktığında rüyanın o sahnesinden koptu ve bir başka

seyir alanına geçti. Meltem’le bir yerdeydiler. Mesut da vardı. Bir parti

veriliyordu. Sınıftan başka kimse yoktu.

Kız daha sormadan, “Metin’i çağırmadım, çünkü sattığı hardallar

bozuk çıktı,” dedi.

Çiğdem bu sözü komik bulmuştu. Tam bir şey söyleyeceği sırada bir

başka sahneye bağlandı. Yanında Metin vardı. Sokaklarda yürüyordu. Bir şey çok garipti. *Neydi*, diye düşünürken gözlerini açtı. Yatağındaydı. Gördüğü şeyler belleğine kayıt edilmemişti. Tekrar gözlerini kapattığında rüyasız bir uykunun beşiğinde tıngır mıngır sallanırken, zihninde yanıp sönen bir düşünce lambası, “Çok önemli bir şeyi unuttun,” diye fısıldayıverdi. Đyice hafiflemiş olan iradesi bir bebeğin yıldızları yakalamak için avucunu uzatması kadar etkili olmuştu hatırlama işleminde.

****

Metin, Garanti Bankası’nın Göztepe’deki şubelerinden birine girdi. Yüzünde sarı gözlük ve bir yıl önce bir tiyatro oyunu için satın aldığı hakiki kıllardan yapılmış takma bir bıyık vardı. Bu kadar önlem kimliğinin saptanmasını yüzde yüz engellemezdi, ama eylem sırası kayıtları bulunmayacağından birinci derecede zanlı sayılmayacaktı. Peruka falan

takmayı da düşünmüştü. Bunu satın alması gerekecekti önceden. Adam sonra yüzünü hatırlardı. Riskliydi. Suyla yıkayınca çıkan bir boyayla saçlarını siyaha boyamış ve iyice kafasına yapıştıracak bir jel kullanmıştı. Bu kadar tebdil-i kıyafet yeterliydi.

On biri iki geçmekteydi. Numara çekerken etrafı kesti. Bir koruma, üç memure, üçü işlem gören ikisi oturan beş müşteri, arka bölmelerde çalışan göremediği iki-üç kişi de dâhil tahminen toplam bir düzine insan vardı.

Oturduğu yerde sırasının gelmesini beklerken planını doğru kurduğunu gördü. Đçeride para çekecek ya da yatıracak tipler çoğunluktaydı.

Daha poposu sandalyeye değerken sırası gelen uzun boylu, iyi giyimli, orta yaşlı bir adam, “Sekiz bin lira çekmek istiyorum,” demişti. Şanslı günündeydi.

Kadın işlemi yaparken, kalbi güm güm atarak bekledi. Kadın paraları saymaya başladığında sol elinde duran topçuğun düğmesine dokunuverdi. Hareket donunca ayağa kalktı ve adamın önüne geçip baktı. Saçları meçli, esmer kadın paraları makinede saymış olmalıydı. Seksen adet yüzlüğe bir lastik geçirmekle meşgulken donmuş kalmıştı. Kolunu uzatıp paraları aldı. Ceketinin iç cebine koydu ve telaşsız adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp sokakta her şeyin normal olduğunu görünce rahatladı. Tam o sırada içeri girmek üzere olan süslü püslü yaşlıca kadına gülümseyip yoluna devam etti.

Hemen eve gitmedi. Bankadan yarım kilometre kadar uzaklaştıktan sonra bindiği bir taksiyle Kadıköy’e geçti. Sabah annesine kendini iyi hissetmediğini söyleyerek okula gitmeyeceğini söylemişti. Okulu kırma

kredisi yüz üzerinden yüz olduğundan hiç sorun olmamıştı.

28

Zaman Tozları

Bir restoranda öğle yemeğini yerken, banka soygununun ne kadar kolay olduğunu düşündü. Daha iyi planlasa çok büyük rakamlara bile ulaşabilirdi. Şimdilik daha fazla paraya gereksinimi yoktu. Olduğunda çaresine bakardı. Yemeği yarıladığında içeriye yirmili yaşlarda iki delikanlı girdi. Basketbolcu gibi acayip uzun boyluydular. Esmer olanın elinde gazete vardı. Az sonra adam gazetenin arka sayfasını okurken Metin ön sayfayı gördü.

Apışıp kalmıştı. Büyük başlık **UFO'lar Liseyi Bastı**'ydı. Alt başlıklardan biri de **Geri kalan saatler'**di. Birden içini bir sevinç ve endişe kapladı. Sevinç, ülke gündemini saptayan bir eylem yapabilmesinden kaynaklanmaktaydı. Endişe de işin giderek büyümesi ve dikkat çekmesinden çok, bu küçük topçuğun marifetlerinin olağanüstülüğünü bütün boyutlarıyla kavramaya başlamasındandı.

****

“Hesabımdan sekiz bin lira çekmek istiyorum.”

Saçları meçli, alt kat komşusu Şiraz hanıma benzeyen genç kadın ne dediğini anlamamış gibi bakmaktaydı yüzüne. Cevat Kiraz aynı sözleri

yineleyince kadının donukluğu geçti ve bilgisayarın ekranına baktı.

Önündeki notları inceledi. Alnı kırışmıştı birden.

“Burada size parayı verdiğim görünüyor,” dedi.

Cevat Bey, “Nasıl olur?” diye sordu ve elleriyle ceketinin ceplerini yokladı. Seksen adet yüzlük oralarda bir yerde olsa hemen hissederdi. “Bir yanlışlık olmalı.”

29

Sadık Yemni

“Burada kaydı var,” dedi kadın. Yanakları allanmıştı.

Cevat Bey şeker hastasıydı. Karısı bu nedenle çabuk sinirlendiğini söylemeyi severdi. Şimdi kanın tepesine çıktığını hissediyordu. Bugün aksilikler günüydü. Sabah arabası çalışmamıştı zaten. Şimdi de başına bu iş gelmişti.

“Hanımefendi ben kayıt mayıt anlamam. Paramı istiyorum.”

“Ceplerinize iyi bakın lütfen...”

Kadın bunu derken, önündeki kâğıtları inceleyen yanı bir şey sezmiş olmalıydı. Yüzü bozulmuştu iyice.

Cevat Bey ses tonuna hâkim olarak, “Lütfen müdürü çağırın,” dedi. Korumanın yanı başında bittiğini görünce, “Bir de polisi tabii,” diye ekledi.

****

Metin eve girince onu mutfaktan gelen nefis kokular karşıladı.

Sinemanın tuvaletinde saçlarındaki boyayı yıkamış ve bıyığı çıkarmıştı. Film gösterildiği sırada içeride kimsecikler olmadığı için kimsenin dikkatini çekmemişti yaptığı işlem. Annesi mutfakta yemek hazırlamaktaydı. Đnce yapılı, orta boylu, yaşını pek göstermeyen biriydi.

“N’aber valide hanım?”

Kadının onun nasıl olduğunu tarayan bakışları içini cızlatmıştı.

Oğlunun geçen haftadan bu yana neler yaptığını bilse şimdi burada düşer bayılırdı.

“Đyidir. Nerden böyle grantuvalet?”

Kadın sabah erkenden bir arkadaşıyla Kozyatağı’ndaki Karfur’a gitmişti. Kendi tabiriyle dükkân pikniği yapacaklardı. Bu nedenle evden çıkışını görmemişti.

“Bir arkadaşın ablası evlendi de. Oradan… Bir soyunup geleyim.”

“Olur.”

Metin odasına girince takım elbisesini çıkartıp dolaba astı. Takma

bıyığı

her

zamanki

yerine,

babasının

eski

Meydan

Larouisse

ansiklopedilerinden B harfini işleyenin içine koydu. Paraları dolabın en alt çekmecesinde duran çoraplardan birinin içine tıktı ve uçuk mavi eşofmanını giyerek mutfağa gitti.

“Çikolatalı cevizli kek yapıyorum.”

“Miyam miyam.”

Kadın yüzünü inceleyen bakışları daha yoğundu bu kez. “Metin

iyisin değil mi?

“Kötü mü görünüyorum yoksa?

“Yok canım. Biraz fazla şey sadece…”

“Nasıl şey yani?

Kadın sevgiyle gülümsedi. “Nasıl söylesem… Boş ver.”

“Söyle ya. Biraz canlı kanlı, biraz da coşkulu muyum?

Kadın başıyla olumlayınca Metin gidip kadına sarıldı. “Anne ben neredeyse öldüm unuttun mu? Daha on yedisine basmadan. Sonra geri

geldim. Canım istemedi. Sabah okula gitmedim. Normal değil mi böyle olmam?”

Kadın dürüst izahatından dolayı rahatlamıştı. Abartılı bir telaşla oğlunun kollarından sıyrıldı. “Dur yoksa kek yanacak.”

Metin elinde mikrofon varmış gibi babasının Nuh nebiden kalma, eskiden LP denilen plaklarındaki bir şarkıyı sözlerini uyarlayarak söylemeye başladı. “Sus sus sus kekler yanmasın. Sus sus sus kimseler duymasın.”

Kadın eğilip fırının kapağını açtı ve keki kontrol etti. “Tam zamanında baktım.”

Metin’in içindeki coşku ansızın sönmüştü. Đçinde beliren bir his çok mutlu olduğu, normal hayat tarzlı evdeki günlerinin sayılı olduğunu fısıldamıştı. Kendisi bu evde barınma kekini yakmıştı çoktan. O beyaz topçuğun düğmesine ilk kez bastığında hem de. Tek basış yetmiş ve artmıştı.

****

Kapının zili ve cep telefonu aynı anda çalmaya başlamıştı. Osman Demir okuduğu kitaptan başını kaldırarak sağ yanında duran telefona uzandı. Özel numaraydı. Hattı açan düğmeye bastı ve, “Merhaba,” dedi.

“Osman, benim Fuat. Đyi akşamlar.”

“Đyi akşamlar.”

“Birazdan görüşebilir miyiz? Bugün Göztepe’deki Garanti Bankası şubesinde bir şey olmuş. Hacker işi falan değil. Tam bizlik bir mesele.”

Osman Demir daire kapısı açılıp kızı Aygiz belirince ona oturduğu yerden el salladı ve, “Tamam,” dedi. “Onda senin büroda buluşuruz. Önce kızımla yemek yiyeceğiz.”

“Tamam. Keten Hoca’yı da aradım. Telefonu almadı. Mesaj bıraktım. Onda görüşürüz. Biliyor musun bankadaki on bir kişinin de saatleri bir

dakikaya yakın geç kalmış. Bütün bilgisayar saatleri de dâhil. Gittim ve gördüm. 57 saniye. Ne diyorsun?”

“Đşi sana mı verdiler?”

“Bize. Bu hacker işi falan değil bana kalırsa. Daha derin ve boğumlu.”

“Anladım. Görüşürüz.”

“Merhaba peder bey.”

“Merhaba.”

Aygiz hızlı adımlarla yanına gelip yanağa bir öpücük kondurdu.

Siyah muz çoraplar, üstüne gri etek ve siyah kazak giymişti. Uzun kumral

saçları yeni yıkanmış gibi kabarıktı. Đri kahverengi gözleri heyecanla ışıl ışıldı.

“Nasılsın?”

“Đki ay kaldı üniversite sınavlarına. Çalış babam çalış. Dün Ahmet Haşim Lisesi’nde olanları duydun mu?”

Osman kızının böyle motor gibi konuşmasına alışıktı. Kendisi de o yaşlarda düşünce hızıyla söz sarf etme hızını eşit düzeyde tutmayı çok severdi. Şu anda yeni kocasıyla Bodrum’da yaşayan annesi sessiz, biraz içten pazarlıklı denen tiplerdendi. Kızı genetik mirası babasından almıştı yani. Babası eve her gün üç gazete aldığı için haberleri görmüştü. Son iki günde Đstanbul’un Asya tarafında birbirine yakın semtlerde saatler geri kalmaya başlamıştı.

“Şu UFO olayı mı?”

“UFO mu sence?”

“Daha teşhis koymadım bayan.”

Aygiz konuşmasından gazeteleri aşan bir şeyi bildiğini ya da sezdiğini hissetmişti. Gülümseyerek kazağını sıyırdı üstünden. Altına gri renkli bir kolsuz tişört giymişti.

“Dedem yok galiba.”

“Bu akşam olgun erkekler arası dama şampiyonası var. Semt çapında. Oraya gitti. Gece ikiden önce gelmez.”

“Son kupayı altı yıl önce kazanmıştı,” dedi Aygiz.

Osman babasına güvenmekteydi. Bu akşam da bir kupayla dönmesi muhtemeldi. Son üç yarışmada ikinci olmuştu çünkü.

“Bakalım.”

“Ne yiyoruz?”

“Etli türlü ve pilav. Yanına da cacık.”

Aygiz yalanıyor gibi yaptı ve, “O okulda arkadaşlarım var,” dedi.

“Otuz beş kişinin birden saati iki dakika geri kalmış. Sadece o değil. Mesut diye karate şampiyonu bir gence ruj sürmüşler. Yazılı kâğıtları karışmış.”

Osman’ın bu iki olay arasında ilişki hisseden yanı iyice güçlenmişti. Terra Fuat’ın sesindeki heyecan boşuna değildi.

“Bir de çoban salata yapsak.”

Aygiz bu aşamada ağzından laf alamayacağını hissetmişti. Ellerini teslim oluyorum anlamına yukarı kaldırdı ve, “Salatayı ben yaparım,” dedi.

***

“Buna alışabilmem mümkün değil,” dedi Fuat. “Manyakça bir şey ya. Yüksek çözünürlüğe sahip renkli sabit kameralar bunlar. Yeniler bayağı.

Zaman Tozları

Kayıtlar elli yedi saniye geriden devam ediyorlar. Bütün kameralar aynı süre geri kalıyor."

Fuat heyecanla yerinden kalkmış, ayakta durmaktaydı. Red Kit'i andıran, orta boylu, ince yapılı, soluk benizli biriydi. Uçuk mavi gömleğini, siyah kot pantolonunun üzerine salmıştı. Tıraş olalı yirmi saat olduğu halde yüzü pırıl pırıldı. Bilgisayarla ilgili her şeyin satıldığı dükkânının arka tarafındaki tamirat alanı ve büro olarak kullandıkları yerdeydiler. Saat gece yarısına yaklaşmaktaydı. Keten Hoca önemli bir işi nedeniyle gelemeyeceğini bildirmişti.

Đki ekranda Garanti Bankası'ndan alınma görüntüler bulunmaktaydı. Birincide, para çekmek isteyen Cevat adlı avukat banka memuresiyle konuşuyordu. Nüfus cüzdanı, banka kartını kadına veriyor. Kadın tuşlara basıyor. Yüzünde tamam sorun yok işareti. Saat 11.08'di. Birden bir başka sahneye geçiliyor. Adamın yüzü şaşkın. Memurenin de öyle. Saat 11.06. Diğer ekranda içeriye 11.00'den itibaren girenlere bakmışlar, olay sonrasında bunların üçünün olmadığını saptamışlardı. Dışarıdaki kamera sokaktan gelenleri kaydetmişti. Đçeri giren yaşlıca bir kadın, dışarı çıkan sakallı bir adam ve bir delikanlı. Sakallı adam iki sokak ötedeki Mehtap

apartmanının kapıcısıydı. Su ve elektrik paralarını yatırmak için gelmişti.
Đşlem yaptırmadan çıkan tek kimse on sekiz yaşlarında, takım elbiseli, gözlüklü bir delikanlıydı.
“Đnsanın aklına ünlü Philedelphia Deneyi geliyor,” dedi Fuat.
“Üzerine manyetik alan uygulanan destroyer bin kilometre ötede görünmüştü. Tayfaların bazıları görünmezleşmişti deniyordu. Delirenler

olmuştu. Birisi ya da birileri belki de bu tür bir manyetik alan oluşturup zaman-mekân dengesini bozuyor.”
“Daha 1943’de o tür şeyler yaşandıysa, şimdi hayli hayli diyorsun yani?” dedi Osman. “O zaman dev jeneratörler kullanılmıştı. Eğer işi bitiren bu delikanlıysa bunu nasıl yapmış olabilir? Yanında çanta bile yok.
Fuat başıyla olumladı. “O da doğru. Bir diğer konu, çalınan paranın komikliği. Ben de böyle bir durum yaratma gücü olsa milyarları devirirdim.”
Osman gülümsedi. “Merkez bankasını mı soyacaktın yani?”
Fuat’ın yüzü ciddileşmişti. “Borsa,” dedi sır verir gibi. “Elli yedi saniyede neler yapılabilir.”
Fuat otuz iki yaşındaydı. Yirmi altı yaşında Đstanbul’un bir numaralı hackeri sıfatına sahipti. Lakabı Terra Fuat’tı. Şimdilerde dükkânın yanı sıra

banka ve şirket bilgisayarlarını, sistemlerini hackerlara karşı koruma işi de yapmaktaydı. Dört yıldır beraber çalışmaktaydılar.

Osman, “Haklısın,” dedi ve parmağıyla, ekranda sureti donmuş delikanlıya dokundu. “Sırrın anahtarı bu kimsede.”

Fuat içini çekerek başını salladı. “Bence de.” Gelip yerine oturdu. “Bir şey daha var.”

Fuat tuşlara dokunarak bankanın içini gösteren görüntüyü yavaş çekimle geriye doğru oynatmaya başladı. Durdurdu. Đstediği şey olmamıştı. Đleriye doğru hareket ettirdi. Osman arkadaşını iyi tanırdı. Yüzünde beliren ciddiyetten olağandışı bir şey yakaladığını hissediyordu.

“Bak şuraya.”

Ekranda eşyasız, tepesinden ışık alan bir yer görünmekteydi. Kapısı aralıktı. Kapı ağzında hatları seçilemeyen biri duruyordu. Đncecik yapılı uzun

boylu biriydi. Yüzü loşluk ve çözünürlüğün azlığı nedeniyle seçilemiyordu. Yalnız kafasının çok garip bir şekli vardı. Vatoza benziyordu. Belki kafasında şapka vardı.

“Bu kim sence?”

“Çok garip. Eski kayıt olmasın?” dedi Osman.

Fuat alnını kırıştırdı. “Yeni kameralar bunlar. Sadece iç mekânda olan bitenleri kaydediyorlar. Ayrıca ne kadar yavaş ileri geri de gidilse her seferinde yakalanmayan çok uçucu bir sahne bu. Tam yerini bile saptamak mümkün değil. Çünkü yer değiştiriyor.”

“Hoca burada olsaydı,” dedi Osman. Đçinde bir kuşku uyanmıştı.

Okült uzmanı olan arkadaşı Keten Hocanın bir görmesini istiyordu.

“Bir korku filmine ait sahne gibi değil mi?” dedi Fuat. “Makinedeki hayalet temalı bir film gibi.”

“Gibisi fazla gibi,” dedi Osman ve boşalmış kahve fincanını işaret etti. “Bir kahve daha içiyor muyuz? Konuşacak çok şey var. Dün bir lisede otuz beş kişinin saatleri iki dakika geri kalmış.” Gazeteyle, haberlerle ve televizyonla işi olmayan Fuat’ın şaşkınlığı çok hoşuna gitmişti. “Gazeteler UFO başlığı attılar,” diye ekledi. “Bankayla lise arası kuş uçuşu üç kilometre falan.”

3

“Saatlerin geri kalması olayını bizzat araştırdım Osman Bey. Sınıfın üçte biri çelişkili konuşuyor. Sırlı havalar yaratmaya çabalıyorlar. Buluğ çağı.

Hangi filmleri izliyorlar malum.”

Osman anlayışla başını salladı. “Haklısınız.” Kırk başlarındaki müdürün, bu işten eğlendiğini belli etmesi iyiydi. Küçük ricasını kırmayacaktı. “Siz şahsen ne düşünüyorsunuz müdür bey?”

Şakaklarındaki birkaç tel hariç saçları simsiyah olan adamın gözleri çokbilmişlik ışımaktaydı. “Đyi organize edilmiş bir şaka. Ve sinsice sırıtan bir grup.”

“Hizmetlilerden biri de olaydan etkilenmiş duyduğum kadarıyla.”

“Gazeteler... Hamza Bey çok iyi, çalışkan biridir. Biraz havaya girmiş o da. Bu sabah televizyona bile konuşmuş. Diğer okullardan da bir sürü şayialar yayılmaya başladı. Bir duysanız... Astral ikizinden kopya alanlar, birkaç saniyeliğine kaybolanlar. Bilinen şeyler. Bizim zamanımızda da olurdu, ama o sıralar anında görüntü nakledebileceğimiz cep telefonları yoktu tabii.

Osman, “Anlıyorum,” dedi ve çantasından banka soyguncusunun kamufleli fotoğrafını çıkartıp adama uzattı. “Böyle birini tanıyor musunuz?”

Müdür baktı ve başını olumsuzca salladı. “Aranan biri mi?”

Zaman Tozları

Osman adamla randevu alabilmesi için Milli Eğitim Bakanlığı’nda çalışan bir arkadaşının forsunu kullanmıştı. Bunu polis kanalıyla da yapabilirdi, ama hızla kokusu çıkar ve paparazzilerin eline düşerlerdi sonra.

O aşamaya zaman vardı henüz.

“Şakacıların başı.”

Müdür ilk kez yüzünden açıkça düşüncelerini sezmeye çalışırken

kapı açıldı ve içeriye uçuk mavi önlüklü, kısa boylu, bıyıklı, elli yaşlarında bir

adam girdi.

“Beni istetmişiniz müdür bey.”

“Osman Demir Bey bakanlıktan Hamza,” dedi Müdür. Osman’ın

karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Oturun ve lütfen bildiğiniz şeyleri

anlatın.”

Adam ağırlığının tamamını vermiyormuş hissini uyandıran bir

şekilde oturdu ve biraz mahcupça gülümsedi.

“Hamza Bey tam olay anında sınıfın önünden geçmekteymiş. Bazı…

garip şeyler yaşamış.”

Müdürün ses tonundaki alaycılık az öncesine göre epey azalmıştı.

Yavaşça işin ciddiyetini hissediyor olmalıydı.

“Valla her bi şey çok garipti komiserim.”

Osman bozuntuya vermeden adama baktı. “Sonra?” dedi. Müdürün

dudaklarındaki sırıtma iyice belirsizleşmişti.

“Tam sınıfın kapısının ordan geçiyodum. Yemekhanede bardak mı

kırılmış ne… Đşte onu temizlemek için. Tam kapının yanında kulağım

patlıcak gibi oldu. Sesler duymaya başladım. Hiç tanımadığım, bilmediğim

şeyler. Sanki kulağıma o Embeüç mü diyorlar ondan takmışım gibi. Çok korktum."

"Ne diyordu sesler?" dedi Osman.

"Valla korkudan hiç bi şey anlamadım. Yabancı dil gibiydi. Çok şeydi… Korkunçtu. Bi de şey gördüm. Bir yer. Duvarlar çok sıkışık. Küçük daracık bir yer. Eşyasız falan. O da çok korkunçtu Allah hepsini hayıra çıkarsın beyim. Bitince dizlerim kesildi valla. Hep korkuyla bekliyom o sesleri. Her an çıkıp gelecekler diye."

Bu sabah televizyoncularla konuşarak idman yaptığından sözcükler ağzından rahat dökülmekteydi, ama adamın görmüş geçirmiş yüzünde gerçek bir şaşkınlık ve korku vardı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet komiserim."

"Peki Hamza Bey, sizi daha fazla tutmayalım," dedi müdür. Yüzü ciddileşmişti iyice. Hademe çıkınca, kocaman ceviz masanın arkasında oturan adam Osman'a baktı ve hafifçe içini çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz Osman Bey?"

Zeki ve anlayışlı biriydi aşırı iri çenesi hariç yakışıklı denebilecek müdür bey.

***

“Anladım canım. Tamam. Akşama görüşürüz. Meltem gelecek. Serap da ha. Đnanmam. Ne kadar özledin? Ben de tabii. Birazcık. Hadi öptüm. Bakalım. Bakalım dedim ya. Evet. O kadar.”

40

Zaman Tozları

Çiğdem sesindeki yarım yollu cilve ve şuhumsuluğu desteklemeyen dalgın bakışlarla telefonunu cebine koyarken, Metin’in geldiğini gördü. Okulun arka bahçesinde, sokağa bakan yüksek duvarın dibinde durmaktaydı. *Neden yavaş deviniyor,* diye düşündü. Sonra buna şaştı. Çoğunu unuttuğu bir rüyadan esinlenmiş bir fikirdi.

“Merhaba Metin.”

“Bu akşam boşsan beraber sinemaya gidelim diyecektim. Erken seansa.”

Metin göründüğünden farklı biri değildi. Birden… *O kazadan sonra farklı görünmeye başlamıştı,* diye düşünen Çiğdem, “Bu akşam bir partiye davetliyim,” dedi. Sinema teklifine çok sıcak bakan bir yanını keşfetmişti bu arada.

“Yarın akşam da olur.”

Çiğdem hızla etrafına göz attı. Meltem on metre kadar ileriden
kararlı adımlarla onlara doğru gelmekteydi. Kızın olur demek isteyen yanı
tutuklaşmıştı birden.

“Metin biz seninle arkadaşız. Đyi arkadaşız. Bazı şeyler.”

Saçmalıyordu. “Belki böyle kalsa…”

“Seni hem arkadaş, hem de şey olarak beğeniyorum. Kadın olarak.”

Çiğdem, kararlı adımların tarafına bakmamak için kendini
zorlamaktaydı.

“Metin bu konuyu…”

“Bir dakika… Bir şey soracağım. Merak ettiğim şey şu: Bir kadın
olarak kalbin bana kapalı mı? Yani şartlar biraz başka türlü olsaydı?”

Kız esas duygularının tutukluğuna içinden sövmekteydi. “Bunları
başka zaman konuşsak? Bir yerde çay içer ve…”

“Çiğdem ben ciddiyim,” dedi Metin. Koyu kahverengi gözleri sevgi
ve içini ürperten yabansı bir enerji ışımaktaydı. Duruşu eski duruşundan
çok farklıydı. O kırılgan, mahzun hali tamamen yok olmuştu. Abartısız
fiziğinin altında kaplan kükreten bir şekilde yere sağlam basmaktaydı.

“Sana kadın olarak kapalıyım dersen, bir daha asla rahatsız etmem.”

Çiğdem’in kararsızlığı hızla izale oldu ve ağzından kendinin de bir miktar şaştığı kelimeler döküldü. “Bu akşamki parti öylesine. Geçe kalmam. Yarın okul çıkışı beraber… Sinemaya da gideriz istersen. Zamanım bol. Yarın.”

Yarın kelimesi Metin’i mutlu etmiş, zamanım bol sözcüğü de belli belirsiz sırıttırmıştı. Bunlar şu anki ortam nedeniyle uçucu bir şekilde kaydettiği ayrıntılardı. Sonradan zaman hakikaten epey bollaştığında tek tek hatırlamak üzere raflara kaldırılmışlardı.

“Az önce Selim aradı. Bu akşam geliyoz mu diye. ‘Dokuzda bizde olun,’ dedi.”

“Beni de aradı,” dedi Meltem, mesajın yöneltildiği zata göz kırparak. Meltem’in, ‘Bu ne samimiyet ya?’ bakışlarını görmek çok hoştu. “Sonra konuşuruz hepsini,” dedi Metin’e.

Metin başını sallayarak memnun bir şekilde gülümsedi. “Tamam.”

Đki kız biraz erkeğin gidişini izledikten sonra Meltem, “Selim varken bu uyuza bakılır mı kız?” dedi. Çiğdem’de kendi yörüngesinden çıkma eğilimi keşfetmişti. Đlk kez değildi. Bu kadar açık seçiğini ilk kez görmekteydi ama.

“Öyle deme ya,” dedi Çiğdem her yöne çekilebilecek bir tonla.

“Seni fizik çalıştırdı diye kendini borçlu mu hissediyorsun? Fiziğin için yaptı kız.”

Çiğdem’in daha önceden duyduğu bir espriydi. *Sanki seni ders çalıştırmadı,* düşüncesini kelimelere tahvil etmedi. Başarısız bir masumlukla tebessüm etti. Meltem’in, ‘Dur kız sende bir işler var,’ bakışlarını görmek nedense çok hoşuna gitmişti.

****

“Geçen hafta bu sınıfta bir olay oldu biliyorsunuz. Maşallahımız var. Gazetelere ve televizyonlara bol bol konu olduk. Hakkımızda bir yığın dedikodu çıktı. Sağ olsun bakanlıktan bir görevli bu konuyu araştırmak için geldi. Şimdi olayı canlandırmaya çalışacağız. Sözü Osman Demir Bey’e veriyorum.”

“Sizin yaşınızda bir kızım var. Dünyanızı, hayallerinizi iyi tanıyorum. UFO’lar, kurt delikleri, zaman kaymaları, mutantlar vb. beni bu yaşta da ilgilendiren konulardır. Đyisi kötüsü fark etmez, neredeyse bütün bilimkurgu filmlerini gördüm. Şimdi gelelim konumuza. Çok iyi organize edilmiş de olsa, her gizemli eylemde birkaç açıklayıcı nokta bulunmaması neredeyse imkânsızdır. Bu nedenle şimdi yapacağımız tatbikat çok öğretici olacaktır.

Buraya kadar bir sorunuz var mı?”

“Ama müdür bey, bu olay için neden polis araştırması yapılıyor ki? Sonuçta hiç kimseyi aşırı incitmeyen bir şaka. Ve içimden bir ses bir daha tekrarlanmayacağını söylüyor. Böyle şeyler hep tek bir kez olur.”

Sermin adlı kızın söyledikleri sınıfı eğlendirmişti.

Arslan adlı bir öğrenci, “X dosyacısı Sıkali konuştu, Müldür bey nerede acaba?” deyince takım halinde güldüler. Müdürle Müldür’ün ses benzerliği fazladan puan yapmıştı.

“Buna benzer bir olay daha yaşandı,” dedi Osman Demir. “Son iki hafta içinde. Cürüm nitelikli. Bu nedenle sizin olayın diğerleriyle ilgisi olup olmadığını incelememiz gerekiyor. Ayrıca ben polis değilim. Burada bakanlığın ricası üzerine bulunmaktayım.”

Metin coğrafya hocasının derse girmemesinden, havalı müdürün aşırı uyumlu halinden ve Osman Demir denen kimsenin kendine güvenli delici bakışlarından tek bir anlam çıkarmıştı: Bu okulda suyu ısınmıştı. Banka vukuatıyla okul yan yana geldiğinden evdeki suyu da kaynamaktaydı şu anda. Bu er ya da geç beklediği bir şeydi, ama bu kadar çabuk olacağını ummuyordu. Hazırlıklı yanı, ‘Đnceldiği yerden kopsun,’ demekteydi. Alıştığı

yaşama bağlı yan tereddütlü ve üzüntülüydü haliyle.
“Osman Bey, yoksa bu süper şakacı içimizden biri mi?” dedi Sıkali espriisini yapan Arslan. Alnı sivilceli ince uzun boylu biriydi. Bilmeden en tehlikeli sözcüğün fitilini ateşlemişti. Sınıfta heyecanlı bir kıpırdaşma olmuştu. Metin soğukkanlı bir şekilde cebinden topçuğu çıkardı ve sol elinde kullanıma hazır bir şekilde tuttu.
Birden Mozart’ın rondo Ala Turca’sının ana melodisi duyulunca gülüşmeler oldu. Müdür utangaç bir tavırla elini cebine atıp telefonu çıkardı, muhatabına bir şeyler söyledi ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp dışarı çıktı.

“Bunu bilemeyiz henüz. Dışarıdan bir müdahale olması da pekâlâ mümkündür.”
Osman Demir bunu dedikten sonra çantasından birkaç fotoğraf çıkartarak sınıfa gösterdi ve ön sıradakilere vererek herkesin bakmasını istedi.
“Bu fotoğraftaki şahsı tanıyan biri var mı içinizde?”
Metin, kopyalardan biri eline geçince o gözlük, saç şekli ve bıyıkla kimsenin onu tanımayacağını umdu. Baskı da çok net değildi. Ama

fotoğraflardan bazılarında bıyığı ve gözlüğü fotoşopla silinmişti. Buna rağmen bu testten yırtma şansı büyüktü. Çiğdem onu biraz hissediyordu, ama diğer gözlere ciddi ölçüde kapalıydı. Bir ara Çiğdem'le gözleri karşılaşınca kız dalgınca gülümsedi. Fotoğrafı daha yeni arka sırada oturana vermişti. Metin kıza göz kırpınca Çiğdem dalgınlığından sıyrılarak aynı şekilde karşılık verdi ve başını çevirdi. Tekrar bakmaması iyi olmuştu. Üzerine dikkat çekebilirdi.

"Bon Jovi'ye benziyor."

"Yok canım daha neler."

"Seninki göz değil budak deliği."

"Yok ya! Gözlük takan kim?"

Osman Bey öksürünce sınıf birden sessizleşti. Fotoğrafların elden ele gezme işi bitince, bakanlıktan gelen zatın çantasına girdi. Metin rahat bir nefes almaya korkuyordu. Çünkü Osman Bey'in yeni bir kart açmaya hazırlandığı çok belliydi.

"Şu anda herkes o günkü yerinde mi oturuyor?"

Herkes başını sallayınca Osman Bey kara tahtaya gidip eline bir tebeşir aldı. "O gün başına bir iş gelenler ellerini kaldırsınlar. Ve öyle

tutsunlar.”

Eller havaya kalktı. Osman Bey hızla bir sınıf şeması çizdi ve kalkan elleri orada işaretledi. “Size ne oldu?” Kendine göre en sağ arkadakinden başlamıştı.

“Yazılı kâğıdım arkadaşınkiyle değişti,” dedi Ahmet. “Beşlik cevaplarım yani.”

“Peki siz?”

“Benim kâğıdım da bu arkadaşa gitmiş,” dedi Hikmet. “En az dört ederdi.”

“Hiç de değil. Üç bile alamazdın.”

Sözleri üzerine sınıftakiler gülüşünce Ahmet memnuniyetle sırıttı.

“Peki siz?”

Mesut ilk günkü zayıflığını atlatmıştı. “Bana adinin biri ruj sürmüştü,” dedi elden geldiğince aldırışsız bir tonla. “Dudaklarıma. Ruju da sıra çekmecesine koymuş.”

“Siz?”

“Bana bir hardal poşeti şey yapılmıştı. Daha önce de…” Meltem tereddüdünü hızla yenerek anlatmaya devam etti. “Evde Çiğdem’le birlikteydik. Birden arkamda bir yanma… Kalçalarımda bir yanma hissettim. Banyoda baktım. Hardaldı. Acı hardal.”

Sınıfın tepki verme şeklinden ve Meltem'in rahat tavırlarından, bunu daha önce herkese anlattığını hissetti Meltem. Olaylar yeniden

halkalanacaktı yani. Kelek bir durumdu. Süper suçluyu bu sınıfa hapseden bir kanıttı.

"Az öncesine kadar arkadaşlarla bir kafedeydik. Onlardan birinden şüphelendim. Ama şimdi…"

"O kahvede olan kim var bu sınıfta şu anda?"

"Sadece ben. Diğerleri bizim okuldan değiller."

Havada kalan son el Çiğdem'e aitti.

"Siz peki?"

"Sıramın üstünde bir çiçek –papatya- duruyordu."

Neredeyse bütün sınıf sesli tepki verince kızın yanakları allandı.

Osman Bey çantasından bir dijital fotoğraf makinesi çıkartarak sınıfın görüntüsünü birkaç kez hard diske raptetti. Makineyi çantasına geri koyup sınıfı süzdü.

"Şimdi... Kim saatinin iki dakika kadar geç kaldığından eminse elini kaldırsın."

Önlerde oturan kısa boylu kumral biri delikanlı hariç bütün eller

kalkmıştı havaya.

“Sizin saatinizde bir sorun yok muydu?”

“O gün saat takmamıştım efendim. Cep telefonumu da evde unutmuştum.”

Bu defaki sırıtmalara Osman Bey de katılmıştı.

“Geldik son aşamaya,” dedi Osman Bey. “Đki gönüllüye ihtiyacım var. Erkeklerden. Bunlar istedikleri sırayla hardal paketi ya da çiçek koyuyor, kâğıtları değiştiriyor, ruj sürüyor gibi yapacaklar. Kurbanlardan biri değil tabii ki.”

Üç-beş el hevesle havaya kalktı. Millet durumdan eğlenmeye başlamıştı. Kızların bazılarında Osman Bey’e kesik bakışlar bile belirmeye başlamıştı.

Seçilenlerden biri dayak yiyen Mesut’tu. Tatbikatta az sonra yapacağı şey nedeniyle çok memnundu.

Osman Demir diğerini, Kemal’i işaret etti. “Başla deyince başlayın.”

Adam saatine bakıp başıyla işaret verince Kemal hevesle işe koyuldu.

“Önce ruj sür ve kutusunu çekmeceye bırak. Şimdi kâğıtları değiştir. Bayanın çekmecesine çiçek, oraya da hardal poşeti. Dön ve yerine

otur. Đkinci bir kez yinelemeye gerek yok."

Kemal denilenleri yapıp nefes nefese yerine oturunca sınıfta önce gerilimli bir sessizlik oluştu. Ardından laf atmalar başladı. Mesut suratını asmıştı.

"Papatya öyle mi verilir? Hani aşk dolu bakışlar?"

"Ruj sürerken de lazım o bakışlar."

"Bakışınıza da başlatmayın lan."

Dayak yiyen Mesut abartılı bir şekilde cık cıkladı. "Adaşıma ruj sürmek benim için asil bir hizmetti, ama men edildim."

Mesut yarısı sahte olan sinirle, "Arada konuşuruz senle," dedi.

"Ne yapacaksak burada göz önünde yapalım ayol."

"Bu ayolları göreceksin."

"Kesin ya. Ağız tadıyla bir tatbikat yapamıyoruz sizin yüzünüzden."

Hikmet'in sözleri herkesi güldürmüştü. Osman Demir kronometre işlevi de gören saatini incelemekteydi. Bir kişi eğlence modundan başka yere kaymıştı. Ahmet'ti bu. Başını çevirerek Metin'e baktı. Gözleri

karşılaşınca bakışlarını kaçırmadı. Metin çok zeki biri olan arkadaşının fotoğraftan ve tatbikattan bir sonuç çıkardığını, ama bunun henüz

ihtimaller düzeyinde olduğunu hissetmişti. Parmağı topçuğun düğmesini iktiriverdi.

Metin roket gibi yerinden kalktı. En arkada oturan Ferhat'ın yanına gitti. Müdür tam bu sırada içeri girecek olursa reaksiyonu nasıl etkileyeceğini bilemiyordu. Eğer şansı varsa başaracaktı. Ahmet'in düşüncelerini başka yana eğecek bir şey yapmasının yeterli geleceğini düşünmekteydi. Futbol topu kafalı, kabağa yakın kısa saçlı arkadaşının çekmecesinde bu sabah gördüğü porno dergileri hâlâ oradaydı neyse ki. Đçlerinde kapağına en doğal fotoğrafı basmış olanını alıp Ahmet'in sırasının üstüne bıraktı ve yerine oturdu. Saniyeler aktı gitti. Hareket başladığında kâğıda bir şeyler yazar ayağındaydı. Topçuk sol elinde kullanıma hazırdı. Kırk üç saniye dolunca sınıf hareketlendi. Kâğıda bir şeyler yazıyor gibi yapan Metin göz ucuyla Ahmet'i süzmekteydi. Biraz tekledikten sonra sınıfta laf atmalar iki dakika önce kaldığı yerden devam etmişti. Aynı sözlerin edildiğini duymak manyakça bir şeydi. Ahmet'in yıldırım hızıyla sıranın üstünde duran şeyi kaldırması birkaç kişinin dikkatini çekmişti, ama sorun olmadı. Tahmin ettiği gibi bu işlem Ahmet'in beyninde eğreti duran düşünce kıymığını arkalara itmişti. Saniyeler geçti. Başını çevirip ona bakmadı. Osman Demir Bey bir şey fark etmemişti. Yüzünde önemli bir noktayı unutmuş da hatırlamaya çalışıyor gibi bir ifade belirmişti.

Az sonra saatlerin yine iki dakika geç kaldığı fark edildiğinde Metin bu okulda son kez bulunmuş, eve varmış ve hazırlığını bitirmiş olacaktı. Bu noktaya sandığından hızlı gelinmediğini fark etmişti bu arada. Elindeki

eşsiz şeye rağmen saftiriğin tekiydi. Bir sürü hata yapmıştı. Bir daha bu sınıfta oturursa yakalanması pekâlâ mümkündü. Evinde de kalamazdı artık. Topçuk sınırsız koruma sağlamıyordu büyük bir ihtimalle. Zaman sekmelerini kaç kez arka arkaya kullanabileceğini hiç test etmemişti. Yan etkisi çok korkunç olabilirdi. Daha da kötüsü, topçuk işlev dışı kalabilirdi.

****

“Zaman kaymaları eskiden de olmaktaydı.” Keten Hoca, gür beyaz saçları ve keçi sakalı esmer teniyle hoş bir tezat yapan orta boylu biriydi. Sıkça olduğu gibi üzerinde gri kumaş pantolon ve tiril tiril ütülü bir uçuk mavi gömlek vardı. “Yedi uyurlar 309 yıl öteye atlamışlardı. Başka örnekler de mevcuttur. Rüyalarda zaman aşanlara da rastlanır. Fuat şuranın ışığını kapatır mısın?”

Terra Fuat yüzünde soran bakışlarla denileni yaptı. Sadece 22 inçlik iki ekranın ışığı görünmekteydi. Ön taraftaki satış yeri az önce kapandığı için etraf sessizdi.

“Aklıma bir şey geldi,” diye devam etti Keten Hoca. “Bu iş büyük soygun amaçlı bir düzen değil. Yapan da tıfıl bir zat. Çocuksu şakalar peşinde. Belki araçtır daha ziyade.”

“Yaptıran bir merci mi var yoksa hocam?” dedi Osman. Bu ihtimal birden aklına yatmıştı. Hocanın dediği gibi bu süper imkânla yapılan şeyler buluğ çağındaki bir gencin imzasını taşımaktaydı.

“Bilemeyiz daha. Bir bakalım.”

Fuat sırıttı. “Z.T.Ş. Zaman Tırtıklatma Şirketi.”

50

Zaman Tozları

Osman sırıtışa iştirak etti. Hoca’nın yüzü ise daha da ciddileşmişti.

“Fuat, zamanda kaymanın başladığı noktaya git. Đkisinde de sadece o hücre gibi yeri görelim.”

Fuat birinci ekranda güçbelâ tepeden ışık alan hücremsi yeri dondurabildi. Đkinci bilgisayarın tuşlarına dokunmadan ekran aynı görüntüyle doldu. Fuat irkilerek arkadaşlarına baktı. Đnce yapılı vatoz kafalı yaratık eskisinden çok daha açık seçik görünmekteydi. Osman midesinde bir üşüme hissetmişti. Keten Hoca’nın yüzü sakindi hâlâ. Dudakları kıpır kıpır bir dua mırıldandı ve, “Vakiteri bu,” dedi. “Osman saatin hâlâ iki dakika geri değil mi?”

Osman arkadaşının niyetini hemen sezmişti. Saati bileğinden sıyırarak Hoca’ya uzattı. Keten hoca saati alıp ekrana yaklaştırdı. Vatoz kafalı yaratığın sağ kolu kıpırdayınca Fuat kesik bir çığlık salıverdi. Çığlık ENTER düğmesine basış gibi bir işlev görmüştü sanki. Đki ekranda da bankadaki görüntülere döndüler. Osman araya sıkışmış o korkunç yeri bir daha göremeyeceklerini düşünmekteydi. Fuat ışığı yakınca bakışlarını Hoca’ya çevirdiler.

“Kim bu Vakiteri yahu?” dedi Osman.

“Cânn’ın insandan olan oğlu.”

“Cânn için bütün cinlerin babası derler. Bu görüşe göre babadan türeyen ilk cinlere çeşitli sıfatlar verilmiştir. Demek onun bir de insandan olma oğlu var. Bunu hiç duymamıştım.”

“Adı da bolca anılırdı bir zamanlar,” dedi Keten Hoca. “Kur’an nazil olmadan önceki devirlerde. Zamanda ileri geri hareket edebilmesi, vakte kumanda edebilmesi sayesinde her yerdeki isimlerini silmeye muvaffak

olmuştur. Yalnız kibri tamamını imha etmeye elvermediğinden bazı bahislerdeki kripto varlığıyla ilgili bilgilere dokunmamıştır.”

Keten Hoca hem ilahiyat hem de fizik bölümünü bitirmiş, Farsça,

Arapça, Đngilizce bilen âlim bir zattı. Berlin’de fizik doktorasını yaparken tanışmışlardı. Adamın hem bilgisine, hem de sezgilerine çok güvenmekteydi.

“O görüntüdeki kimse bir cin miydi yani?” dedi Fuat. Sesindeki alaycı tonun karşılığı yüzünde mevcut değildi. Kıpırdayan sağ koldan biraz tırstığı belliydi.

“Soğuk ateşten yaratılmışlar,” dedi Hoca.

“Bu işle ne ilgisi var acaba?” dedi Keten Hoca. “Vakiteri çok güçlüdür. Zamanı etkileyebildiği rivayet edilir. Uykularda akla nüfuz edip minik zaman anaforları yarattığı ve zaman tozları tırtıkladığı iddia edilmiştir.”

“Benle dalga geçmiyorsunuz değil mi?” dedi Fuat.

“Elimizde çok garip teyp kayıtları var,” dedi Osman. “Hepimiz açıkça gördük. Anlattığım gibi okuldaki Hamza isimli hizmetli de ilk zaman kaymasından etkilenmiş. O hücreyi adam da görmüş. Gündüz rüyası gibi.”

“Teknik olarak bakalım,” dedi Hoca. “Zaman ışık hızıyla hareket eder. Geçmişten geleceğe yıldırım gibi akar. Biz ölümlüler bunla kıyaslandığında yavaş ve donuk hareket eden kimseleriz. Bu hızla başa çıkabilecek bir teknoloji hayal et.”

“Zaman Tesir Makinesi mesela,” dedi Osman.

52

Zaman Tozları

“Diyelim Vakiteri bu gencin kılığına girdi, ya da… Đşte nasıl oluyorsa… Bu teypleri geri bıraktırıyorsa. Bundan çıkarı ne olabilir?” dedi Terra Fuat. “Üç kuruş para ya da sınıf şakaları değil herhalde.”

“Onlarca kişinin saatleri geri kaldı,” dedi Keten Hoca.

“Benimle beraber otuz altı kişiydik,” dedi Osman.

“Adam başı iki dakika desek. Ne eder? Yetmiş dakika. Yapanı saymıyorum. Kaybolan yetmiş dakika kimin cebine girdi sizce?

Osman’ın ağzı Fuat gibi bir karış açık kalmıştı. “Demek benim iki dakikam Vakiteri’nin kumbarasında ha şu anda?”

Keten Hoca başıyla onaylayınca Fuat’ın yüzünde, ‘Vay anasını sayın seyirciler’ bakışı belirdi. Saatlerin tekrar geri kaldığı, Ahmet adlı bir öğrenci sayesinde çok çabuk belli olmuştu. Sınıftan çıkmalarından bir dakika falan geçmişti. Osman hemen sınıfı geriye çağırmıştı. Sınıfta sadece iki kişi eksikti. Biri çok uzun boyluydu. Diğer kayıp öğrenci ellerindeki fotoğraflara en çok benzeyen zattı. Osman, Metin Civerek’in bir daha okula döneceğini sanmıyordu. Hiç not bırakmadan, telefon etmeden akşam yemeğine gelmediğine bakılırsa evine de. Ama Vakiteri’nin kumbarasını doldurmaya devam edecekti kuşkusuz. Bir an önce derdest edilmesi gerekmekteydi.

“Bir dakika,” dedi Terra Fuat. “Eğer saatler iki dakika geri kaldıysa, o iki dakikalık bölüm ikinci kez tekrar yaşanmış olmalı. Bu durumda neyi çalmış oluyor aslında?”

Osman da neredeyse aynı anda bu sonuca varmıştı. “Kopyasını değil,” dedi. “Đlk yaşanan iki dakikayı götürüyor olmalı. Kopya olan, Metin Civerek’in eylemleriyle kirlenmiş olan iki dakika.”

Keten Hoca başıyla onaylayınca Fuat’ın alnı kırıştı. “Yani aslında kimin cebinden çıkıyor bu iki dakika?”

Keten Hoca, “Bayağı iyi bir soru,” dedi. Geldiğinden beri ilk kez bir tebessüm belirmişti yüzünde.

***

Saat 20.32’ydi. Metin, Çiğdemlerin evinin yakınlarında konuşlanmıştı. Elinde bir plastik torba vardı, bekliyordu. Okuldan gelir gelmez parasını ve birkaç önemli şeyi yanına alarak evi terk etmişti. O sırada annesinin evde olmaması iyiydi. Böylece yalanlarına bir tanesini daha katması gerekmemişti. Bir yanı ağlıyordu evi, annesi, babası ve eski düzeni için. Diğer taraftan, içinde kükreyen bir yan da vardı. Denizcileri ıssız ummanlara savurtan gözü karalık. Merak ve gücün kullanana yaptığı baskı. Bu yan, yeni

serüvenlere atılacaktı. Eski düzen, ipin inceldiği yerden kopmuştu.

Bu gece otelde kalamazdı. Bir arkadaşına da gidemezdi. Bu nedenle başka bir çözüm bulmuştu. Dayısının oğlu Bertan karısıyla birlikte şu anda Londra'da doktora yapmaktaydı. Annesi, dayısı Đstanbul'da olmadığı zamanlarda onların Kadıköy'deki evlerine göz kulak olmaktaydı. Dayısı aylardır Antalya'daydı. Orada bir marketi vardı. Đyice yerleşmişti de aksini iddia etmesine rağmen. Metin evde duran anahtarı başka anahtarlarla değiştirmişti okuldan gelince. Annesi bir haftadan önce eve gitmezdi. Böylelikle, barınma meselesine daha uygun bir çözüm bulana kadar en az iki gün sorunsuzca o evi kullanabilirdi.

Uzaktan Meltem göründüğünde Metin bakkalın sattığı gazeteleri inceliyor gibi yapmaktaydı. Göz ucuyla baktı. Kız içeri girmedi. Cep telefonunu çıkartıp Çiğdem'in numarasını tuşladı. Đki dakika kadar sonra Çiğdem aşağı inince ana caddeye doğru yürüdüler. Metin caddeye vardığında kızlar bir taksiye binmekteydiler. Metin gidecekleri evi biliyordu. Acelesi yoktu. O da bir taksiye bindi ve adresi söyledi.

****

Metin, Zambak sokağındaki Fesleğen apartmanının önüne

geldiğinde planı hazırdı. Bir yıl kadar önce ilk ve son kez Selim'in evine gelmişti. Sonra Meltem bunun bir daha yinelenmesini engellemişti. Kızın kendinden neden kronik olarak gıcık kaptığını hâlâ tam olarak anlayamamaktaydı. Bunu sırf fizik yazılısına bağlayamıyordu. Acaba gözlerinde fiziğine yönelmiş arzulu bakışlar görmediği için miydi? Kız topografik değerler olarak ilginç kabartılara ve vadilere sahipti, ama Metin daha sade manzaralı olan Çiğdem'i beğenmekteydi. Bir yerde insanların âşık olacakları kimsenin tipini, kalıbını iki-sekiz yaşları arasında oluşturduklarını okumuştu. Böyle bir şey olmalıydı. Çiğdem'i görür görmez içinden bir ses, 'Hah, işte bu,' demişti.

Metin caddeyi elden geldiğince keserek Fesleğen apartmanının 7 numaralı dairesinin zilini çaldı. Kapı hemen açıldı. Gelen giden çok olacağı için, "Kim o?" falan gibi soruşturmalarla zaman kaybedilmemekteydi. Asansör yerine merdivenlerden çıktı. Kapı yarı aralık durmaktaydı tahmin ettiği gibi. Topçuk sol avucundaydı. Tam içeri gireceği sırada,

gözünün bir yerlerden ısırdığı yaşıtı birisi elinde bira şişesiyle geldi. Yüzünde onu tanımış bir ifade yoktu. Đçeriden müzik sesi ve konuşmalar geliyordu. Meltem'in sesi herkesinkini bastırmıştı. Twilight filminden bir

sahne hakkında görüş bildirmekteydi.

“Isabella ve Edward’ın o dev ağaçların tepesinde geçirdikleri sahneyi unutamayacağım. Ne harika görüntülerdi!”

Đki film kahramanından yakın arkadaşları gibi söz etmekteydi.

“Sizi Selim Abi mi davet etti?”

Metin dili şimdiden peltekleşmeye başlamış sempatik yüzlü delikanlıya baktı ve başını salladı. Bu arada düğmeye basmıştı. Hızla oturma odasına daldı. Dört erkek ve dört kız geniş divanlara oturmuşlardı. Ortadaki büyük sehpa içecek ve çerez doluydu. Çiğdem, Mesut ile Selim’in arasında oturmaktaydı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Saçlarına da kıyafeti gibi özel bir hava vermemişti. Kızın sehpada duran bardağını kokladı. Alkolsüz bir içecekti. Yarın adam gibi bir yarın olsaydı aralarında bir milat başlayacaktı, ama bu şimdilik ertelenmişti.

Yanında getirdiği torbadan çıkardığı gri renkli iki paspas püskülü sanki perukmuşçasına; birini Selim’in, diğerini de karateci Mesut’un başına geçirdi. Daha önceden diplerine suyla çözülen cinsten bir yapışkan sürmüştü. Saçlarını azıcık etkileyecek, ama saç derilerine bir hasar vermeyecekti.

Ardından cebinden çıkardığı rujla Mesut’un dudakları boyadı ve kutusunu Selim’in pantolon cebine tıktı. Çiğdem’in avucuna bir papatya

tutuşturdu ve dönüp hole çıktı. O genç hâlâ bıraktığı yerde duruyordu. Zamanda sekme bir dakika falan olacağı için hiçbir şey hatırlamayacaktı.

***

Herkes hevesle Alacakaranlık adlı filmi tartışmaktaydı. Selim pizza ısmarlamak için telefon etmekteydi. Çiğdem sıkılmaya başlamıştı. Öğleden sonra sınıfta yapılan tatbikatı düşünmekteydi. Saatler yeniden iki dakika geri kalmıştı. Bu çok manyakça bir şeydi. Korkutucu bir yanı vardı. Sade suya tirit bir sır perdesi çerçeveli heyecanı sona erdirmişti. Çok daha ciddi bir yanı vardı. Bakanlıktan gelen adamın bakışlarından bu sonucu çıkarmıştı. Sonradan sınıf tekrar bir araya getirildiğinde aralarında sadece iki kişi yoktu. Son ders olduğu için normaldi. Metin'in ve Đsmet'in acelesi olmalıydı. Osman Bey de bu konuyla ilgili bir görüş bildirmemişti. Ama kız Metin çerçeveli bazı şeyleri normal bulmamaya başlamaktaydı artık. Delikanlının bir şeyleri gizlediğini sezmekteydi.

Selim, Prada marka havalı telefonunu sehpanın üstüne bıraktı.

“Çocuklar sekiz pizza ısmarladım. Geçen seferkinden.”

Meltem film hakkında en hararetli konuşan kimse olduğu ve yeterince dinleyici bulduğundan pizza ısmarlama sürecini yeterince

etkileyememişti. “Neli?” diye sordu. “Ben diyetteyim.”

‘Diyetteyim’ sözü, çeşitli anlamlara çekilebilecek bir sessizlik yaratmıştı. Meltem siyah bir tayt ve ince belini, kalça kavislerini sergileyen gülkurusu renginde dar bir tişört giymişti. Üzerine yönelen kıskanç kadın ve hevesli erkek bakışlarından çok memnundu. Pencere tarafındaki köşede duran yüksek sehpanın üzerindeki saksı kaldırılmış, yerine şu anda çekim yapan bir kamera konmuştu. Ev sahibi gururla çok sık yinelediği için 32

gigabitlik belleği olduğunu ve saatlerce kayıt yapabileceğini bilmekteydi. Meltem bir film artisti havalarındaydı biraz da bu nedenle. Saçlarını kabartmış, makyaj yapmıştı.

“Selimetta. Domates, peynir ve enginarlı,” dedi Selim. Çiğdem son bir saatte ikinci kez delikanlının gözlerindeki aşırı samimiyet ışıltısı görmekteydi. Meltem’le açığa vurmadıkları bir ilişkileri vardı belki de. Şimdi de Meltem’in rızasıyla kendisi üzerinde çalışmaktaydı.

“Ben yarısını yerim,” dedi Meltem.

“Kalanı Fehmi temizler,” dedi Selim. “Merak etme.”

Fehmi, Meltem’e kesik olmasıyla ünlenmişti son zamanlarda. Bu şakalara ve bahtsız, ama kararlı âşık rolüne alışıktı. Yüzünü hiç bozmadı.

“Meltem’in hatırı için her şeyi yaparım,” dedi.

“Çok hatır biriktirmişsin karnında.”

Meltem’in bu sözü yüzünden Fehmi abartılı bir şekilde karnını içeriye çekti ve bıraktı. “Sahi mi?”

Fehmi’nin göbeği yoktu. Sadece beli biraz kalındı ve bu duruma da aldırmadığı belliydi.

Meltem, “Yarı sahi, yarı gerçek,” dedi.

“O zaman yemiyorum ben de yarı pizzayı. Arkandan ağlasın işte.”

Meltem fettanca dil çıkarınca hemen herkes sırıttı.

“Çiğdem ne oldu? Uyuyor musun ya?”

Çiğdem, buram buram Sante tıraş losyonu kokan Selim’e zoraki gülümsedi. “Uyanığım. Düşüncelere dalmıştım bir ara.”

“Papatyacıyı düşünüyordur mutlaka.”

Herkes merakla Meltem’e bakınca kız havalı havalı sırıttı.

Selim, “Papatyacı mı?” dedi. “O da kim?

“Çiğdem’in uzaylı sevgilisi.”

“Uzaylı sevgili mi?”

“Tabii,” dedi Meltem. “Bugün okulda saatler yine iki dakika geri

kaldı. Yarın televizyondan geleceklermiş yine. Üç dört farklı kanal hem de. Bizim okul UFO kapısı oldu artık. Çiğdem'i de çok seviyorlar."

Bütün bakışlar üzerine çevrilince Çiğdem bir an orada olmamayı diledi. Duası neredeyse kabul edilmek üzereydi.

Adını unuttuğu sarışın kız, "Isabella ve Edward gibi mi?" diye sordu.

"Zil mi çaldı ya?"

Kimse Selim'e cevap veremedi. Özellikle karşı divanda oturanlar.

Çiğdem iki yanında oturan erkeklerin kafalarına peruka gibi oturmuş püskülleri ve Mesut'un dudaklarını görünce gülmek yerine korkuyla ayağa kalktı. Arkadaşlarının ne zaman makyaj yenilediklerini hatırlamıyordu. Sağ elindeki papatyayı fark edince gözleri hayretle açıldı. Yine olmuştu.

Saatler... Saatler geri kaldıysa tekrar... Bu ne demekti?

"Ne oluyorsunuz ya... Mesut bu ne hal len?"

Mesut otomatik olarak ellerini önce dudaklarına götürdü. Eline bulaşan ruja kanmışçasına bir dehşetle bakmaktaydı. Ondan sonra kafasındaki püskülllere dokundu ve, "Geldiler," dedi.

Meltem korkuyla ayağa kalkmış üstünü başını kontrol etmekteydi.

Yüzü ağlamaklıydı. Sınıfta olan biteni yaşamamış olan bir kız ve iki oğlanın yüzündeki sırıtmalar hızla yerine endişeye bırakmıştı. Gülünecek yeri geçmişlerdi çoktan.

Selim kafasındaki püskülü çıkartırken saçları biraz direnince yüzünü buruşturdu.

“Lan bunu kim yaptıysa...” Sövgüsünü tamamlamaya cesaret edememesi çok ilginçti.

Sert delikanlı Mesut’un gözleri yaşlıydı. Çiğdem, *bir daha bu eve gelmeyeceğim. Meltem’i de bir süre görmesem iyi olacak. Metin Bey de sanırım yarınki randevusuna geç kalacak,* diye düşünmekteydi.

Papatyayı burnuna götürüp kokladı. Kokuda zihin genişleten bir hassa vardı sanki. Osman Bey’in sınıfta gösterdiği fotoğrafın kime ait olduğundan artık hiç şüphesi kalmamıştı.

****

Metin apartmandan çıkarken yaptıklarına biraz pişmandı. Bir daha ne Mesut’a ne de okuldan bir tanıdığına bu tür şakalar yapacaktı. Zaten bir daha ne zaman yüzlerini görebileceği de belli değildi. Çiğdem için bir formül düşünecekti haliyle. Onun hayatındaki yeri bayağı müstesnaydı.

Metin cadde boyunca taksi bakınırken, önünde kobalt mavisi bir minibüs durdu. Şoförün yanında oturan genç ve sakallı biri, “Özür dilerim. Dilek apartmanı nerede biliyor musunuz?” diye sordu.

Metin tam, ‘Bilmiyorum,’ diyecekken, minibüsün yan kapısı açıldı. Aniden iki yanında birileri belirmişti. Güçlü kollar abanınca kendini minibüsün içinde buluverdi. Sol kolu topçuğa ulaşmak için boşuna çabaladı. Izbandut gibi olan adamlardan biri burnuna ağır kokulu bir

üstüpü tıkamıştı. Diğeri kollarını tutuyordu. Çok güçlüydüler. Çırpınması işe yaramıyordu. Sürgülü kapı kapanınca minibüs hareket etmişti bu arada. Düşünceleri bulanırken, *belamı buldum,* diye düşündü Metin. Profesyonellerin eline düşmüştü. Đşi işti valla.

4

Osman Demir fizik ders notlarının bulunduğu defteri taraklarken birden durdu. Bulduğu grafik, bütün notların toplamını çok aşan bir fizik manifestoydu. Kendi bulgularını doğrulayan bir belgeydi. Zamanda, insan sayısıyla orantılı, artan bir geri sekme söz konusuydu. Otuz altı kişiyle yapılan zaman durdurma etkinliğinde iki dakikalık bir geri sekme meydana gelmişti.

A4 büyüklüğündeki kâğıdı masanın üzerine bıraktı. Ahmet Civerek’le bakışları karşılaşınca adama gülümsedi. Gözleri hariç yüzü

oğluna çok benzeyen adam cılız bir karşılık verdi. Kendi yaşlarında dinç görünümlü biriydi. Kırlaşmış saçlarının gürlüğü gıpta ettiriciydi. Bir inşaat şirketinde mühendis olarak çalışmaktaydı. Osman Bey adama ve karısına bu eve yanında polisle mi, yoksa yalnız mı gelmesini tercih ettiklerini sormuştu. Birincisi hemen üzerlerine medyanın dikkatini çekecek ve işleri iyice karmaşıklaştıracaktı.

Karı koca şimdilik Osman Demir'in tek kişilik araştırmasına sıcak bakmışlardı. Kadın son bir saat içinde Bertan adlı yeğeninin evine iki kez gitmek zorunda kalmıştı. Çünkü oğlu anahtarı değiştirmişti. Ama neyse ki bir yedek daha vardı. Ev boştu. Metin anahtarı almış, ama henüz eve

gitmemişti. Bir işler çeviriyor olmalıydı mutlaka. Annesi eve gelirse telefon etmesi için bir not bırakmıştı.

Ahmet Bey'le Metin'in odasında yaptıkları bir buçuk saatlik araştırma sonucu, Meydan Larouisse ansiklopedisinin içindeki takma bıyık ve banka soygununda giydiği elbise bulunmuştu. Bilimkurgu, polisiye kitapları meraklısı çalışkan öğrenci Metin bir şekilde Vakiteri'nin adamı olmuştu. Elektrikle çarpılarak komaya girince beyninde karanlık kanallar açılmış olmalıydı.

Osman bıyığı bulduğu yere Berkeley George maddesinin üstüne

koyup ansiklopedi cildini kapattı ve Metin’in kütüphanesindeki yerine koydu. Ahmet Bey bu hareketinden çıkardığı anlama inanmak istercesine yüz ifadesini ölçüp biçmekteydi. Osman tam bir şey söyleyeceği sırada Latife Hanım geldi. Birkaç kez ağlayıp yüzünü kâğıt mendille sildiği için gözleri fazladan kızarmıştı.

“Bir anlaşma yapalım,” dedi Osman en ikna edici sesiyle. “Oğlunuz çok ciddi bir kaza geçirdi ve ölümün eşiğinden döndü. O şok nedeniyle beyninde… Birtakım değişmeler meydana geldi. Ve eline bir aparat geçirdi. Bununla… Bazı şeyler yaptı. Sınıf şakaları ve bankadan izinsiz kredi almak gibi. Kazada arkadaşları öldü. Kendisi komaya girdi. Yaşadığı psikolojik travma nedeniyle bunlar büyük ölçüde mazur görünebilecek şeyler.”

Osman rahatlamaya korkan çifte anlayışla baktı. “Eğer kendisini hızla bulabilirsek birçok olumsuz vakayı engelleyebiliriz. Sizden istediğim iki şey var. Kimseye tek kelime etmemek. Metin’in okula gitmemesi için rahatsızlık mazereti uydurun. Müdürün dikkatini çekmemek için bütün

sınıfın adresini aldım. Sorun çıkmayacaktır. Polisten yardım istemek için bir-iki gün bekleyeceğim. Metin sizi ararsa tek cümlelik bir mesaj iletin. Bir

zahmet o eve üçüncü kez gidip yazılı not olarak da bırakın.”

Ahmet Bey yüzü umut ve minnet çizgileriyle yüklü olarak masanın üzerinde duran defteri ve tükenmez kalemi aldı.

“Kendisine gizemli aparatı veren kimse onu belli bir amaçla kullanıyor ve işi bitince kontratı iptal edecek. Peşine dünyanın en önde gelen gizli servisleri düşecek. Bunu deyin ve telefonumu verin.”

***

Metin, elleri arkadan kelepçeli, eşyasız bir koridorda iki adamın kolunda halsiz adımlarla yürürken hastanede komadan çıktığı anlara gitti aklı. *Şaka yapıyorlar. Yaşıyorum diye sevindiğimi görünce hep bir ağızdan 1 Nisan şakası diye bağıracaklar,* diye düşünmüştü. O an bu andı. Bugüne kadar ertelenmişti.

Girdikleri büyükçe odanın iki camı, şerit şeklindeki kumaşlarla yapılmış kilimler çivilenerek kapatılmıştı. Yerde halı yoktu. Tavandan sarkan kordonun ucunda kırk vatlık çıplak bir ampul etrafı isteksizce aydınlatmaktaydı. Duvarlar süssüz ve resimsizdi. Beyaz duvar kâğıdı nemden yer yer kabarmıştı. Đkisi bir model üç koltuk ve eski bir sehpadan ibaretti eşyası. Đçerisi leş gibi sigara, nem ve yağlı bir şey kokmaktaydı. Koltuklardan birinde babası yaşlarında, iyi giyimli orta boylu, esmer bir adam oturuyordu. Uyduruk sehpanın üzerinde çerez ve boş bir içki bardağı

durmaktaydı.

“Getirdik patron.”

Kıvırcık kısa saçlı adam Metin’i görünce şaşırmıştı. “Bu tıfıl mı Fatih’in adamı?”

Solundaki uzun boylu, çok iri ve kel kafalı adam kolunu tutmayı bırakmıştı. “Akşam dokuzda malı getirecek denmişti,” dedi. “Bu geldi. Tam saatinde. Elinde torbayla içeri girdi. Torbasız çıktı. Telaşlı bir hali vardı.”

Patronun zeki ve güvensiz gözleri Metin’i yeniden taradı. “Fatih nerede?”

Metin’de korkudan hoşafın yağı kesilmişti. “Fatih de kim? Ben öyle birini tanımıyorum. Arkadaşların partisi vardı. Öyle bir uğramıştım.”

“Adın ne senin?”

Metin dizilerde ve filmlerde çok mafya sahneleri izlemişti. Bu gerçeğiydi. Öldürücü hakikilikte olanıydı.

“Metin.”

“Bak dinle. Daha çok gençsin. Buradan sağ çıkamazsın ona göre. Fatih nerede dedim?”

“Yanlış adamı kaçırdınız. Ne malın ne olduğunu biliyorum ne de

Fatih diye birini tanırım. Bırakın beni, yoksa kötü olur!”

Solundaki yeşil anoraklı, kel kafalının yumruğu sıkıldı ama yüzüne inmedi. Patron daha değil işareti yapmıştı.

“Üstünde ne vardı?”

Sağındaki daha kısa ama çok iri yarı olan, siyah kısa saçlı adam kırçıllı ceketinin cebinden cüzdanını, ev anahtarlarını ve zarfın içine koyduğu kapitalini masanın üzerine bıraktı. Adam paralara şöyle bir bakıp cüzdanını aldı. Nüfus cüzdanı ve okul kartını çıkardı.

“Metin Civerek. Doğum yeri Đstanbul. Tarihi 5 Nisan 1993. Doğru mu?”

Patron silahlıysa bile belli olmuyordu. Sesini yükseltmiyordu, ama Metin’in bütün ümitleri sönmüştü. Elleri böyle arkadan kelepçeliyken hiçbir şey yapamazdı.

“Doğru.”

“Kaç para var burada?”

“Sekiz bin.”

“Bir öğrencinin bu kadar parası olur mu?”

“Şey… Bilgisayar alacaktım da. Para biriktirmiştim.”

Sesindeki kararsızlık tonu, yalan söylediğini ele vermiş olmalıydı.

Acaba, 'Ben de hırsızım. Bankayı soydum,' dese daha iyi mi olur diye düşündü, ama son anda bundan vazgeçti. Bayılmanın etkisinden hızla sıyrılan beyninin yan bölgelerinden bir yer 'sakın ha' demişti.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Anlaşıldı. Demek ki, yanlış adamı…"

Kıvrak bir Güney Amerika melodisi duyulunca patron konuşmasına ara verip krem renkli ceketinin cebinden telefonunu aldı. Konuşanı dinledi.

"Kimi? Çok iyi, buraya getirin. Hemen. Dikkatli olun. Kuyruk muyruk olmasın," dedi ve aparatı tekrar cebine koydu.

Metin iki şeyi daha fark etmişti. Adamın ceketi bayağı pahalı cinstendi ve adam pantolon kemerinde silah taşıyordu.

"Götürün bunu yerine. Sabaha salıverirsiniz."

Patronun çok ciddi bir şekilde söylediği sözler, kel kafalıyı sırıttırmıştı. Đri yarı olan Metin'i odadan çıkartırken, o içeride kaldı. Holde az

önce önünden geçtikleri kapılardan biri aralık durmaktaydı. Adam onu içeriye itti ve kapıyı ardından kilitledi.

Adam itince yüzükoyun yere yuvarlanmıştı. Biraz gayretle dizleri

üzerinde oturur duruma geldi ve doğruldu. Gözleri karanlığa alışınca yerde kalın bir naylon serili olduğunu fark etti. Pencereler üstünkörü karartıldığı için dışarıdan biraz da olsa ışık gelmekteydi. Odada tek bir eşya bile yoktu. Sol dizi ve bilekleri düşme nedeniyle sızlamaktaydı. Şimdi bunları düşünecek hali yoktu. Đşi tek kelimeyle bitmişti.

***

Mahmut Beyzati baştan aşağıya bir mantık adamıydı. Ne poker oynarken, ne metreslerine mavi boncuk dağıtırken, ne de bu işleri idare ederken hissiyata kapılırdı. Metin denen öğrencinin Fatih'in adamı olmadığı belliydi. Yanlışlıkla getirilmişti. Üzerinde çok para vardı. Belki hakikaten biriktirmişti. Đçinde bir his kendini rahatsız etmekteydi. Bu delikanlıda bir şey tersti. Rahmetli babası olsa öyle derdi.

Adamı Kel Memet'e baktı. "Đdris aradı. O şıllığı yakalamışlar. Buraya getirecekler. Ben gittikten sonra ikisini de halledin ve çekin gidin. Buluşma yerini ayrıca bildireceğim."

"Tamam patron."

Sehpanın üzerindeki zarfa parmağıyla tikledi. "Bu sizin. Dikkat edin. Çıkarken görünmeyin."

Kel Memet'in ablak yüzündeki memnuniyet ifadesi atomları yakmıştı. "Merak etme patron."

Mahmut, Kel Memet'e arkada kalan izleri temizleme konusunda çok güvenirdi. Diplomasını derin ve kuytu firmalardaki çalışmaları sonucunda almıştı. Üç yıldır birlikteydiler. Sessiz, içine kapanık, sadık bir elemandı.

"Bir viski daha getir."

Kel Memet dışarıya çıkınca Mahmut, Metin'in nüfus cüzdanını alıp fotoğrafına baktı. Bu yaşta suçsuz birini öldüreceği için vicdanında hafif bir sızı vardı, ama delikanlı çok şey görmüştü. Esas rahatsız olduğu şey bu küçük vicdan kaşıntısı değildi. Bu delikanlıda onu huzursuz eden bir şey vardı. Yılların adam sarrafı yanı yanılmazdı. Neyse, sabaha bu evi içindeki anılarla birlikte terk ediyordu. Belki bir süre yurt dışına unutma kürü yapmaya giderdi. Yeni metresi Belinda'yla. Floransa'ya ya da Kapri'ye. Kafasından kasvetli düşünceleri kovarak karısına nasıl bir bahane uyduracağını planlamaya başladı. Bu arada bir viski daha içmekten vazgeçmişti. Hemen çekip gidecekti.

***

"Ağzına sıçtığımın pezevenkleri."

Đki ayının içeriye fırlattıkları kadın ağız dolusu söverken birden durakladı.

“Sen de kimsin be?”

Metin genç olduğunu tahmin ettiği kadının terle karışık parfümünü solurken odanın karanlık olmasına sevindi. Yüzündeki yaşları görmeyecekti.

“Adım Metin. Yanlışlıkla... Başkası sanıp yakaladılar.”

Gözleri karanlığa alışan kadın içini çekti ve, “Ben de yanlış yaptım, yakalandım,” dedi. “Evden bir şeyler almaya gitmiştim. Pusu kurmuş puştlar. Kok işi mi seninki?

“Ne işi?”

Kadın, Metin’e alıcı gözle baktı. “Bana numara mı yapıyorsun lan?

“Bize ne yapacaklar?”

“Beni öbür dünyaya yollayacaklar. Seni bilmem.”

Metin’in içi buz gibi soğumuştu. “Patron sabaha salıverirsiniz dedi.”

“Salarlar salmasına... Ama nereye? Eşekler cennetine. Buraya gelen sağ çıkmaz. Evi gördün. Adamların yüzünü gördün. Bırakırlar mı seni hiç? Uyuşturucu şebekesi bu. Aptal kafam, hiç eve gidilir mi? Gündüz diye cesaret ettim.”

“Bizi öldürecekler mi yani?”

“Yerler neden naylon kaplı sence? Tahtakurusu gelmesin diye mi?”

“Sen ne yaptın peki?”

“Mala tokat attım. Şöyle yüz elli gramcık falan. Çakmışlar. Daha önceden de... Böyle bir şey işte.”

“Kok? Kokain mi yani?”

“En hasından hem de. Buraya kadarmış hayat.”

Metin adamların onlara acımayacağını çakmıştı sonunda. Kadının gelmesiyle bir ümit belirmişti. Đnşallah zamanları vardı bunu kâğıt sandal yapıp yüzdürmek için.

“Adın ne senin?”

“Belga.”

“Benim de Metin. Belki kurtulabiliriz buradan Belga.”

“Bir planın mı var yoksa?”

Belga’nın ses tonundaki alay çok açıktı. Kadının canlılığından ve görebildiği kadarıyla suretinden etkilenmişti Metin. Sesindeki alaycılık normaldi.

“Diyelim var.”

Kadının cevap vermeden önce duraklaması biraz umut yüklüydü.

“Dalga mı geçiyosun lan?! Ferіştahı gelse sağ çıkamaz burdan. Kocaman bir

mucize lazım."

"Mucize cebimde. Anorağımın cebinde. Küçük bir şey."

"Kaçık mısın sen be? Elinde bir güç varsa neden öyle kurbanlık koyun gibi yatıyosun peki?"

"Farz et kaçık değilim."

"En azından ölürayak eğlendiriyosun beni."

"Farz et dediğim doğru."

Đkinci küçük sessizlik yine umut püfürdetmekteydi.

"Neymiş o peki?"

"Küçük bir topçuk."

"Kes bu zırvaları."

Metin kadının inanmaktaki zorluğunu aşamayacağını düşünerek korktu. "Dinle, zaman az," dedi. "Ne kaybedersin?"

"Ne olacak o topçukla?"

"Topçuğu cebimden alıp bana vereceksin. Gerisine karışma tamam mı?"

"Git işine ya. Hapçı mısın sen yoksa?"

"Nasıl olsa öleceğiz. Ne kaybedersin son bir yanlış iş yapmakla?"

“Kaç yaşındasın sen lan?”

“17, bir ay sonra yani.”

“Bir ay falan yok artık”

“Sen kaç yaşındasın?”

“26, beş ay sonra.”

“O beş ayı vericem sana, eğer topu alırsan.”

Belga tereddüt dalgaları yaymaktaydı. Metin çabucak sevinmeye korkmaktaydı.

“Çabuk ol. Zaman dar.”

Genç kadın sürünerek Metin’e yaklaştı. Elleri önden kelepçeli olduğu için göreceli daha rahat hareket edebilmekteydi. Metin loş ışıkta kadının yüzünü iyice gördü. Etli dudaklı, iri gözlü, uzun saçlı bir kadındı.

“Hangi cebinde?”

Metin parti evindeki sahneyi düşündü ve “Sağ,” dedi.

Belga’nın eli sağ cebini yoklarken yüzleri birbirine değecek kadar yakınlaşmıştı. Metin içinde uyanan arzuya şaşamayacak kadar heyecanlıydı.

“Yok.”

“Öbür cebe bak.”

Kadının elleri diğer cebi yokladı. “Burda da yok. Bir kaçığa inanırsan böyle olur.”

Metin içinde uyanan paniği bastırmaya çabalayarak, “Düşmüştür,” dedi. Baygınken adamların alması düşük bir olasılıktı. “Seni attıkları gibi attılar beni de.”

Metin etrafa bakınırken Belga da ona katıldı. Genç kadın yerden bir şey alıp ona gösterdi.

“Bu mu yoksa?”

Metin’in sevinçten kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. “O. Çabuk bana ver.”

Belga arkadan yaklaşıp topu eline verdi. “Al bakalım. Eğer şakaysa ısırarak gebertirim seni.”

Metin tam bir şey diyeceği sırada kapı açıldı.

“Bunlar ne yapıyorlar sence?”

Kel kafalıydı bunu diyen. Holden gelen ışıkta, elinde tabanca olduğunu açıkça görebilmekteydi. Susturucu takılı tabancalıydı ikisinde de.

“Kız yanlış yerde durmuyor mu?”

Metin topçuğun nasıl çalışacağını bilmediği bir fonksiyonunu deneyecekti çaresiz. “Belga üzerime aban. Sımsıkı yapış.”

“Ne dedi?”

“Terbiyesiz bi şey galiba.”

Kadının hiçbir şey sormadan sırtına ağırlığını vermesi denize düşenin yılana sarılmasıydı. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Metin gözlerini kapatarak düğmeye bastı. Olacakları hemen görmek istemiyordu.

***

“Koma hali nedeniyle beyni etkilendi ve başka boyutlarla ilişki kurdu.”

Osman kumral kadına gülümsedi. “Özeti bu.”

Nişanlısı Selma ile kadının bir çeşit oturma odası dediği yerdeki yegâne divanda oturmaktaydılar. Babası oturma odasının yarısını gazete

dergi ciltleme işine ayırmıştı. Kendi tapulu dairesi olduğu için ciddi bir itiraz belirtmek mümkün değildi. Kalan yarının yarısını kendisi büro olarak kullandığı için 34 metre karelik oturma odasına sadece bir divan ve birkaç sandalye sığabilmekteydi. Osman dizüstünde kadına sınıfta çektiği fotoğrafları göstermekteydi. Terra Fuat resimlerde bir anomali saptamıştı. Metin sınıf arkadaşlarına göre sıradan bilgisayarlarda gözle zor fark edilen bir derecede flu çıkmaktaydı. Net görünümde açıkça bir arıza vardı. Elindeki aparatın yarattığı manyetik alan neden oluyordu buna.

“Vakiteri peki?”

“Đlk kez Keten Hoca saptadı dediğim gibi,” diye açıkladı Osman.

“Araştırdım biraz. Böyle bir efsane var. Mitolojik karakterli. Ne kadarı doğru

bilemem, ama dünya teknolojisi ötesi bir performans var ortada. Altı yıllık

dakik saatim iki dakika geri kaldı. Yıllar önce ‘Atom Saatlerindeki Minik

Boşluklar’ adlı bilimsel bir makale okumuştum. Paul Allan Trenbore adlı bir

fizikçiydi. Yale’den. Saklamıştım. O yüzden hemen buldum. Google’dan

araştırdım, Profesör Trenbore üç yıl önce evinin havuzunda ölü bulunmuş.

Elli bir yaşındaymış. Kalp krizi geçirmiş yüzerken. Yalnızmış. Karısı ve iki kızı

bir akraba ziyaretindeymiş. Trenbore bize, yani dünyamıza ait zaman

havuzundan sızıntı ya da küçük tırtıklamalar olduğunu iddia etmekteydi.”

Selma, “Lisedeyken fiziğim iyiydi,” diye mırıldandı. “Ama bize ait

zaman havuzu ne demek anlamıyorum.”

“Adam bir dizi makale yayınlayacaktı. Ben sadece ilkini okudum.

Demek ölünce yarıda kalmış. Đşin matematik izahını ikimiz de kavrayamayız,

ama sezgidurumsal olarak, yani farkındalığımızın elverdiği kadarını idrak

edebiliriz. Sanırım kat kat gerçeklikler arasındaki ilişkiyi, bizim ait

olduğumuz yere ait sızıntıları kastediyor.”

“Cüzdandan ufak para tırtaklanması gibi bir şey yani?”

“Çok pratik bir izahat,” dedi Osman. “Đpin ucu elden kaçarsa birkaç gün içinde Đstanbul bütün dünyanın ilgisini çeken bir yer olabilir.”

“UFO turizmi. Ekonomi için hiç de fena değil.”

“Orası öyle de işin başka bir boyutu var. Eğer Vakiteri diye bir yaratık gerçekten varsa, bu gücü delikanlıya onun bunun suratına ruj sürsün diye vermez. Bir hesabı olmalı. Bu taraf beni korkutuyor.”

“Haklısın,” dedi Selma yanına iyice sokularak. Bakışlarının buluşması dudaklarını da davet etmekteydi. Kilitte anahtar dönünce dudaklarını isteksizce çözdüler.

“Baba duydun değil mi, Ahmet Haşim Lisesi’nde gene saatler geri kalmış. Yarın akşam sınıfça CNN Türk’e çıkacaklarmış.”

Aygiz elindeki paketi sehpanın üstüne koydu ve bordo renkli süveterini çıkardı. Altına kendine çok yakışan siyah kollu tişört ve siyah kot pantolon giymişti.

“Olay sırasında oradaydım,” dedi Osman.

Alnı ve gözleri tıpatıp kendi olan genç kızın gözleri hayret ve sevinçle açılmıştı. Yarın arkadaşlarına özel haberler vererek caka satacaktı. Selma’yı Vakiteri konusunda uyarmıştı. Bu sözcük şimdilik dört kişilik bir

gruba ait sırdı.

“Size dondurma getirdim.”

“Yaşa kız, neli?” dedi Selma.

“Mandalin ve çikolata.”

Selma yalandan şaşırmış gibi yaptı. “Aaaaa… Benim sihirli tat formülüm.”

“Sahi mi?”

Kızın kasıtlı kötü oyunculuğu üzerine Selma dönüp Osman’a baktı.

Osman munis munis gülümsedi. “Küçük mutluluklar üretim merkezinden sevgilerle.”

“Vallahi çok mütehassıs oldum,” dedi Selma. Gözleri memnuniyet ve aşkla parlıyordu. Bir aylık sevgiliydiler ne de olsa. Kadının Aygiz’le birbirlerini görür görmez sevmeleri büyük bir şanstı. Vakiteri bir kıllık yapıp dünyanın düzenini değiştirmezse bir yıl içinde mevcut ekonomik krize rağmen kadınla evlenip oturma odası normal olan bir ev açmayı düşünüyordu.

“O olduğun şey neyse iyi bir şey olmalı,” dedi Aygiz. “Minibüsle gelirken dedemi gördüm yolda. Đki arkadaşıyla sokakta konuşuyordu.

Neredeyse gelir.”

“Bu yılın dama şampiyonu,” dedi Osman. “Arkadaşlarıyla kutlayacaklardı. Tam yüz elli lira kazandı. On lira katılım parası. Yüz kırk lira kârda. Tabii işin havası daha önemli. Đnternetle her tarafa yaydı.”

“Dedemle dalga geçme,” dedi Aygiz. “Tam yirmi bir katılımcı arasından birinci oldu.”

“Büyük başarı gerçekten,” dedi Selma. Sesinde alayın zerresi yoktu. Kadın dayanışması kurulmaktaydı.

“Ya dondurmalar eriyecek,” dedi Osman.

“Tabaklara koyup getiricem. Dedemin payı benim. Dondurma sevmez malum.”

“Ben perhizde olduğunu sanıyordum,” dedi Osman.

Aygiz mutfağa doğru giderken endamından memnun bir şekilde kırıtarak yürüdü. “O geçen aydı. Dedemin son şampiyonluğu da beş yıl önceydi.”

Kızı odadan çıkınca Selma, Osman’a baktı.

“Nerede kalmıştık?”

“Turizm patlaması.”

Selma adamın domuzluğuna, başka konuya atlaması üzerine dilini çıkardı ve, “Bir film görmüştüm,” dedi. “Yıllar önce. Aygiz yaşındaydım belki. Adam bir kaza geçirip beş yıl komada kalıyordu. Sonra ayağa kalkınca elini sıktığı kimselerin geleceğini görüyordu.”

“Anladım hangi film.”

“Metin de öyle biri demek.”

“Sırf geleceği görmekle sınırlı kalsaydı, delikanlıyı Dış Đşleri Bakanlığı’nda bir işe yerleştirir dosyayı kapatırdık,” dedi Osman. “Şu anki durum çok sakat.”

Selma’nın yüzünde meselenin ciddiyetini kavramış bir ifade vardı.

“Elektronik aletlerin saatlerinin geri kalması çok ciddi bir durum gerçekten.”

“Đşin en korkunç tarafı bu muameleye tabi tutulan beyinlerin eski hatıraları silmesi. Bir disket gibi. Sil yeniyi yapıştır.”

Selma düşünceli düşünceli başını salladı. Tam bir şey diyeceği sırada Aygiz elinde üç tabakla içeri geldi. Bütün tabaklarda eşit miktarda dondurma vardı.

Osman dizüstünün kapağını örtüp tabağı aldı.

Selma iç çekti. “Bir gün bu odada sadece bir divan, üç kuru sandalye

değil; koltuklar, çiçekler, üzerleri hep bomboş duran kocaman bir masa ve iki sehpa görebilecek miyim?”

Aygiz, “Valla ben on altı yıldır böyle bir şey görmedim,” dedi. “Belki sana nasip olur.”

Đki kadın manalı manalı sırıttılar.

Osman sırıtarak dondurmasından bir kaşık alıp ağzına götürdü.

“Hımmm… Selma formülü bayağı nefis.”

“Erkekler başlangıçta hep böyle şeyler derler.”

Aygiz’in çok deneyimli biri gibi konuşması Selma’nın hoşuna gitmişti. “Bir de üzerine azıcık badem likörü olacaktı,” dedi.

Aygiz tam taarruz yenileyecekken kapı açıldı ve Kamil Demir içeri girdi. Gri pantolon, açık kahverengi ayakkabı ve füme rengi anorakla bayağı pastel bir görünümü vardı, ama kısa beyaz saçlarıyla çerçevelenmiş gözleri başarı ışımaktaydı.”

“Dikkat! Semtimizin dama şampiyonu Kamil Demir Bey teşrif ettiler,” dedi Aygiz.

Dede bu sözlerden memnun olmuştu, ama aklında başka bir şey vardı. “Yolda bizim Hayri’yi gördüm,” dedi kocaman nasırlı ellerini iki yana açarak. “Lotodan kırk beş bin lira kazanmış. Yirmi yıldır oynadım mereti, şu ana dek kazandığım en büyük para yüz yirmi lira oldu.”

“Dama şampiyonluğu daha kârlı desene,” dedi Aygiz.

Kamil Bey’in yüzünde güller açmıştı bu söz üzerine. Mütevazı bir sessizlikle başını salladı. Selma’yla bakışları karşılaşınca Osman gülümseyerek içini çekti. Đstanbul’da dünyanın gidişatını değiştirebilecek

şeyler olmaktaydı, ama normal hayat denen şey de son gaz devam ediyordu. Đnşallah hep böyle kalacaktı.

***

Metin düğmeye basınca iki adam donuverdi. Kel kafalının ağzı sanki A harfiyle başlayan bir şey diyecekmiş gibi aralanmıştı.

“Belga çabuk kalk ve kelepçe anahtarlarını ara. Önce kel kafalıyı. Çabuk. “

“Ne yaptın lan adamlara?”

Kızın donmaması çok harika bir olaydı. “Çabuk ol.”

Genç kadının pratik yanı çok baskındı. Süratle yerinden doğruldu ve kel kafalı adama doğru yürüdü. Adamın silahını elinden alıp kemerine iliştirdi. Sonra adamın üstünü aramaya başladı. Bu arada Metin de yerinden doğrulmuştu.

“Bunda yok.”

Metin arkadan kıza dayandı. “Diğerine bak. Böyle kalıcaz bir süre. Sakın benden ayrılma.”

“Reklam zamanı mı yoksa?”

Kadının bu ortamda bile şaka yapabilmesi çok olumlu bir şeydi. Topçuğun icraatı sayesinde morali acayip düzelmişti.

Kırk üç saniye dolduğunda ve iki adamda hareket başladığında Metin tekrar düğmeye dokundu.

“Nedir bu ya? Gözümün önünde yıldızlar uçuştu valla.”

“Bırak yıldızları, anahtarı ara.”

Kadın iri yarı adamın sol ceket cebinde istenen şeyi bulmuştu bu defa.

“Burda.”

“Çöz beni çabuk.”

Metin, elleri serbest kalınca, anahtarı alıp kadının kelepçelerini çözdü. Bunu yapmak için topu anorağının sağ cebine koymuştu. Bu arada kırk üç saniye dolmuştu. Adamlar yeniden hareketlendiler. Metin elini cebine atıp topçuğu kavradığında, siyah saçlı adam silahını tabancasını kendine doğrultmuş olan Belga’ya çevirmişti.

Kel kafalı olan şaşkınlıkla boş sağ elinde tabanca belirmesini bekliyor

gibiydi.

“Al bakalım kaltak.”

Belga hanım silah konusunda da pek maharetliydi. Siyah saçlı tetiği çekemeden göğsüne iki el ateş etti. Adam arkaya doğru savrularak yere yıkıldı. Bu arada tetiği çekmeyi başarmıştı, ama namlu tavana çevrikti. Kafalarına sıva tozları yağdı.

“Kaltak kimmiş gör.”

Kel kafalı da görmüş geçirmiş biriydi. Yere atlayıp arkadaşının silahını almak için hamle etti. Silahı kavradı, ama geç kalmıştı. Namluyu doğrultamadan alnında açılan bir adet delik nedeniyle oyundan çıkıverdi. Belga filmlerde gördüğü deneyimli kimseler gibi tetikte odadan çıktı ve bir dakika sonra geri geldi.

“Başka kimse yok. Yırttık. Đnanılmaz bir şey. O topçuk mudur nedir…”

“Ne yapçaz şimdi?”

“Önce buradan tüymemiz lazım. Susturucu sayesinde ses çıkmadı ama belli olmaz. Diğer tabancayı al.”

Metin eğilip yerdeki susturuculu tabancayı aldı. Şimdiye dek elinde hiç gerçek tabanca tutmamıştı. Ağırdı bayağı. Yerde yatan cesetlere

bakmamaya çalışarak odadan çıkıp kapıyı kapattı. Ölümden paçayı sıyırmış olmanın enerjisi damarlarında kükremeye başlamıştı. Kendini inanılmaz derecede diri hissediyordu. Hole çıktığında, yerde bir şey gördü. Bir cep telefonuydu. O hırgürde buraya fırlamış olmalıydı. Yerden aldı. Çalmasın diye kapattı ve pantolon cebine koydu.

Belga çevik adımlarla geriye geldi. "Seni neyle getirdiler buraya?"

"Bir minibüsle. Maviydi. Kobalt mavisi."

"Kapıya park etmemişlerdir. Dikkati çekmesin diye. Bakarız. Senden bir şey aldılar mı?"

Metin kendi boyundaki genç kadını ışıkta yeniden keşfetmekteydi bu arada. Blucin pantolon, beyaz spor ayakkabı, sarı kazak ve çelik grisi dar bir süveter vardı üzerinde. Yüzü güzel değildi, ama vücudu Meltem'e on basardı. Yabansıl bir çekiciliği vardı.

"Cüzdanım ve zarf... Param vardı içinde."

Kadın hızla Metin'in el koyulan mallarını geri buldu. Cüzdanını ve para zarfını içine bakmadan Metin'e geri verdi. Bu arada adamların paralarına ve zulalarındaki beyaz toz dolu bir pakete el koymuştu. Sağ elinde bir araca ait anahtarları şıkırdattı. "Anahtar bu olmalı. Başka anahtar yoktu."

"Ne yapıcaz şimdi?"

Belga tabancalardan birini, o torbayı evde bulduğu küçük siyah bir deri çantaya koydu. Diğer tabancayı beline takmıştı. Süveterinin üzerinden pek belli olmuyordu.

“Dışarı çıkıyoz. Arabayı alıp volta.”

Metin yolunun bir parti şakasından nereye vardığını düşünerek içini çekti ve başıyla onayladı. Belga kapıyı azıcık aralayarak dışarıyı kesti. Torbanın kayışlarını sol omzuna geçirdi. Süveterinin önünü açtı ve eliyle Metin’e ‘haydi’ işareti yaptı. Eski bir apartmanın ikinci katındaydılar. Yukarıdan bir yerden televizyonun sesi gelmekteydi. Kat ışığı ölü sarı rengiyle etrafı isteksizce aydınlatmaktaydı. Topçuk Metin’in sol elinde, kullanıma hazır Belga önde, tozlu basamakları indiler.

Metin dışarı çıkınca Đstanbul’un neresinde olduğunu anlayabileceği hiçbir işaret göremedi. Dar gelirli insanların oturduğu bir mahalleydi burası. Şehir merkezine has kalabalıktan nasibini almamıştı. Sokakta tek tük kimselere rastlayarak çevreyi taradılar. Bir ara açık bir bakkalın önünden geçerlerken Metin ne kadar susadığını ve acıktığını düşündü, ama dikkati çekmemek için yollarına devam ettiler. Kobalt mavisi minibüs iki sokak aşağıda onları beklemekteydi. Belga kapıları açtı. Doğru anahtarı

bulmuşlardı.

“Sen mi kullancan arabayı?”

“Sürücü belgem yok.”

Kadının yüzünde tahmin ettiğinin aksine alaycı bir ifade oluşmamıştı. Hâlâ topçuğun icraatının etkisi altındaydı.

“Tamam, bana bırak.”

Otobana çıktıklarında Metin iyice rahatlamıştı. Kadına bakarak, “Sen gelmeseydin işim bitmişti,” dedi.

“Ben de sensiz bitmiş gitmiştim valla.”

“Ne yapıcaz şimdi?”

“Sen nereye gitmek istiyorsun?”

“Daha emin değilim.”

Aklına gelince pantolon cebinden cep telefonunu çıkardı.

“O da ne şimdi?”

“Bu o adamlardan birinin telefonu. Şey için...” Bir numara tuşladı ve kadına uzattı. “Bizim evi aradım. Annem ya da babam çıkacak. Sen konuş lütfen.”

“Sen niye konuşmuyon?”

“Bir kaza geçirdim de. Komada kaldım bir süre. Beynim şey oldu… O günden sonra cep kullanmıyorum.”

“Bana bak sen normal insansın değil mi?”

Kadının şakacı sesindeki kuşku tonunu hissetmek çok hoştu, ama Metin’in hiç gülecek hali yoktu.

“Kazadan önce daha normaldim tabii, ama…”

Belga sağ eliyle telefonu alıp diğer eline geçirdi. Gözü yolda telefonu kulağına götürdü. “Manyak bi gün bugün ya. Ama şu anda senle beraber olmakla ne kadar mutluyum bilemezsin. Çalıyor. Ne dicem?”

“Oğlunuz Metin iyi, merak etmeyin de.”

“Alo. Ben şeyim. Oğlunuz Metin’in arkadaşı. Đyi. Çok iyi. Yanımda şimdi. Ne zaman? Neyi? Ha anladım. Söylerim. Merak etmeyin hanfendi. Arkadaşıyım. Adım önemli değil bu saatten sonra. Tabii. Söylerim sizi arasın. Size de.” Kapattı, durakladı. “Başka telefon edeceğin bir yer var mı?”

“Yok.”

Belga camı araladı ve telefonu dışarı atıverdi. “Bugünlerde cebe mebe de güven kalmadı artık.”

“Ne dedi annem?”

“Bir yetkili seni aramış. Polis değilmiş. Okulda falan ne yaptığını biliyormuş. Cezan çok azmış. Teslim olursan iyi olurmuş. Ne yaptın okulda? Kavga falan mı?”

“Uzun hikâye. Eve gidemem artık. Kaldım cascavlak ortada.”

“Ben gidecek bir yer biliyorum merak etme. Yakın sayılır. Önce şu minibüsten kurtulmamız lazım. Bir yere park edip taksiye binelim.”

Metin düşünceli bir şekilde olumladı. *O gün bu Allah’ın belası topçuğu edinmeseydim şu anda ne yapıyor olurdum acaba,* diye düşünmekteydi.

5

“Kimdi arayan?”

Latife Hanım göz pınarlarından yaşlar süzülürken içini çekerek kocasına baktı ve “Metin,” dedi. Adam kendi tabiriyle darmadağın olmuştu. Kötü bir haber duymak üzere olan biri gibi gözlerini kısmış ve ağzı aralanmıştı.

“Metin’in kız... Bir kız aradı. ‘Metin yanımda, merak etmeyin iyi,’ dedi.”

Kocası hemen sevinmeye korkan bir tavırla baktı ona. “Osman Bey’den söz ettin mi?”

“Evet.”

“Neredeymiş?”

Latife Hanım omuzlarını silkti. Yanakları iyice ıslanmıştı.

“Bilmiyorum. Kız söylemedi.”

Aklına Metin’in iki buçuk yaşındayken elinden kurtulup sokağa fırlaması gelmişti. Bir komşuyla birlikte alışverişe çıkmışlardı. Başını çevirdiğinde küçük Metin’i elinde yarısı yenmiş bir kekle iki arabanın arasında görmüştü. Yüzü korkuluydu. Ağlamak üzereydi. Đki araba da zamanında durabilmişlerdi. Şoförlerden biri ona doğru yürümekteydi. Kendini inanılmaz derecede suçlu hissetmiş ve deli gibi o tarafa koşmuştu.

Zaman Tozları

Sonra oğlunu hastanede ilk kez komada yatar görünce o günü hatırladı. Az önce o kızla konuşurken gene o çift arabayı düşünmüştü. Neydi bilmiyordu, ama oğlu çok ciddi bir beladan sıyrılmayı başarmıştı. Komada kalması yüzünden cep telefonu kullanmıyordu. Bu yüzden kıza aratmıştı. Đyiydi. Önemli olan buydu.

“Arayan numara çıktı mı ekranda?”

Latife Hanım bunu görmüşse de stresten unutmuştu. Sağ elinde sımsıkı tuttuğu telefonunda arama yapan numaraları araştırdı ve başını olumlu anlamda salladı.

“Hemen Osman Bey’e bildirelim. Ne kadar hızla yakalanırsa o kadar iyi.”

Kadın da aynı fikirdeydi. Osman Bey’in kartı ev telefonunun durduğu sehpanın üzerinde durmaktaydı. Kartı aldı ve biraz titreyen ellerle numarayı tuşladı.

Kocası yanına gelmişti. Telefon sağ kulağında, sol yanıyla adamın göğsüne yaslandı. Kocası saçlarını okşarken ‘biricik oğlumu bir daha asla göremeyeceğim’ duygusuyla sarsılmaktaydı. Hıçkıra hıçkıra ağlamak üzereydi.

****

“Burası bir arkadaşın dairesi. Bir süredir Avrupa’da takılıyo.”

Metin bir salon ve odadan ibaret küçücük dairenin dekorundan çok hoşlanmıştı. Biblo hastası olan ev sahibi duvarlara tutturduğu minicik raflara onlarca biblo yerleştirmişti. Limon sarısına boyalı duvarlar, uçuk

mavi perdeler, bordo renkli iki koltuk, bir ceviz sehpa ve tavandan yansıtmalı ışık düzeni zevk sahibi birini işaret etmekteydi. Bu ince estetik beğeniyle, beli tabancalı genç kadın bir şekilde uyuşmuşlardı. Ne açıdan diye sorulsa hemen cevap veremezdi. Güçlü bir histi ama.

“Güvenli bir yerdir. Birkaç gün kalır bir plan yaparız.”

Belga kapıyı kapatınca hem arkasına sürgüsünü sürmüş, hem de emniyet zincirini takmıştı. Camdan görünen en yakın apartman elli metre mesafedeydi, ama genç kadın oturma odasındaki perdeleri sımsıkı örtmüştü.

“Ben... Ben duş yapıp üstümü değiştirirken dikkatli ol tamam mı?”

Belga çantadan çıkardığı tabancayı Metin’e uzattı. “Bunu al.” Bakımlı tahta zemini olan oturma odasında ayakta durmaktaydılar. Metin tabancayı aldı. Bu defa ağırlığına hazırlıklıydı.

“Silah kullandın mı hiç?”

“Hayır.”

Genç kadın gülümsedi. “Bir şey olursa hedefe doğrult ve tetiği çek.”

Metin giderek genç kadının cazibesine kapıldığını hissederek sırıttı.

“Tıpkı filmlerdeki gibi konuştun.”

“Dua et de filmin bu taraflarını çabuk atlatalım.”

“Atlattık ya?”

“Tam sayılmaz. Patronun adı Mahmut Beyzati. Kartçı Mahmut derlermiş bir zamanlar. Büyük kumarhanelerde krupiyelik yaparmış. Şimdilerde büyük mafya. Kartçı benim peşimi bırakmaz. Senin de öyle.”

Metin genç kadının yüzündeki ciddiyeti doğru okuduğunu

düşünerek ürperdi.

“Yüzünü gördün. Evi ve adamlarını gördün. Hüviyetini biliyor. Senin

de peşine düşecektir. Đlk başvuracağı yer ailen olacaktır.”

“Ne yapıcaz peki?” dedi Metin içinde büyüyen hınca şaşarak.

Belga, “Düşünücez bakalım,” dedi. “Önce biraz kendime geleyim.

Temiz bir şeyler giyeyim. Karnım açlıktan yırtılacak gibi.”

“Benim de.”

Belga ayağından ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Üzerinden

kazağını sıyırdı. Đçinde beyaz kolsuz bir tişört vardı. Çıkardığı eşyaları elinde

yatak odasına doğru yürürken durakladı ve geriye baktı. “Sevgilin var mı?”

“Biri için çok çabaladım ama…”

Kadının yüzünde dalgın bir ifade belirmişti. “Bazen olmaz.”

“Öyle.”

***

“Omlet yer misin?”

Metin bu karın gurultuları eşliğinde her şeyi yiyebileceğini

düşünerek başıyla olumladı.

Belga cam göbeği eşofman altı ve siyah kolsuz bir tişört giymişti.

Ayakları çorapsızdı. Ev sahibinin bir sürü terliği olmasına rağmen böyle dolaşmayı yeğliyordu. Saçları yıkanıp kurulanınca daha gürleşmişti. Metin kadının cazibe dalgalarıyla gel git yaşamaktaydı. Çiğdem'in küskün yüzü ara sıra beyninde çakıp sönmekteydi. Kız şu anda ne yapmaktaydı acaba? Bir şekilde bütün dolapları onun çevirdiğini biliyor olmalıydı. Başı ciddi

beladaydı. Ayrıca o Osman denen adamın papatya jestini değerlendirmesi hiç de zor değildi. Kızdan uzak durması gerekmekteydi artık.

"Peynir kalmamış. Bu salam da işe yaramaz. Saf omlet yicez.

Buzdolabı boş. Dört kutu biramız var ama neyse ki."

Metin buzdolabını araştıran kadına bakarak içini çekti. "Ne yapalım."

Belga ses tonundaki üzüntüyü hissetmişti. Elindeki tereyağı kutusunu eyveye bıraktı ve gelip sarıldı.

"Sen olmasaydın…"

Metin iki boş elinin birini ihtiyatlı bir şekilde kadının beline hafifçe dokundurdu. Sonra ikincisine de aynı işlemi uyguladı. "Benim için de öyle."

Belga'nın gözleri dolmuştu. Koyu kahverengi gözleri gam ve keder yüklüydü. Tekrar sımsıkı sarıldı ve kollarını çözdü. Bir eliyle gözlerinin yaşını sildi. Tereyağını alarak ocağa yöneldi. Đki adamı ne kadar ustaca vurduğunu

gördüğü kadının yumuşak yanı Metin’in içini acıtmıştı. Aklına gelen hiçbir sözü sahneye uygun bulmadığı için sessiz kaldı.

“Burada uzun kalamayız,” dedi Belga yumurtaları kırarken. “Zaman aleyhimize. Kartçı eninde sonunda bulur bizi. Her yerde adamı vardır.”

“Bir planın mı var?”

“Evet. Önce zilliyi bi kıralım da.”

“Ne zillisi?”

Metin’in saf sözleri kadının yüzündeki üzüntüyü silmişti birden. Gülümseyerek baktı. “Babam öyle derdi. Rahmetli. Sekiz yaşındaydım öldüğünde. Đşte o… O derdi acıkınca, zilliyi kıralım diye.”

Metin başını salladı. “Saf omlet ve azıcık küflenmiş ekmek.”

Kadın başını salladı. Gözlerinde eskilere daldığını belli eden ifade oluşmuştu. Metin kendi babasının da bu tabiri ara sıra kullandığını hatırlamıştı. Ama bunu söylemeyecekti. Kadın travmalı bir dönemi hatırlamışa benziyordu.

****

“Ne kadar vaktimiz var?”

Belga ayaklarını toplamış durumda koltukta oturmaktaydı. Đkinci

biralarını bitirmişlerdi. Saat ikiyi beş geçmekteydi. Metin çok uzun ve heyecanlı geçen güne rağmen kendini aşırı yorgun hissetmiyordu. Ölümden kıl payıyla sıyrılmanın diriltici etkisi sürmekteydi.

“Kesin bilemem,” dedi Belga. “Bu gece bir hareket beklemiyorum. Bu ev güvenli şimdilik. Kartçı Mahmut iki adamının saf dışı edilmesini dıştan yardım şeklinde okuyacak. Bekleyecek ve araştıracak. Bu bize zaman kazandıracak. Çok değil ama. Đki gün falan.”

“Sonra ne yapacağız?”

Belga elindeki boş bira kutusuyla kollarını iki yana açarak gerindi.

“Bunu yarın sabah salim kafayla düşünelim. Dün gece hiç uyumadım.”

“Yatıyor musun?”

Belga belli belirsiz sırıtarak ayağa kalktı. Bira kutusunu sehpanın üzerine bırakıp yeniden gerindi. “Hemen şimdi.”

Metin başıyla onaylayınca kadın oturma odasından girilen yatak odasına doğru yürüdü ve kapıda durup arkasına baktı.

“Gelmiyor musun? Orada rahat edemezsin. Yatak büyük. Đkimize de yeter.”

Metin kararsızca kadına baktı. Belga içeride eşofmanını ayağından

sıyırdı ve gidip yorganın altına girdi. Metin ne yapacağına karar veremez durumdaydı. Heyecandan kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaktaydı.
“Gel hadi, naz yapma lan.”
Metin oturma odasının ışığını kapattı ve gözleri karanlığa alışınca yatak odasına gitti. Yatağın ayakucunda durdu.
“Ayakta dikileceğine gelsene.”
Metin durumunun gülünçlüğünün farkındaydı. “Bir dakika pantolonumu çıkartayım,” dedi.
“Konuşacağına çıkar o zaman. Müzik çalsın diye mi bekliyorsun yoksa?”
***
Çiğdem uykuya dalmak üzereydi. Hayali eli başucu lambasına uzanmıştı çoktan, ama lanet lamba sönmemekte direniyordu. Gözlerini araladı. Sağ yanına yatmıştı. Beyaz boyalı komodinin üzerinde kol saati, üç beş adet antep fıstığı kabuğu ve iki papatya durmaktaydı. Clark Kent yani Metin Şehir Bey numarasını yapmış gitmişti.
Metin’in görünmez olmanın sırrını bulduğunu düşünmüştü önce.
Ama görünmez olmak yetmezdi yaptığı şakalara. Saatleri iki dakika geri kalmıştı. Bu çok açıktı. O halde… Zamanla ilgili bir şey yapıyordu. Neyle acaba? Ölümcül kazadan sağ çıktıktan sonra değişmişti. Film ve roman

kahramanı gibileşen bir yan kazanmıştı. Bu nedenle cazipleşen, ama gene o nedenle elde tutulamayan bir değişim geçirmişti.

Bu akşam Mesut ve Selim'i kafalarında paspas püskülüyle gördüğünde ve elindeki papatyayı fark ettiğinde içine doğan şeyi bu yarı uyku durumunda keşfediverdi. Metin'de o elle tutulamayan yan çok uçucu, tehlikeli ve ele geçmez bir şeydi.

Bu akşam parti ansızın sona erip erkenden evlerine gidince Meltem telefon etmiş ve uzaylı papatyacıyı görüp görmediğini sormuştu. Kızın sesindeki merak ve korku bezeli saygı hoşuna gitmişti.

Mesut'u ikinci kez dudakları rujlu olarak görmek komikti, ilginçti, acıklıydı hatta, ama en çok da aşılmaz bir uçurumun habercisiydi. Bir daha Metin'i rüyaları dışında bir yerde göreceğini hiç tahmin etmiyordu. Đlk ve son randevuları yarındı. Yarın çok yakındı. Metin çok uzaktı. Ay'dan bile daha ıraktı.

****

Saat iki buçuğa gelmişti. Gece yarısına doğru Selma'yı evine bırakmıştı. Aygiz kız arkadaşında kalıyordu. Babası yeni yatmıştı. Geceleri genç yaşından beri ortalama beş saat uyuyan biriydi.

Selma annesiyle birlikte kalmaktaydı. Otuz iki yaşındaki sevgilisiyle sevişebilmek için sürekli bir yer ayarlamak zorundaydılar. Bir gün kadın espriyle, “Annemi senin pedere verelim, sen bize taşın diyeceğim, ama o oturma odası nedeniyle bu maalesef mümkün değil,” demişti. Kadının

annesi üç yıldır yatalaktı. Yakında oturan teyzesinin yardımıyla bakımını birlikte yapıyorlardı. Balayı malayı düşünecek hali yoktu annesinin.

Tam dizüstüne kapatma işlemi uygulayacağı sırada hafif bir mesaj alındı sinyali duyuldu.

Pahalı dostum Osman,

Nasılsın?

Umarım keyifler âlidir.

Buralarda hep kriz var.

Hatırlı anlar himayesiyle,

Aleksi Brünn

NOT: Satrança devam

28 1- 678 – 168ab – 67- 78 – 9 – 2 / 345

Osman’ın uykulu hali bir anda dağılmıştı. Odasına gitti. Đki duvar tavana kadar uzanan kitaplıkla kaplıydı. Yer darlığı nedeniyle üç bin elli altı

kitabının sadece dokuz yüz kadarı bu odadaydı. Diğerleri türlerine göre kutulanmış durumda Terra Fuat'ın yüklüğünde daha uygun bir evi beklemekteydiler. Kütüphaneden Yazi Meyyın'ın Akıl Tuzağı adlı 1974 basımı kitabını aldı. Yirmi sekizinci sayfanın birinci satırının yardımıyla kısa şifreyi kolayca çözdü.

ABD biliyor. Azami iki gün.

Aleksi Brünn, Almanya'da tanıştığı çok eski bir dostuydu. Üç üniversite bitirmişti. Tıp, kimya ve Türkoloji. Bu akşam ona aynı şifreleme yöntemiyle durumu özetlemiş ve fikrini sormuştu. Aldığı cevap tahmin ettiği bir şeydi. Basit bir Apple bilgisayar bile Metin'in fotoğrafında bir değişiklik saptayabiliyorsa, sıradan insanların saatleri geri kalıyorsa böyle bir süper gelişimi gizli tutmak mümkün olamazdı. En fazla iki günlük bir önceliğe sahipti ve bunu elden geldiğince verimli kullanacaktı.

Oturma odasına gidip oradan balkona çıktı. Yüksek bir yerde oturdukları için her şey ayakaltındaydı. Boğaz çok uzakta iki yüksek bina arasında ince bir şerit olarak görünebilmekteydi. Şehrin ışıklarına bakarak Metin'in şu anda ne durumda olduğunu düşündü.

On altı yaşında bir delikanlının elinde dünyanın çivisini çıkartacak bir

aparat vardı. Peşine de kurtlar takılmıştı. Allah Metin'in yardımcısı olsundu. Bu dünyada yeri yoktu artık.

***

"Günaydın."

Belga mutfakta çay demlemekle meşguldü. Đki kişilik küçük mutfak masasının üstünde poğaça, kurabiye dolu karton bir kutu vardı. Başını çevirip baktı ve manalı manalı gülümsedi. Üzerinde sokak giysileri vardı.

"Günaydın. Đyi uyudun mu?"

"Dışarı mı çıktın?"

Kadın eli işinde başını salladı. Giydiği daracık beyaz kazak üzerine çok yakışmıştı. Metin geceyi düşünerek tebessüm etti.

"Karnım çok aç."

Belga çayları bardaklara koymuştu. Demliği kısık ateşin üstüne koyup yüzüne baktı. "Benim de."

Bakışları karşılaşınca eski Metin biraz utanç hissetti, ama daha cüretkâr Metin *we want more* diye bağırmaktaydı arka tribünlerden. "Kap kutuyu de içerde zilliyi kıralım."

***

Metin dördüncü poğaçayı yerken kadın boş çay bardaklarını alarak mutfağa gitti. Çayları yenileyerek geldi. Ocağın altını kapatmıştı.

“Planın hazır galiba?”

Genç kadın başıyla olumladı. “Zeki uzaylı sevgilim benim.” Metin sessiz kalınca ciddileşerek devam etti. “Yerlerin naylon kaplı olduğunu gördün değil mi?”

“Evet.”

“Đki tip, ellerinde susturuculu silahlarla bizi öldürmeye geldiler. Adamları o harika topçuk sayesinde temizledik. Kartçı Mahmut senin adını ve adresini biliyor. Beni de tanıyor. Nereye kaçsak bulur bizi. Bizleri tanıyan herkes tehlikede olur. Özellikle senin ailen. Benim ne annem, babam, ne de kardeşim falan var. Yurtdışına kaçmak bile işe yaramaz. Buraya kadar tamam mı?”

“Tamam.”

Belga’nın gözlerinde yabansı canlanma meydana gelmişti yeniden.

“O halde yapılacak tek şey, o bizi bulmadan, bizim onu bulmamızdır.”

Metin’in hiç beklemediği bir şeydi bu. “Nasıl yani?” dedi.

“Ben adresini biliyorum. Gidip kapısını çalıcaz. Babam… Bir ara

Mahmut için çalışırdı. Yıllar önce. Bir gün ölüsü bulundu. Sekiz yaşındaydım. Mahmut pusu demişti. Bu işlerde normaldi, ama sonradan kasıtla harcandığı çıktı ortaya. Diğer başka şeyler de var. Şimdi… Burda… Yani kısacası gidip kapıyı çalıcaz. ”

Kadının anlattıkları bütün ciddiyetine rağmen Metin’e şaka gibi gelmekteydi.

“Sonra?”

“Bizim peşimizi bırakmaya ikna edeceğiz.”

“Đkna mı?”

“Onun bizi bulmasını beklemekten daha tehlikeli değil. Ayrıca bizim iade-i ziyaretimizi beklemediği için gafil avlanacak dallama.”

Metin şaşkınlıkla bakınca genç kadının yüz hatları yumuşadı.

“O topçuk sayesinde,” dedi ve ona doğru uzanarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Tabii öncesinde moral takviyesi için bir şeyler yapsak iyi olur.”

Metin iki susturuculu tabancalı adamın içeri girdiği anı hatırladı. Şu andan sonra ne olursa olsun durumu daha kötü olmayacaktı. Tuhaf bir kıyaslamaydı, ama böyle düşününce insanın içi rahatlıyordu.

***

“Ulan bu yüksek topuklu ayakkabıları kim icat ettiyse...”

Eyüp’te gidecekleri yerden yüz metre kadar geride taksiden inmişler ve kalan yolu yürümüşlerdi. Haliç’i gören yamaçtaydılar. Etrafta kale gibi korumalı lüks villalar vardı. Yüksek duvarların iki yanda yükseldiği parke taşlı yolda park etmiş iki araba dışında kimsecikler yoktu. Az önceki trafik gürültüsü, seyyar satıcılar, kalabalık sokaklar bitivermişti birden.

‘Özel alan tenhalığı’ derdi Metin’in babası böyle yerlere. Babasıyla annesini hatırlayınca içini çekerek onlara telepatik bir ‘özür dilerim her şey için’ mesajı daha yolladı. O bok kablo kopmasaydı, semt belediyesi görevini yapsaydı ve mazgallar tıkalı olduğu için su orada birikmeseydi, biz de oradan o saatte geçmeseydik… Şu anda okuldaki sırasında oturmuş yan gözle Çiğdem’i kesiyor olacaktı. Hayatının ilk tam teşekküllü seks deneyimi de yaşanmamış olacaktı. Heyecanlı olayların uyuşturucu madde gibi bir etkisi vardı. Metin artık bir bağımlıydı diğer yandan. Deli gibi korkmasına rağmen damarlarında adrenalin kükremekteydi.

“Dinle Metin. Ev şu sokaktan sola dönünce. Köşeye yakın. Kapıda kameralar var. Đçeride en az iki koruma olmalı. Dört de olabilir bahtımıza.

“Evet.”

“Ancak kapıyı çalarak girebiliriz içeriye.”

Metin ‘anladım’ anlamında başını salladı. Daha önce defalarca duyduğu şeydi.

“Yani kısacası...”

“Anladım.”

Kadın durup Metin’i süzdü. “Aferin sana.” Bütün gerilimine rağmen fettanlığı yerindeydi. Kendisinden kısa boylu olan ev sahibesinin siyah mini

eteğini giymişti. Üstünde kısacık, koyu kahverengi bir deri süveter vardı.

Siyah topuklu ayakkabıları bacaklarının çarpıcılığını iyice arttırmıştı. Kafasında yine evden aldığı sarı bir peruka vardı. Dudaklarına sürdüğü kıpkırmızı ruj, afet görünümü tamamlamaktaydı. Serin şubat sonu sabahı için kıyafeti hafif, ama bayağı etkindi.

“Bu topçuk teklemez di mi?”

“Hiç olmadı şu ana kadar.”

“Đyi. Dinle bak. Zili çalıcaz. Kameralara bakıp masum masum sırıtıcaz. Kartçı Mahmut öğleden sonraları saunaya gider. Evde yoksa içeride beklicez. Varsa bizi içeri buyur etmek için sabırsızlanacak zaten.”

“Çok misafirperver biri olmalı.”

“Ne demezsin.”

Metin villayı görünce cebinden topçuğu çıkartıp sol avucunda sıktı. Đçinden aletin son kullanma tarihine toslamamaları için dua etmekteydi. Yüksek demir korkuluklu ana kapının önüne geldiler. Đki kamera onların hareketini takip etmekteydi. Belga uzanıp alışkın bir tavırla zile bastı. Metin heyecanlanmıştı birden. Taktik icabı yanlarına ateşli silah almamışlardı. Üstleri aranacaktı çünkü.

“Gülümse sevgilim.”

“Donuma gülümsemek üzereyim neredeyse.”

“Şakacı uzaylım benim.”

****

“Sonra dedim ki, nah geçersin. Cesedimi çiğnemeden bir adım attırmam sana dedim.”

Cevat başıyla arkadaşını onayladı. “Đyi demişin lan.”

Battal Sermet gururlu gururlu sırıttı. Bir doksan beş boyunda, yüz yirmi kilo ağırlığında biriydi. Çok gözü pekti. Anlattıkları da doğruydu büyük bir ihtimalle, ama nedense konuşurken gözlerini devirmesi ve gereksiz el hareketleri yapması nedeniyle palavra sıkıyor gibi görünürdü.

Zil çalınca Cevat kapıyı gören ekrana baktı. Mini etekli genç bir kadın ve öğrenci tipli gence alıcı gözle baktı.

Battal Sermet kaykıldığı sandalyede doğruldu. “Bunlar da kim yahu?” Cüssesinden umulmayacak seri bir hareketle arkasına bastığı elli numara ayakkabılarını normal duruma getirmişti. “Şu kırığı gözüm bir yerden ısırıyor ama.”

Cevat kızı tanımıştı. Patronun eski manitasıydı. Adını unutmuştu.

Belgin gibi bir şeydi. Temiz yüzlü delikanlıyı bir yerden tanımıyordu.

Konuşma hattını açan düğmeye bastı. “Buyurun kimi aradınız?”

“Mahmut Beyzati’yle randevum vardı. Adım Belga. Beni tanır.”

“Mahmut Bey şu anda yoklar.”

“Kendisine bir paket getirdim. Hüsnü abiden.”

“Bir dakika lütfen.”

Cevat bu gibi durumlar için kullanılan özel telefondan patronu aradı.

Telefon beş kez çaldı. Kimse açmadı. Saunada olduğu için normaldi.

Ekrandan baktı. Bayağı fıstık olan kadının elinde küçük bir çanta vardı.

Hüsnü abiden gelecek beyaz tozlar o çantaya sığardı. Kadının süveteri

ilikliydi. Delikanlının anorağının önü ise açıktı. Silahlıya benzemiyorlardı.

Tam, ‘Birkaç saat sonra gelin,’ diyeceği sırada buna patronun

bozulabileceğini düşündü. Kadın üzerinde malla yakalanırsa bazı isimleri

öksürebilirdi. Misafirleri, özellikle sarışın orospuyu iyi bir kontrolden geçirip

içeri alabilirlerdi. Hattı açan düğmeye basmadan önce Battal Sermet’e

baktı. “Ne diyorsun?”

“Bir çocukla, üşüyen bir kız,” dedi alayla. Ayağa kalkmış

gerinmekteydi.

Battal üst arama, hızlı davranma konusunda çok deneyimliydi. Fizik gücü de müthişti. Ona çok güvenirdi. “Öyle, ama…” dedi. Bu iki kırılgan kimsede bir uyuşmazlık, sıra dışı bir tehlike sezen yanı hafif bir alarm çalmaktaydı. Patrona ulaşmak için kullandığı telefona bakarak içini çekti ve kapıyı açan düğmeye bastı.

****

“Sence ne olacak?”

“Kartçı yok evde. Böylesi daha iyi. O şeyi cebine koy. Elin dikkati çekmesin.”

Metin denileni yaparken ses yükselticisi cızırdadı. “Kapıyı açıyorum. Biraz geriye çekilin.”

Yüksek demir parmaklıklı kapı yavaşça geriye doğru açılırken Metin ve Belga geri çekildiler. Kapıda ızbandut gibi bir adam belirmişti. Üzerinde krem rengi takım elbise vardı. Ceketinin önü açıktı. Kemerinin sol tarafında tabanca taşıdığı belliydi. Arkasında kendi boyunda posunda dar omuzlu, kısa saçlı, tilki bakışlı diğer adam belirmişti. Siyah ceketli, lacivert kot pantolonluydu. Onun da ceketinin önü açıktı.

“Belga Hanım, çantanızı verin lütfen.”

Kadın denileni yaparken kapı arkalarından kapanmaya başlamıştı.

Metin heyecanı şakaklarında hissetmeye başlamıştı. Mantığı, ‘Đşi içeride bitir,’ diyordu.

Diğer adam kadının çantasını kontrol ederken krem takım elbiseli silahını çekmeye hazır bekledi. Sonra arkadaşından gelen bir işaret üzerine Metin’in üstünü aradı. Parmakları topçuğa değer gibi olduğunda Metin’in içi cız etti. Adamın yüzünde beliren tereddüt birkaç saniye sürdü ve silindi. Cebinde minik bir el bombası olacak değildi ya.

“Bu temiz.”

“Kadını da ara.”

Belga süveterini açınca eflatun renkli yakası çok cömertçe açık daracık bluzu çıkmıştı ortaya. Kadının üzerinde silah saklayabilecek çok az yer olduğu için arama kısa sürdü. Adamın iri elleri hiçbir yerde gereğinden fazla oyalanmamıştı. Siyah ceketli de profesyoneldi. Çantadaki beyaz torbayı bahçede çıkarıp bakmamıştı. Adamlar rahatlamışlardı. Đri yarı olan kapıyı işaret edince Metin nezaketi falan boş verip öne geçti. Belga anlaştıkları gibi hemen arkasından yürümekteydi.

“Şöyle geçin.”

Metin’in eli anorağının cebine gidince Belga arkadan sımsıkı delikanlıya yapıştı.

“Ne oluyo...”

Kırk üç saniye iki korumanın tabancalarını ödünç almak için bol bol yetmişti. Belga’nın tabancayı tutuş şekli ve yüz ifadesi çok caydırıcı olduğundan özellikle iri yarı olan bir atağa kalkışmamıştı. Gene de ellerini bağlarken bir sakatlık çıkmasın diye ikinci bir dondurma seansı

uygulamışlardı. Şimdi korumalara ait olan odada elleri kalın sanayi bandıyla arkadan bağlı sandalyelerde oturmaktaydılar. Olup bitenlere akıl erdirememekle birlikte biraz toparlanmışlardı. Kadının onları vurmaması nedeniyle umutlu, hatta biraz cüretkârdılar.

“Bizi gazla bayılttınız. Mahmut abim bunu yanınıza bırakmaz.”

Siyah ceketli daha kurnazdı. Belayı tahrik etmeden savmaya çalışıyordu.

“Çok geç olmadan çekin gidin.”

Evi kolaçan etmekten yeni gelmiş olan Belga, “Koro başladı yine,” dedi. Evin içi sıcak olduğu için ceketini çıkarmış ve tabancasını kemerine iliştirmişti. Nikita filmindeki kıza benziyordu. Daha dolgunuydu tabii.

“Acaba ağızlarını da mı bağlasak?”

Adamlar birbirlerine bakıp susmak konusunda hızlı bir mutabakata

varmışlardı. Gazla bayılma izahını komik bulan Metin sonunda kapıda durdukları anları kaydeden diski bulmuş ve üzerine Youtube’den bulduğu oyuncu kedilerle ilgili kısa bir filmi kaydetmişti. Bu arada iki dondurma işleminin aparatın zaman kodunda bir sorun yarattığın fark etmişti. Daha önceden tahmin ettiği bir gelişmeydi. Teknik bilgisi o sorunu çözmeye yetmezdi. Yüzlerinin görünmemesi fazlasıyla kâfiydi zaten.

Kısa bir sessizlik anı, siyah ceketlinin ceketinin sağ cebinden gelen telefonun sesiyle bozuldu. Belga böyle bir şeyi beklemekteydi anlaşılan. Adamın cebinden telefonu alıp baktı ve, “Hemen geberecek ya da durumu idare edeceksin,” dedi. “Sizinle bir derdim yok. Sıkıntım Mahmut’la.”

Siyah ceketli, hızlı karar alabilen biriydi. Mahmut iptal edilirse bu rezil durumun hesabını soran da olmayacağı sonucuna çabucak varmıştı.

Diğerinin yüzündeki itiraz çizgileri derin değildi. Susacaktı besbelli. Belga telefonun açılış ve hoparlör düğmelerine bastı ve adamın sağ yanağına yasladı.

“Beni aramışsın Cevat.”

“Evet abi. Şey için aradım. Postacı… Bir paket getirdi. Biraz kalındı. Ucundan azcık yırttım. Sakat bir şey yok.”

“Kimdenmiş?”

“Cevat Korkmazer’den. Kayseri’den postalamış.”

“Ne yollamış?”

“Đçine bakmadım. Normal matbuat. Đadeli taahhütlüydü. Alayım mı diye soracaktım. Sizi bulamayınca imzaladım.”

“Đyi yaptın. Ben şimdi yoldayım. On dakika içinde evde olurum.”

Hattan ses kesilince Metin kadına baktı. Yüzünde memnun bir ifade vardı. Mahmut’un zokayı yuttuğunu düşünmekteydi. “Bitti mi senin işin?”

Metin başıyla olumlayınca ensiz ama uzun masadaki gazetenin üzerinde duran seloteybi alıp iri yarı olanın ağzını bağladı.

“Söz verdin. Bize dokunmayacaktın,” dedi Cevat biraz paniklemiş halde.

Belga içini çekerek seloteybi aldığı yere bıraktı. Hemen yanında duran tabakta kıvrılmış portakal kabukları ve küçük bir bıçak durmaktaydı.

Beyaz saplı bıçağı aldı ve, “Şu ana kadar çok iyi idare ettin,” dedi. “Mahmut’u işkillendirmeden içeri alırsan söz veriyorum seni serbest bırakıcam.”

Adam gözlerini arkadaşından kaçırarak başını sallayınca bileklerini

bağlayan bandı kesti. Bıçağı masaya doğru atarak belinden tabancasını çekti. Metin de aynı şeyi yapmıştı.

“Kalk şimdi ayağa. Normalleş. Patron gelince bir kıllık yapma. Yoksa ilk sen gidersin.”

“Anladım.”

Dakikalar çok yavaşça geçti. Mahmut Bey’in çelik rengi Mersedes-benz SL 63 AMG 2009 model arabası kapının önüne geldi. Metin bilgisayarın hard diskiyle uğraşırken arabanın yirmi kadar fotoğrafını ve teknik bilgi dosyalarını gördüğü için unutmamıştı.

“Kapıyı aç.”

Cevat denileni yaptı. Kontrol panelinden pip pip sesi duyulmaya başladı. Adamın korunmak için bayağı masraf yaptığını düşünen Metin heyecanlanmıştı.

“Cevat, sizi nasıl faka bastırdığımızı gördün,” dedi Belga alçak bir sesle. “Bir numara yaparsan önce seni vuracağımı biliyorsun değil mi? ”

“Evet.”

Belga, adamın ses tonundan memnun, başını salladı. Metin topçuğu eline almıştı. Cevat kapıyı aralayarak patronunu karşılamaya hazırlandı. Kapının hemen arkasında Metin durmaktaydı. Belga elindeki silahı adamın sırtına doğrultmuş durumda holde durmaktaydı.

“Hoş geldiniz efendim. Bagajda bir şey var mı?”

“Yok. Hanım yolda indi. Alışveriş yapacak. Telefon edince Đhsan gidip alacak.

Mahmut Bey kapının arkasındaki Metin’i ve holde elinde tabanca tutan kadını aynı anda gördü neredeyse. Saunadan aldığı sıhhat bir anda gözeneklerinden uçmuş gitmişti sanki. Adam on yaş yaşlanmış gibi suratı çökmüştü.

“Cevat bu… bu…”

Metin, Belga’nın işareti üzerine topçuğun düğmesine bastı. Hazırlıklı ve idmanlı oldukları için Mahmut Bey’i ve adamını kırk üç saniye dolmadan etkisiz hale getirdiler. Kapının zamansız kapanışını arabanın ön tarafındaki bir kuş pisliğini temizleme uğraşı yüzünden fark etmeyen şoföre de aynı işlemi uyguladılar.

Mahmut Bey’i elleri arkadan bağlı durumda oturma odasına getirdiler ve bir koltuğa oturttular. Diğer üçü elleri, ayakları bağlı halde güvenlik odasında istirahat etmekteydiler.

“Belga her şeye yeniden başlayabiliriz. Bir hata yaptım. Telafi edebilirim.”

Belga alayla gülümsedi. “Bak sen.” Tabancasını kemerine takmıştı.

Bir macera filmi aktrisine benziyordu.

“Dinle. Tazminat ödemeye hazırım.”

“Ne kadar? Đkimiz de teneşir kaçkınıyız malum. Diğer ölüleri de

unutma. Babamı kurtlara teslim ettin bilerek.”

Adamın yüzünden buradan sağ çıkmaya pek umudunun olmadığı

okunmaktaydı, ama ikna etme çabalarına devam etmeye kararlıydı. “Đki
yüz.

Adam başı.”

“Đki adamın nalları dikti. Diğerleri içerde ambalajlanmış durumda.

Kim yardım edecek sana ha? Kim? Aç kesenin ağzını.”

Mahmut’ta hemen yılacak adam tipi yoktu. “Yarım milyon sana. Đki

yüz delikanlıya,” dedi. “Evde daha fazla para yok.”

Metin adamın ikisini birbirlerine düşürmeye çalıştığını şöyle böyle

sezmekteydi. Açıkça Belga’yı yedi yüz bini almaya teşvik etmekteydi.

Bakışları karşılaşınca kadın ona göz kırptı. “Kurnaz di mi?” Adama döndü.

“Mahmut Bey. Zaman dar. Karın gelecek eve. Onu da tehlikeye atma.”

Grimsi parlak kumaştan yapılma çok pahalı takım elbisenin içindeki

siyah gömlekli adamda ikinci sıhhat çekilmesi hali belirmişti. “Başka para

yok evde.”

Belga sırıtarak adama bakarken yüzü ciddileşti. “Dinle bak. Sen organizasyon adamısın. Sana zaman yok diyorum, niye anlamıyorsun? Esas zulayı aç. Şu divanın altındakini.”

Adamın yüzü şaşkınlıkla sarsılmıştı. “Bir zamanlar biricik sevgilindim. Adım da Belga değildi. Bu eve çok geldim gittim. Unuttun mu verdiğimiz iki kişilik partileri? Đnsanlar sarhoşlayınca neler anlatırlar sen çok iyi bilirsin.”

Metin bu malumatın böylesine gerilimli bir ortamda dahi kalbine kıskançlık pençesi indirebilmesini şaşırtıcı bulmaktaydı.

Adam içini çekti. “Beni sağ bırakacağını nereden bileyim?”

Mahmut Bey bunu derken duygularının sol omzunun arkasında duran pastel tonlu yağlı boya tabloyla özdeşleştiğini düşündü Metin. Bu şu anda cevabını kendisinin de bilmediği bir soruydu. Adam soğukkanlı bir şekilde öldürülmeleri için komut vermişti, ama Metin aynı şekilde karşılık verebilecek bir yapıda değildi. Dizginler Belga Hanım’ın elindeydi zaten. Onun bir karar alması gerekmiyordu.

“Sadece sen değil. Karın, akşam eve gelecek oğlun ve adresini bildiğim büyük kızının hayatları da söz konusu. Kendini hayatını riske atıp

parayı vereceksin ve bakacaksın ne olacağına. Başka hiçbir şansın yok.”

Mahmut Bey’in çok badire atlatmış ve insan tanır yanı kararını vermişti. Adam başıyla olumladı. “Tamam. Bunun ellerimi çözmen lazım. Laptopla açabilirim ancak kasayı. Şifre çok karmaşık bir programla verilebiliyor. Bir de… bir şeyi merak ettim. Beni neyle tesirsiz hale getirdiniz?”

Belga, “Gazla,” dedi yan gözle Metin’e bakarak. “Teknoloji çok ilerledi malum. Şimdi işimize dönelim.” Kadın işaret edince Metin gidip içeriden küçük bıçağı getirdi. Ve Mahmut beyin ellerini bağlayan enli bandı kesti. Sonra gidip Mahmut Bey’in bürosundan içinde dizüstü bilgisayarın durduğu siyah çantayı getirdi. Belga çantanın içini kontrol edip başıyla onaylayınca adam önce üzerinde parlak gümüş küllük, sigara kutusu bulunan polyester sehpayı, ardından çok pahalı görünümlü, ipek kaplı, limon sarısı divanı geri çekti.

Yerler tahta döşemeliydi. Divanın altında belli belirsiz bir bitişme çizgisi vardı. Adam onu kaldırınca metal bir kasanın tepesi göründü. Hidrolik bir sistem, düğmesine basılınca fısıltımsı bir sesle çalıştı. Altmış santimetre kenarlı bir küp şeklindeki kasa yükselmeye başladı. Tabanı zemin hizasına gelince durdu. Adam bilgisayardan çıkardığı kablonun ucunu kasanın ön yüzündeki USB yuvasına yerleştirdi ve açılışı sağlayan

işlemi başlattı.

“Yedi sekiz dakika sürecek.”

Tam o sırada adamın ceketinin sağ cebindeki telefonu çaldı. Akıcı bir samba melodisiydi. Adamın yüzünde yarım saat önceki hayatını özler bir ifade belirmişti. Ses ikinci bir kez yinelendi ve sonunda sustu. Dakikalar çok yavaş aktı bitti. Bir sinyal sesi duyuldu. Kapak aralanmaya başlamıştı.

“Geri çekil.”

Belga sadece birkaç saniye geç kalmıştı bunu demekte. Adam çevik bir hareketle kendini arkaya doğru atarak divanı siper aldı. Metin elindeki küçük tabancayı ancak görebilmişti. Silahın namlusu kadına yöneldiğinde Metin elinde hazır beklettiği topçuğun düğmesine bastı.

“Vay puşt. Silah kasanın içinde değildi. Sağ yanına iliştirilmiş. Đyi ki bu topçuk var. Yoksa karnımda bir delik açılacaktı.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Şunu paketleyelim önce.”

Bant hazırdı. Adamın ellerini arkadan bağladılar. Sonra ayak bileklerine ve ağzına aynı işlemi uygulayıp koltuğa oturttular.

Kasanın içi avro ve dolar istifleriyle doluydu. Belga yüklükten

bulduğu bir spor çantasını banknotlarla doldurdu. Sonra ikinci bir çanta daha bulup ona da döviz yükledi. Kendince bir nedenden kasada bir çanta daha çıkartabilecek kadar paraya dokunmamıştı.
“Saymadım, ama sanırım adam başı üç çeyrek milyondan fazla. Türk lirası olarak.”
Metin bundan sonrasını düşündüğü için para onu yeterince heyecanlandıramıyordu. Belga bunu hemen hissetmişti.

“Dinle. Sen şimdi al payını ve git. Gerisine karışma. Tamam mı?”
Eğilip çantasını aldı ve içinden çıkardığı anahtarları uzattı. “Bunlar o kaldığımız evin anahtarları.”
Metin otomatik olarak anahtarları alıp pantolon cebine tıktı. Bir yanı hemen tabanları yağlamak istiyordu, ama diğer yanı kalıp bazı şeyleri engellemek niyetindeydi. Bunun artık mümkün olmadığını da çok iyi bilmekteydi diğer yandan. En iyisi kadını dinlemekti.
Birlikte holde yürüdüler. Kapının ağzına geldiler. Kadının hafifçe çekik kahverengi gözleri karmaşık duygularla yanmaktaydı adeta. “Dinle, eğer başka türlü…” dedi. “Başka türlü bir dünya mevcut olsaydı. Puşt yeri olmasaydı böyle… Senle beraber takılırdık. Ama ikimiz için de iyi olmaz

artık. Haydi, sen yoluna ben yoluma.”

Kadının dudakları dudaklarına değince Metin’in gözleri doldu.

Arkasında bir felaket bırakarak gidiyordu. Kadın sarılınca o da sımsıkı sarıldı. Parfümünü derin derin içine çekti. O kadar gerilime rağmen kadını arzu eden yanı şımarıkça gerinmekteydi.

“Hadi benim uzaylı sevgilim,” dedi Belga. Karmaşık düşünceler perdesi birkaç saniyeliğine aralanmış seven ve kırılgan kadın yanı belirmişti.

“O Moda’daki eve geri dön. Bir kere alışveriş yap. Đki gün dışarı çıkma. Đyi düşün taşın. Üçüncü günün gecesi arazi ol. Giderken anahtarları posta kutusuna at. Anladın mı? Haydi… Zaman dar.”

Metin o evden üç yüz beş yüz metre ötede bir taksiye el salladığında Belga’yı bir daha asla görmeyeceğini derinden hissetti. Đnşallah hayatındaki ilk sevgilisi içinde dans ettiği ölümcül çemberden sağ salim çıkabilecekti.

6

Belga’nın gözleri dolmuştu Metin’in arkasından bakarken. Hızla toparlandı. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve dış kapıyı örterek içeri girdi. Şu andan itibaren her saniyenin hayati önemi vardı.

Koruma odasında üç adam uslu uslu oturmaktaydı. Cevat'ın ayaklarını bağlayan bantları bıçakla kesti. Adamın bıçak küçük olmasına rağmen korkması iyiydi. Az sonra yapması muhtemel şeyler için itici yakıt olacaktı.

Hole çıkınca Belga gözünü üzerinden ayırmadan koruma odasının kapısını kapattı ve elindeki tabancayı adamın sol yanağına dayadı. "Kulağını iyi aç. Tek baskı laf edicem," dedi fısıldayarak. "Şimdi içeri gidicez. Olanları görecek ve kendin karar vereceksin. Ağzından tek kelime söz çıkarsa seni hemen vurucam. Anladın mı?"

Cevat'ın ağzı bağlıydı, konuşamazdı, ama homurdanmak yerine başını sallaması hoşuna gitmişti.

Adam önde oturma odasına girdiklerinde Mahmut apışıp kaldı. Bu durumdan paçayı sıyırabileceğine değin minik bir ümit besliyorsa bile bunun suya düştüğünü anlamıştı. Zeki bir adamdı. Sarhoşladığında hangi zeki hilelerle rakiplerini nasıl birbirlerine düşürdüğünü böbürlenerek anlatmayı çok severdi.

Sadık Yemni

Cevat işaret ettiği sandalyeye oturunca Belga ayaklarını yeniden bantladı. Bu defa bandı sandalyenin ayaklarından birinden de geçirmişti. Mahmut'un yüzünde kendine güvensizlik gülü açmaktaydı. Sonra

doğruldu. Cebinden küçük bıçağı çıkardı. Ve adamın ellerini arkadan bağlayan bandı kesti. Sağ elini bilekten yeniden bantladı ve bandı iki sandalyenin arkalığına geçirdi.

Bant neredeyse bitmişti. Buradaki işi de öyle...

Bandı solundaki küçük büfenin üstüne bıraktı. Annesini hatırlamıştı yine. Filmlerde ve dizilerde bu tür zengin evlerine has içleri tıka basa kristal malzeme, pahalı tabak vb. yüklü yakışıklı büfeleri görünce bir tanesine sahip olmak için çok özenirdi. Büfe müfe görmeden bitmişti kadıncağız.

Önce Mahmut'un, sonra da Cevat'ın ağzındaki bantları sertçe çekti aldı. Đkisinin yüzünde de beliren 'ağda yaptıran hanım' ifadeleri komikti, ama gülecek hiç hali yoktu.

"Bak Belga, bu para hiç. Seni milyoner ederim."

Belga az önce Metin'in kullandığı tabancayı sol eliyle belinden çekince adam sustu. Gözleri fırıl fırıldı. Bir kurşunla kafası patlayana dek çabalamayı sürdürecekti.

"Ablamı unuttun mu Mahmut? Kaç yaşındaydı yattığında? 12 mi? Hadi 13 diyelim. Bütün adamlarına peşkeş çektiğinde? 14. Yüksek doz eroinden ölüp gittiğinde 15. Kaçmış?"

Đki tabanca üzerine yönelince, Mahmut'un dili çözüldü. "Tazmin ederim her şeyi? Yeminle. Üç milyon dolar. Söz diyorum bak."

“Soruma cevap ver. Kaç yaşındaydı ırzına geçtiğinde?”

Mahmut gözlerini güç bela Cevat’tan kaçırarak cık cıkladı. “Yanlış nokta… Bazı hatalar… Herkes…”

Adam Belga’nın yüzündeki ifadeyi iyi okumuştu. Bu sözler gelecek kurşunu sadece hızlandırmaya yaramaktaydı. Derin bir nefes alıp, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Belga tetiğe baskı yapan parmaklarının karıncalandığını hissederek bunu azıcık yumuşattı. “Duydun mu Cevat?”

Adam başını salladı. Kelime seçimiyle bir sorunu olmasından korkuyordu besbelli. Sol elinin serbest bırakılmasını doğru yorumlamıştı ama. Kulağı kesik biriydi.

“Ne istiyorsun?”

“Bu odaya… O… Başka bir şekilde gelseydim, inan ki, birinizi bile sağ bırakmazdım. Bir saniye tereddüt etmezdim. Babamı öldürttün. Ablamı intihar ettirttin. Annemi rezil ettin. Kadın kırkını görmedi be. Ben akraba yanlarında sığıntı yaşadım. Sonra on sekizimde beni metres yaptın kendine. Ama dişli çıktım di mi? Kabul et. Đstediğin gibi kullanamadın. Peşkeş çektiremedin. Her kuşun eti yenmez. Sonra da beş paralık malı bahane

ederek beni temizlemeye kalktın. Eğer buraya…” Metin’le ilgili bir şey söylememek için sözlerine kısa bir ara verdi. Metin saf bir delikanlıydı, ama o topçuk normal bir şey değildi. Hızla unutması ve üzerine tek kelime bile etmemesi gerekmekteydi. “Yemin ederim bütün sülaleni… Yalnız… Allah’ın bir işareti. Yoksa o evden…”

Belga kendini topladı yeniden. Annesinin öldüğü günü hatırlamıştı. Komşuları Kerim abinin arabasıyla hastaneye getirdiklerinde ölmek üzereydi. Akciğer embolisi demişti genç bir doktor. Kaç yaşında olduğunu

sormuştu ardından. Bir ay sonra on dörde basacaktı. Ablası gibi erken serpilmiş gösterişli bir kızdı. Hastalık sigortaları yoktu. Neyse ki uzak bir hala hastane ve cenaze masraflarını üstlenmişti. Sonradan öğrenmişti embolinin ne olduğunu. Annesi kan pıhtısından değil art arda gelen hayat sıkıntısı pıhtılarından ölmüştü.

Yanakları ıslaktı. Sol elindeki tabancayı Cevat’ın sağ dizinin üstüne koydu. Diğer tabancayı adamın şakağına dayamıştı. “Şimdi tabancayı al ve patronunu vur.”

“Cevat bunu yaparsan, bunu… Sana ödetirler. Hiçbir yere kaçamazsın.”

“Al tabancayı. Çok yavaş.”

“Sakın yapma. Seni alet ediyor.”

Cevat’ın sol eli silahı kavrayıp Mahmut’a yönelince Mahmut oturduğu yerde doğrulmaya ve ağza alınmayacak küfürler savurmaya başladı. Sonra silah patladı. Kalbine giren tek kurşun Mahmut Bey’in telaşını dindirdi. Sandalye arkaya doğru yaylandıysa da devrilmedi. Mahmut’un taze cesedi sol yanına yuvarlanarak hareketsiz kaldı. Tam arkasındaki kirli beyaz duvarda küçük bir oyuk belirmişti.

“Ver silahı bana.”

Cevat’tan ısınmış silahı aldı ve gidip Mahmut’un cesedini inceledi. Kurşun önden girmiş ve sırtından çıkmıştı. Yarı aralık duran ela gözler eşekler cenneti manzarasına dönüktü artık. Ailesinin intikamı alınmıştı. Belga daha önce hazır ettiği bir bezle oturma odasında bırakması muhtemel bütün izleri sildi. Cevat işin gidişatını çakmıştı. Onu da yeni bir hayat bekliyordu artık.

Belga kasayı işaret etti. “Paralar orada. Đster arkadaşlarını ortak et, ister etme. Mahmut’un karısının akıbeti de sana kalmış. Beni ilgilendirmez artık. Patronun telefonuna konuştuğunda karısını yanındaydı bir ihtimalle,

bunu unutma. Kafayı kullan, en uygun planı uygula. Bana sorarsan üçünüz aranızda anlaşın ve bir hikâye uydurun. Düşmanı çoktu hırtın. Çok kurcalamazlar belki. Her şeyi harfi harfine anlatırsan hiç kimsenin size inanmayacağını da unutma. Paraları iç ettiğinizi düşünecekler."

"Tamam."

Belga adamı öyle bırakıp çantayı kaptı ve evden çıkarak aşağılara doğru yürüdü. Şu andan itibaren ne yapacağını çok iyi bilmekteydi. Arazi olabileceği birkaç güvenli yer vardı. Elinde para olduktan sonra sırtı yere gelmezdi.

Bir gecelik sevgilisi Metin'i özleyecekti. Onun başı daha ciddi dertteydi. Metin'in annesi arabada giderken konuştuğunda Osman Demir adlı birinin kendisine yardım edebileceğini söyleyerek bir telefon numarası vermişti. Bunu güvenlik nedeniyle o sırada söylemediği için unutmuştu. Başı 0536 ile başlayıp sonu 28'le biten bir numaraydı. Bunun bir sorun çıkarmaması için içinden dua etti. O topçuk neyse 16'lık sabık sevgilisinin peşinde çok sırtlan olmalıydı.

****

"Grafik iki kişide otuz dört saniyeyi gösteriyor," dedi Keten Hoca.

Kaba sarılmış bir yaprak dolması kalınlığındaki işaret parmağını Metin'in grafiği çizdiği kâğıdın üstüne koymuştu. "Aparatı on kişi üzerinde

denememiş olmalı. Soru işareti var. Bir dakika diye tahmin etmiş. Ama dokuz kişilik partiye baskın verdiğinde saatler sadece otuz sekiz saniye geri kalmış. 38/9 = 4,2 saniye eder adam başı. Bankada müdür, yardımcısı, dokuz memur, beş müşteri, bir koruma toplam on beş kişi vardı. 57/15=3,8 saniye eder."

Osman başını salladı. Keten Hoca'nın yüzü heyecanlıydı. Meseleyi aşırı ilginç bulmaktaydı haklı olarak.

"Onu da buradan almıştım."

"Faturanız var mı?"

"O kadar aradım bulamadım."

"Bir daha arasanız."

"Aaa o kadar yol geri gidilir mi ayol."

Đçeriden Fuat'ın cazgırımsı bir bayan müşteriyle konuşması gelince Hoca sesini alçalttı. "Sayı ne kadar artarsa artsın geri sekmenin adam başı üç saniyeden aşağı düşeceğini tahmin etmiyorum. Çünkü sınıfta otuz beş kişiyle meydana gelen zaman kayması yüz yirmi iki saniye. Metin'i sayma. 122:34= 3,5 saniye. Đkinci kez bu sayıya sen eklendiğinde ise yüz yirmi beş saniye oldu."

“Yani?”

“Dondurulan insan sayısı önemli,” dedi Hoca. “Grafik de düzgün değişmiyor gibi, ama mümkün olsaydı da test yapabilseydik… Bu sayı iyice arttığında bile adam başı ortalama üç saniyelik bir sekme söz konusu olacağını görecektik. Đki kişiyle yaptığı ölçüm ya hatalı, ya da bir kereye mahsus anomali.”

Osman’ın kafasında bir şimşek çakmıştı. “Notlarından ilk kez babası üzerinde denediği anlaşılıyor. Tahmini sekme sekiz saniye. Ama o iki kız ilk işiydi. Ev dışında. Kızlardan birine âşık olduğu anlaşılıyor. Her defasında çiçek hediye etmiş. Romantik bir zaman hırsızımız var.”

“Đlk iş olmasıyla… Hissiyatı mı etkiledi diyorsun yani?”

“Metin’in topçuk dediği şey beyniyle direkt endeksli olmalı,” dedi Osman. “Komada kaldı. Elektrik şoku yemişti. Bu sayede uyarlanmış olmalı. Beynindeki heyecan, geri sekmeyi etkileyebilir. Ölçüm yanlış değilse.”

Hocanın iri kahverengi gözleri ‘aynen bilakis’ bakışıyla kısıldı.

“Haklısın. Diğerlerinde göreceli daha soğukkanlıydı. Alışmaya da başlamıştı.

Acaba şu anda nerede?”

“Annesini aramış. Dün akşam. Aratmış bir genç kadına. O kazadan

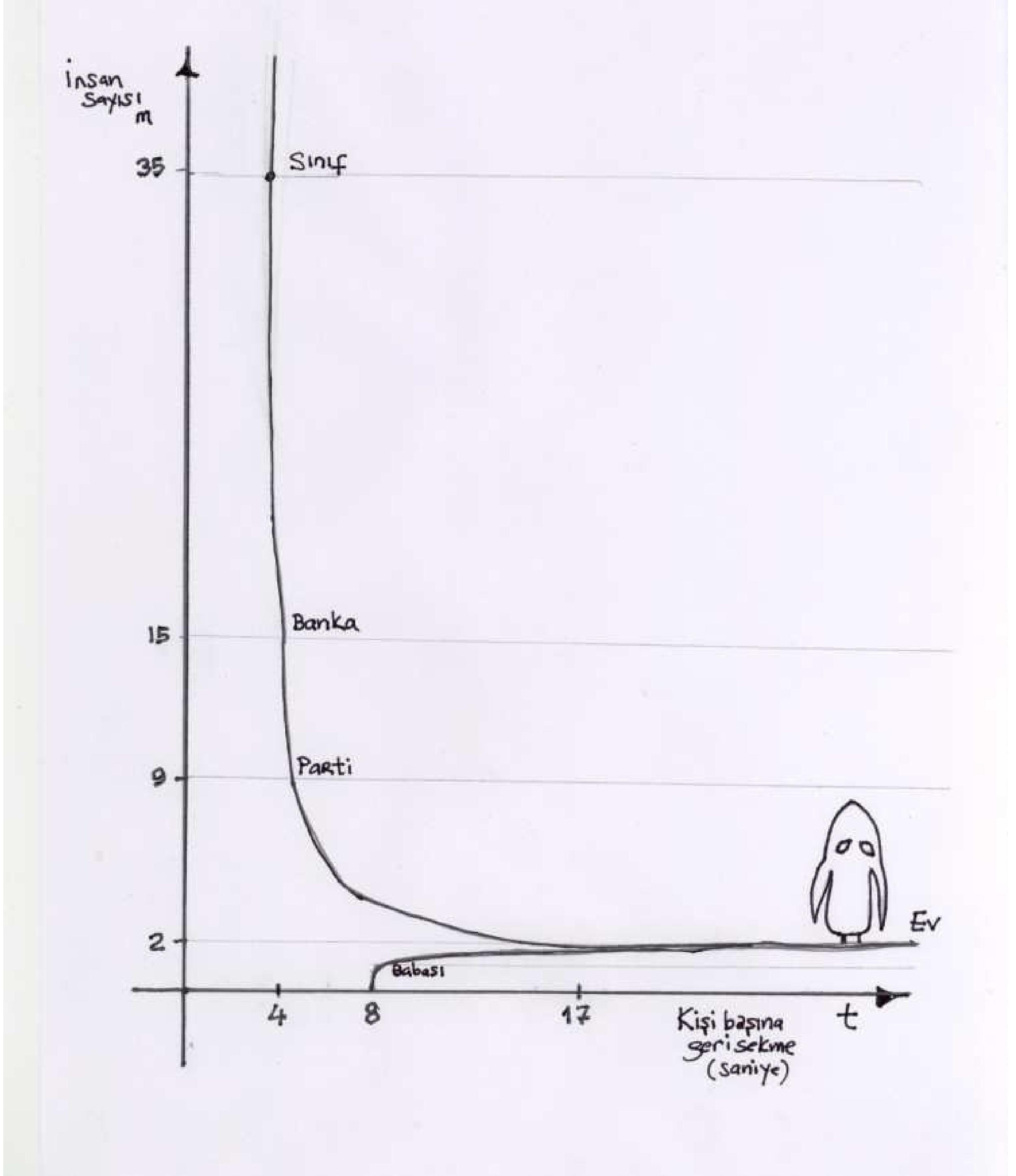
sonra cep telefonu kullanamıyormuş. Numarayı saptadık. Bu sabah polise bildirdim.”

Osman burada sözlerine ara verip küçük masanın üzerindeki bloknota eğildi. Birinci sayfada Fuat’ın asabi el yazısıyla çiziktirdiği bir liste vardı. Sayfayı çevirerek boş bir sayfaya ulaştı. ‘Đşi biliyorlar elimizde yirmi dört saat falan var’ yazdı ve, “Bakalım numaradan ne çıkacak,” diye mırıldandı.

Hoca zarfı almıştı. “Aklıma bir şey geldi,” dedi lafı çevirerek. “Beynin kayıtlarından iki dakika sildirmek nasıl bir duygu?”

“Eğer teknik ölçümler olmasa kimse beni o iki dakikayı iki kere yaşadığıma inandıramazdı.”

“Hiçbir şey mi hatırlayamıyorsun?”

Sadık Yemni

Osman neredeyse bir gündür üst üste iki kayıt izi bulmak için beynini yormaktaydı. Başını olumsuzca salladı. Aklına Metin'in beyni

gelmişti. Delikanlı ele geçerse beynini kim bilir kaç parçaya ayıracaklardı iyice incelemek için. Önce birkaç yıl bir laboratuarda kapalı kalıp binlerce teste tabi olacaktı haliyle. Osman delikanlının annesi ve babasıyla konuştuğu anları düşünerek içini çekti. Mümkün olursa onu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı.

“Hesabımıza dönersek,” dedi Hoca. Bloknotun temiz bir sayfasına cetvel, kurşun kalem ve tükenmez yardımıyla bir grafik çizdi. “Dondurulan kimselerin sayısı çok artsa bile adam başı geri sekmenin üç saniyeden aşağı ineceğini düşünmüyorum.”

Osman grafiğe ve Hocanın sonradan eklediği meşum çizime bakınca işin ciddiyeti kafasına bir kere daha dank etti. “On bin kişi olsa da mı? Yüz bin ya da?”

Keten Hoca başıyla olumladı.

“Öyle bir beklentim var.”

Osman işin sarsıcı boyutlarını düşünürken zayıf yanı bunları hiç bilmemiş olmayı özlemekteydi, ama merkezdeki çelik nüve kararlıydı.

“Đki dakikayı sınıfça iki kez yaşadık. Biri normaldi. Diğeri üste kayıt. Bu durumda Vakiteri zamanı çalmış mı oluyor, yoksa başka bir şey mi?

Đnternetten biraz araştırdım bu sabah gelmeden önce. Bir sürü uydurtu malzeme. Dişe dokunur tek şey hayal ürünü. Bir yazar ‘Zaman Tozları’ diye bir öykü bile yazmış. Özetini okudum. Geri kalan saatlerden, zaman sekmelerinden falan söz ediyor. 1997 tarihli. Esas metin yoktu. Vakit olursa onu da araştırmak lazım. Kısacası Vakiteri zamanı nasıl çalıyor ve onu ne yapıyor?”

“Vakiteri üzerine söylenen her şey mitolojik doğal olarak. Muhayyile ürünü. Ama ateş olmayan yerden de duman çıkmaz. Eski kitapları tamamen yoğa yazmamalı. Eskiden cep telefonu, uydu haberleşmesi, televizyon, internet yoktu. Đnsanlar kentlere bu kadar büyük sayıda yığılmamışlardı. Paul Allan Trenbore de atom saatleriyle ölçülen zaman çalkantıları üzerine yazmıştı malum. Erken ölümü büyük kayıp. Başka yazarlar da var. Saygın fizikçiler.”

“Nerede kalmıştık?”

Fuat içeri gelince Hoca sözlerine küçük bir ara verdi ve devam etti.

“Kavrayabildiğim kadarıyla ben Vakiteri diye çok güçlü bir zekâ sahibi

varlığa inanıyorum. Đnsan değil kesin. Yerçekiminden falan pek fazla etkilenmeyen bir fizik yapısı olmalı. Hızını başka türlü izah etmek

zorlaşıyor.”

“Cin mi yani?” dedi Terra Fuat. Sarı ceket, beyaz gömlek ve açık mavi kot pantolon giymişti. Kahverengi mokasenleri biraz eskimişti, ama cool bir görünümü vardı.

“Cin teknoloji öncesi insanların kendi fizik yapılarından farklı olan varlıklara verdikleri ad. Din kitaplarına da girmiştir. Şimdi zeki, organik yapılı olmayan ve hızlı yaratıklar da diyoruz bahsi açıldığında. Zamanı ne yapıyor sorusuna gelince; bir fikrim var, ama nasıl formülize edeceğimi kestiremiyorum henüz.”

“Kırk üç saniyelik hareket sahası da denkleme girmeli öyle değil mi?” diye sordu Fuat.

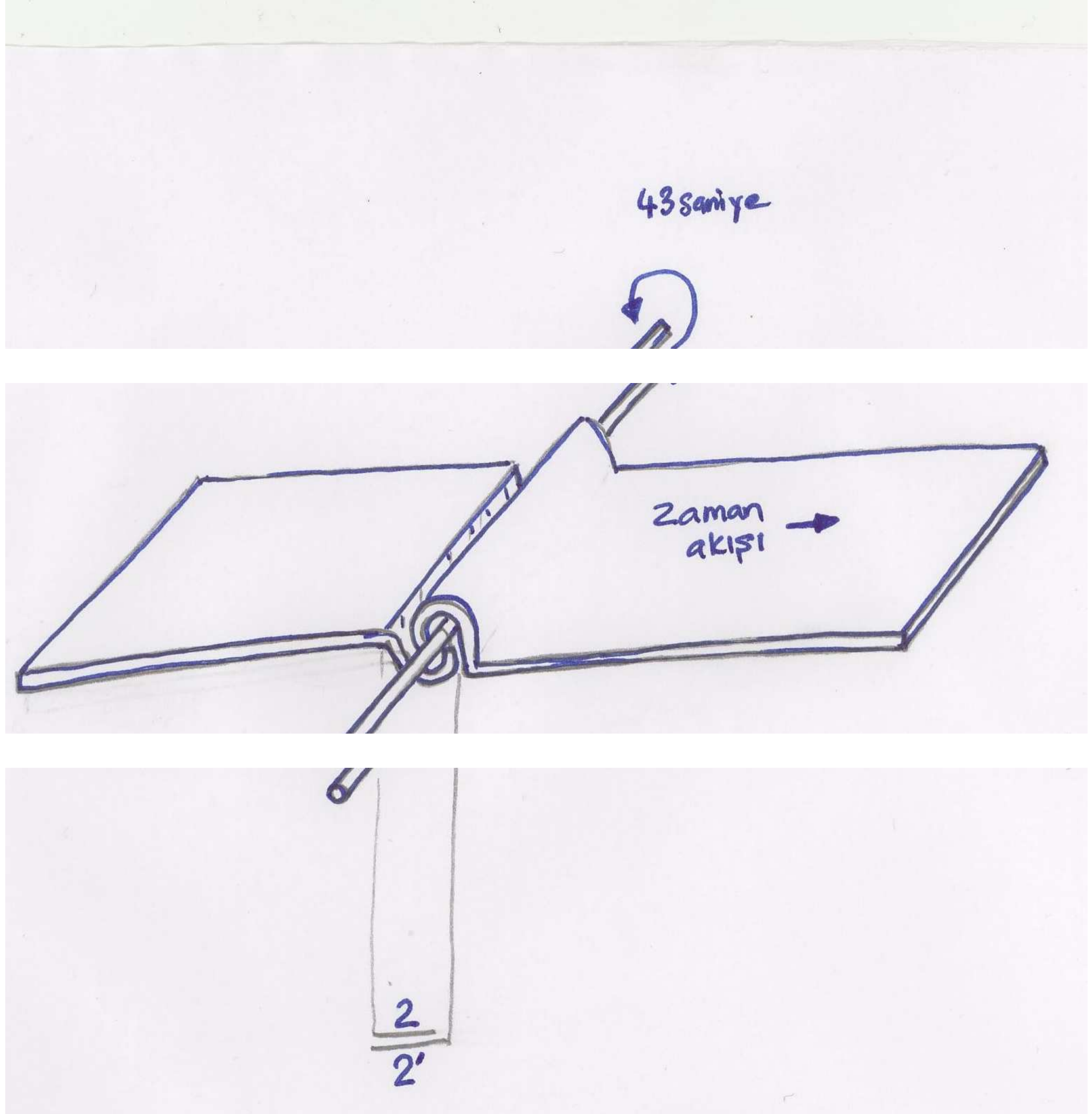
“Tabii ki,” dedi Hoca. “Metin delikanlının notları işe yaradı. Bu sabah bu yeni bilgiyi duyunca ilk aklıma gelen Vakiteri’nin kırk üç saniyelik donmayı hediye ettiği, bunun karşılığında bir şey aldığı oldu. Alma lafı bizi yanıltıyor olabilir. Bu zaman donmaları ve sekmeler Metin’in velinimetinin bir şekilde işine yarıyor olmalı. Cebine bir şey girmesi gerekmez. Ama ‘neka ekmek, oka köfte’ olduğu kesin.”

“Newton’un üçüncü kanunu mu yani?” dedi Fuat alayla. “Etki tepkiye eşittir.”

Hoca başını salladı. Yüzü ciddileşmişti birden.

“Ya delikanlı o topçuğu bir stadyumda kullanmaya kalkarsa? Elli altmış bin kişinin ortasında. Belki de daha fazla… Kişi başına ortalama üç saniyeden ne eder?”

118

Zaman Tozları

Terra Fuat eline çok yakın duran hesap makinesine sarıldı. Tuşlara alışkın parmaklarla yıldırım gibi bastı ve, “Kırk bir saat geri kalacak saatler,” dedi. “O kadar insan kendini birden evde ve işte mi bulacak yani? Böyle bir şey olabilir mi? Dünyanın çivisi çıkar be yerinden. Kelebek değil, ejderha etkisi olur.”

Osman böyle bir şeye pek ihtimal vermiyordu. Hoca da öyle olmalı ki, cıkladı. Kurşun kalem ve mavi tükenmez yardımıyla hızla bir şekil daha çizdi. Parmağıyla ortadan geçen çubuğu işaret etti.

“Sanmıyorum. Geri kaymada bir sınır olmalı. Enerjinin korunumu yasası gereği. Küçük kramplar tamam, ama daha büyüğünde etkilenim başka türlü olabilir. Bütün enerji, zaman krampını yaratan noktada odaklanabilir.”

Fuat’ın ağzı açılmıştı şaşkınlıktan. Osman aynı anda aynı şeyi düşündüklerini fark ederek huşuyla sarsıldı. Metin için yegâne çıkış yoluydu bu saatten sonra. Eğer varsayımları essahsa tabii.

“Vakiteri’yle ilgili bilgiler mitolojik karakterli malum,” dedi Hoca.

“Hızır’ı düşünün. Vakiteri cinsinden güçlere sahiptir. Bir yere göz açıp kapayana kadar gider.”

“Işık hızıyla mı yani?” dedi Fuat.

Hoca sağ elini bilekten döndürerek kendi tabiriyle müphem işareti yaptı. “Zaman, çok plastiksi, bükülüp-katlanılabilen bir akıştır. Zaman olayının enerji alanlarına bağlı titreşimsel bir ritmin yansıması olduğunu unutmayalım. Uzaya bağlı bu farklı zaman frekanslarının uzayda yaratılacak güçlü elektromanyetik uyaranlar karşısında birbirleriyle eşzamanlı ve hareketli hale gelebileceğini ve bu frekansların üst üste binip çatışabileceğini ifade etmek istiyorum. Dev elektromanyetik düzeneklerce yaratılan çatışma alanlarının ortasına düşen insanlar ve cisimler, gemiler ve uçaklarda uzay-zamanın makroskopik ölçeklerde kendi üstüne bükülüp eğrilen çizgilerince zamanda ya da mekânda kaymalara uğrayabilirler. Philedelphia deneyi böyle bir şeydi sanırım.”

“Zaman dördüncü boyut olduğu için mi maddeyi, yani üç boyutu böyle etkiliyor?” dedi Osman. Hocanın akıl yürütmesinin sonucundan korkmaya başlamıştı. Metin’in neden olması muhtemel kaosun sınırları hızla genişlemekteydi.

“Aslında zamanın dördüncü boyutta asılı duran elektromanyetik bir frekanslar bütünü olduğunu kavradığımızda sahne gözlerimizin önünde açılıyor,” dedi Hoca. “Katı sandığımız, gerçek dediğimiz tüm yaşamımızı

paylaştığımız her şey, tüm binalar, bu dükkân, bu gezegen, yıldızlar, hatta uzay boşluğunun kendisi bile ve hatta tüm bunları yansıtan, içine alan 'Geçmiş-Şimdi-Gelecek' dediğimiz zaman kalıplarının bile dev bir elektromanyetik seraptan başka bir şey olmadığını idrak ederiz."

"Rüyalarda ulaştığımız gerçeklik," dedi Terra Fuat içini çekerek.

Hoca gülümsedi. "Metin kardeşimizin elinde yüksek güç ve frekanslarda elektromanyetik alan üreten bir araç var. Bunu ona Vakiteri verdi. Sıkıntısı zaman apartmak falan değil. Zaman esnemeleri yaratmak amacında bana sorarsanız. Tüm kâinat evrensel bir zaman kalıbının içine hapistir. Tanrının nefesi derler bazı kadim âlimler. An, kâinatın her yerinde şimdi değildir. Her sistemin kendine özgü bir zamanı vardır. Bizim için AN şimdi olmakla birlikte, başka bir boyutta şimdi değildir.

"Tayyi mekân ve tayyi zaman durumu mu yani?" dedi Osman,

Hocaya mazmoz olsun diye.

"Tayyi mekân uzak mekânların yakın olmasıdır. Lafı ağzımdan aldın Osman. Bazı ermiş kişilerin çok kısa zamanda uzak yerlere gittikleri rivayet edilir. Tayyi zaman ise zamanın kişiye genişlemesi demektir. Kısa zamanda çok şey yapmak, aynı anda çeşitli yerlerde bulunmaktır. Bunun da anlatılan örnekleri çoktur. Vakiteri'nin rolünü bilemeyiz tabii."

“Boyut değişimi mi yani bir çeşit?” dedi Fuat.

“Başka boyutlar var mıdır?” dedi Hoca. “11. boyuttan bile söz ediliyor malum. Biz elimizin altındakilere bakalım şimdi. Ancak zaman, mekân içinde bir dördüncü boyuttur. Başka zaman-uzay süreklilikleri de vardır. Yan yana farklı hızlarda akan nehirleri hayal edin. Zaten boyut

farkına neden olan şey farklı zaman akış hızları ya da farklı zaman fazları denen şeydir.

“Vakiteri Metin’e an değişikliği mi yaptırıyor yani?” dedi Fuat.

“Bence öyle,” diye yanıtladı Hoca. “Şu AN’ın zaman frekansı dalgasını genişletecek olursak bizim geçmiş ve geleceğimizde yer almayan farklı bir uzay-zaman sürekliliği içerisine doğru kendimizi kaydırmış oluruz. Bu zamanda yolculuk değildir. Sadece farklı bir paralel evrene geçiştir. Oranın kendine göre farklı bir zaman akış hızı vardır. O boyut bizim zaman-uzay sürekliliğimizden ayrı bir maddesel realitedir.”

“Peki zaman makinesi teorileri falan saçma mı?” dedi Fuat.

“Kader yolu bir kere yürünür. Ama sayısız paralel gerçekliklerin yolları üzerine basacak bakir adımları beklemektedir.”

“Demek postacı bu nedenle kapıyı iki kere çalıyor?” dedi Fuat

sırıtarak.

Hoca gülümseyerek sessiz kaldı. Bu daha önce tartıştıkları bir konuydu. Fuat zamanda yolculuğa, insanın geçmişi sayısız kereler etkileyerek, geleceğe şekil verebileceğine inanırdı. Osman da ara sıra o tarafa gönül indirmekle birlikte paralel evrene geçiş tezine daha sıcak bakmaktaydı.

"Fuat kahveleri tazele," dedi. "Bugün uzun geçecek gibi bir his var içimde."

****

122

Zaman Tozları

Metin kapıyı sürgüleyince bütün dünyayı dışarıya izole etmiş gibi rahatlamıştı. Holde girişe bıraktığı torbaları alıp oturma odasına gitti. Yolda dört kez taksi değiştirerek gelmişti buraya. Her duruşunda da bir şeyler satın almıştı. Bir dizüstü bilgisayar edinmişti ilk olarak. 3 GB Ram bellek, 250 GB hard disk ve uydu bağlantılı çevrimiçine sahip sıradan bir bilgisayardı. Genç satıcı, "Fiyatlar acayip indi," demişti gözleri parlayarak. Tecrübeli gözleri Metin'in hızlı bir alıcı olduğunu sezmiş olmalıydı. KDV dâhil 1832 TL ödemişti aparata.

Aldığı etleri, meyve sularını ve diğer yiyecekleri buzdolabına koydu.

Yolda zilliyi de kırdığından aç değildi. Bilgisayarı çantasından çıkardı ve fişini takarak çalıştırdı. Yakınlarda şifresiz uydu bağlantısı olup olmadığına baktı. Yoktu. Bir şekilde internete bağlanması şarttı. Çünkü araştırmak istediği bir sürü şey vardı. Telefonla da olurdu, ama abone olmak için kimlik bildirimi yapması gerekecekti. Bunu göze alamazdı.

Đki ayrı dükkândan en ucuz telefonlardan birer tane satın almıştı. 100 TL'lik Nokia telefonlardı. Đşportacının birinden de şarj aleti satın almıştı. Telefonları paketlerinden çıkartarak sim kartlarını yerleştirdi. Numaralarını bir kâğıda yazıp cüzdanına yerleştirdi. Telefonların şarjlarını kontrol etti. Birinin doluluk işareti üç çeyrekte durmaktaydı. Her ihtimale karşı aparata şarj aletini taktı.

Kendini biraz yorgun hissetmekteydi. Koltukta arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Belga her saniye aklındaydı, ama düşünceleri erotik alana kayamıyordu bir türlü. Genç kadının o evde yapması muhtemel şeyler araya giriyordu. Mahmut denen adamın metresliğini yapmış olması da hafiften kalbini tırmalamaktaydı hâlâ. Bir gecelik kadını da olsa, Belga'nın

kalan yaşamında çok özel bir yeri olacaktı. Hayatları birbirine geçişli olarak kurtulmuştu.

Metin yirmi beş dakika süren derin bir uykuya gömüldükten sonra yavaşça yukarı yükselirken odada bir adam gördü. Yaşlıydı. Giysileri üzerinden dökülüyordu. Zayıftı. Sırtı ona dönüktü. Üzerinde gri bir jile, uçuk mavi gömlek ve kahverengi pantolon vardı. Bembeyaz saçları kısaydı. Perdeler sonuna kadar açıktı. ‘Tanıdık biri’ sinyali çok güçlüydü.

Metin yere basıp basmadığından emin olmadığı ayaklarını kontrol etmeye çabalarken adam kendisine doğru döndü. Fırça kaşlı, mavi gözlü bir adamdı. Selim Civerek’ti. On bir yaşındayken enfarktüsten ölen dedesiydi.

Adam sağ elinin işaret parmağıyla bileğindeki kayışı bollanmış saati işaret etti ve, “Bu gece saat on birde Kanal 9’daki Dışarıdan Müdahale’yi mutlaka izle,” dedi.

Metin tam bir şey diyeceği sırada zihninin dirilen bölgesinin kapısını Çiğdem tıklattı. Kız eliyle dokunacağı kadar yakınında durmaktaydı. Mekân aynıydı, ama dedesi yoktu görünürlerde. Kız sokağa çıkacak gibi giyinmişti. Daracık kot pantolon, gülkurusu kazak ve kısa beyaz anorak. Kahverengi gözleri hevesle parlıyordu. Sol elinde bir kağıt vardı. Merakla baktığını görünce gülümsedi ve, “Sana bir mektup var,” dedi. “Eğer gelip almazsan gece yarısını bir geçe yakıcam.”

Metin elini boşluğa doğru uzatırken zihni tamamen diriliverdi.

Birden ne yapması gerektiği kafasında açık seçik belirmişti. Evde belli cins

eşyaları hızla sağa sola tıktı ve ayakkabılarını giydi. Telefonları anorağının iç

cebine koydu ve dışarı fırladı. Vakit ehvendi. Saat henüz beşi iki

geçmekteydi.

***

Osman Demir, Katre kafesine girdiğinde saat beşe gelmekteydi. Kafe

yarı doluydu. Cam kenarındaki boş masalardan birine oturdu. Aygiz az

önce telefon etmişti. Katre'ye varmak üzereydiler.

Son iki saat içinde Đçişleri Bakanlığı'ndan iki kez aranmıştı. Đşi

bakanlık devralıyordu. TÜBĐTAK'TAN bir teknik ekip Đstanbul'a varmıştı. Đlk

toplantı bu akşam yapılacaktı. Amerikalı bilim insanlarını, özel araç ve

gereci taşıyan uçak da şu anda Atlantik'i geçmekteydi. Bu akşamdan

itibaren inisiyatif ellerinden çıkmaktaydı. Bu nedenle Osman son bir özerk

hamleye girişmişti.

"Merhaba baba. Sana Çiğdem'i tanıştırayım."

Osman, Çiğdem'i sınıfta görmüştü. O zaman kalabalık yüzünden yarı

bilinçle hissettiği şeyi kızın elini sıkarken açıkça fark etti. Hoş yüzlü, kumral

kızın zihninde dışarıya açılan raylar vardı. Bu Alexi Brünn’ün sözüydü. Medyum, paranormal yetenekli vb. gibi sözlerden nefret ederdi. Bu terimlerin normal olan bir şeyi anormale boyadıklarını düşünürdü. Keten Hoca ‘eşik geçen’, Terra Fuat da ‘programı sağlam’ derdi bu tür yetenekli kimseler için.

“Gelmenize çok sevindim Çiğdem Hanım,” dedi Osman ve Aygiz’e manalı manalı baktı.

Đnce mor anorağı, turuncu kazağı ve krem rengi kot pantolonuyla bir renk cümbüşü içinde bulunan kızı başını salladı. “Ben sizi biraz yalnız bırakayım. Şurada eski arkadaşlar var. Biraz onlara takılayım.”

Aygiz kıza gülümseyerek arkadaşlarına yönelince Osman, Çiğdem’e karşısındaki boş sandalyeyi işaret ederek, “Bazı şeylerin aramızda kalması gerekiyor da,” dedi.

Osman, Metin’e ellerindeki sınırlı imkânlarla en hızlı şekilde ancak bu kız sayesinde ulaşabileceğini düşünmekteydi. Đki kez uygulanan şakalarda çiçekle taltif edilmiş tek kimseydi. Diğer kızın -bütün fiziki üstünlüğüne rağmen- hardaldan kıçı yanmıştı. Çiğdem’in Metin’le son konuşmalarının içeriğini duyunca hamleyi doğru kurduğunu düşündü.

Metin’in kıza zaafı vardı. Bu yönelim fıstıki yapıdan kaynaklanmıyordu. Metin komadan bu kadar hafif hasarla ve hızlı çıkışını Vakiteri’ye borçluydu büyük bir ihtimalle. Bu onun da dışarıya açılan rayları olduğunu göstermekteydi. Metin’deki yönelim biraz da zihinsel hemcinsine yönelik olabilirdi pekâlâ. Otuz dört saniyelik sekme belki de ikisinin ilk kez özel bir manyetik alanda bir arada bulunmalarından kaynaklanmış olabilirdi. Đki benzer zihnin yarattığı anomaliydi. Sınıftayken birçok beyin vardı. O yüzden anomali yinelenmemiş olabilirdi.

“Metin bütün bu şeyleri… Nasıl? Yani elinde ne tip bir güç var?”

Osman, Çiğdem’e gülümsedi. “Bunu bilmiyoruz henüz, ama neden olduğu olayların sonuçlarını ölçebilmekteyiz. Zamanı etkiliyor. Sizle açık konuşacağım Çiğdem Hanım. Şu anda sizi ciddi bir tehlike bekliyor olabilir. Kızımla bu randevuya gelmekle çok iyi ettiniz. Belki hâlâ… Bazı şeylerin nasıl olacağına biz karar verebiliriz.”

Kızın yüzünde endişeli çizgiler belirmişti. Osman yan gözle içeriye yeni giren iki delikanlıyı süzmekteydi. Sarışın uzun boylu olanı dip masalardan birini işaret edince o tarafa yöneldiler. Osman bu aşamada henüz üst düzey profesyonellikte takip edildiğini sanmıyordu. Katre’ye

kendi arabasını bir yerde park edip, yürüyerek, taksiye binerek gelmişti. Esas cep telefonunu yanına almamıştı. Kızı talimatı üzerine bir telefon kulübesinden, hiç kullanmadığı yeni numarasından aramıştı. Birazdan parmaklarını bile kayıt içi oynatabileceklerdi ancak.

“Nasıl yani?”

Osman, kurulmakta olan ekipten önce delikanlıya ulaşmanın tek yolunun karşısında oturan kız olduğunu düşünmekteydi. Metin’in kızı içine dâhil ettiği eylem planları kurduğuna yemin edebilirdi. Bu nedenle kızın da suyu ısınmıştı. Metin’in beynini araştırmak isteyenler kıza da aynı şeyi yapmak isteyebilirdi. Gizli sevgili olduklarını varsaymak için bir sürü kanıt vardı ellerinde.

“Metin’in elinde zamanı etkileyen bir şey var. Bunu ele geçirmek isteyecekler. Ardından bir sürü teste tabi tutacaklar. Eğer sizin de… Metin’le bir ilintinizin olduğunu düşünürlerse, siz de bu kapsama dâhil edilebilirsiniz. Hatta şakaya maruz kalan diğer arkadaşlarınız da. Bazıları en azından.”

Çiğdem’in yüzü korku ve itirazla allak bullak olmuştu. “Ama nasıl olur bu…”

“Sizle buluşmak istememin sebebi uyarmak. Đkinizi de.”

Osman cebinden dörde katlı bir kâğıt çıkarıp kıza uzattı. “Burada

Metin için yazdığım mektup var. Bunu şey için hazırladım. Bir şekilde sizinle

ilişki kurmak üzere olduğunu hissediyorum. Kâğıdı cebinize koyun. Bir dakika sonra kalkıp eve gidip bekleyin. Size bir şey ikram etmek isterdim, ama zaman çok dar. Bu gece yarısına kadar Metin'i görürseniz bu kâğıdı verin. Eğer böyle bir şey gerçekleşmezse mektubumu yakın lütfen. Ve burada konuştuklarımızı unutun. Her kelimesini. Kimseye söz etmeyin. En yakınınıza bile. Bilmezlerse kimse dokunmaz onlara. Tamam mı?"

Çiğdem başıyla onaylayınca Osman kızın tırsan bakışlarının içinden kardelen gibi fışkıran serüvenci damarı fark ederek sevindi. Kız işbirliği yapmazsa Metin yakayı ele verebilirdi. Đşbirliği neye gebeydi? Bu da kocaman bir muammaydı şimdi. Umman kadar derini hem de.

***

Çiğdem, Akdeniz Pastanesi'nin önünde minibüsten indiğinde kulakları uğuldamaktaydı. Yolda Osman Bey'in mektubunu okumuş ve adamın çiziminin neyi ifade ettiğini kestirmeye çabalamıştı.

Bir şekilde sizinle ilişki kurmak üzere olduğunu hissediyorum. Teste tabi tutacaklar. Siz de bu kapsama dâhil edilebilirsiniz.

"Çiğdem."

Çiğdem irkilerek arkasına baktı.

Füme rengi şık bir manto giymiş, sarıya boyalı saçlarına havalı bir model vermiş bir kadındı. Giydiği topuklu ayakkabıya rağmen uzun görünmemekteydi. Bunda son yıllarda kalçalarına depoladığı börekler -babasının sözüydü bu- de neden olmaktaydı biraz. Gözleri hariç annesine ne kadar benzediğini bu ruh haliyle görmek içinde ağlama hissi

kabartmıştı. Kadın röntgen ışınlı gözlere sahipmiş gibi sağ eliyle cebinin üstünden Osman Bey'in mektubuna dokundu. "Nereden böyle?"

"Leman Hanım'dan geliyorum. Bir şey mi oldu?"

Çiğdem'in işlek zekâsı ret yerine çel yöntemini uygulamaya karar vermişti. "Meltem'le beraberdik… Atıştık biraz."

Kadının rahatlayan yüz çizgileri içini fazladan acıtmıştı. *Bilmezlerse kimse dokunmaz onlara*. Osman beyin tavsiyesine harfiyen uyacaktı.

"Yarın düzelirsiniz yine."

"Öyle."

"Bu akşam beraber televizyona çıkıyorsunuz değil mi? Bütün arkadaşlarıma anlattım."

Çiğdem hayretle bu gece Kanal 9'da programları olduğunu hatırladı.

Televizyoncular okula gelip ön çekim yapmışlardı. Mesut, Meltem, üç arkadaşları ve kendi davetliydi. Uzaylılardan çiçek olan tek kimse olarak gecenin as solisti olacaktı. Program Cuma olduğu için 23.00'de başlayacaktı. Bir minibüs saat 21.00'de onları Haldun Dormen tiyatrosunun önünden alacaktı.

"Evet. Ta… Tabii."

Bir saat kadar sonra zil çaldığında Çiğdem elindeki sihirli aparat sayesinde her an odasında belirecek Metin düşüncesiyle meşguldü hâlâ. Bu nedenle kapıyla fazla ilgilenmemişti. Annesinin biriyle konuştuğunu güç bela duymaktaydı. Yatağına uzanmış kitap okur gibi yapıyordu. Alışkanlığının tersine sokak giysilerini çıkarmamıştı üzerinden. Bir çeşit teyakkuz halindeydi.

Kapı aralandığında yeni durumun önsezisi üzerine çullanmıştı. Girişim şekillenmekteydi.

"Seni arıyorlar. Meltem."

Kadın sağ eli hamurlu olduğu için kapıyı sol eliyle tutmuştu. Çiğdem hızla yataktan doğrularak terliklerini giydi.

"Nadim olmuş herhalde."

“Bakalım.”

Kadın önde kendisi arkada holde yürüdüler. Annesi mutfağa saptı.

Kıymalı börek yapmaktaydı. Çiğdem ne denli acıktığını hissetti. Karnı guruldayacaktı neredeyse.

Kapıda Meltem’i bulacağını uman yanını küçük bir şok bekliyordu.

On iki yaşlarında bir erkek çocuktu. Đyi giyimliydi. Đri gözleri, bukleli saçlarıyla yakışıklı bir görünümü vardı. Siyah kot pantolon ve lacivert kaban giymişti.

“Beni Meltem yolladı,” dedi ve bir gözünü kırptı. “Siz Çiğdem Bakırcı mısınız?”

Çiğdem’in nabzı hızlanmıştı. Metin kendi gelecek kadar saf değildi ya. Çocuğu Meltem’in yolladığı mavalını iyi düşünmüştü.

Kızın kıçının hardalla yandığı anı hatırlayarak gülümsedi ve, “Benim,” dedi.

“Size bir mektup var.”

Çiğdem çocuğun bir film oyuncusu gibi ciddi bir yüzle iç cebinden çıkardığı zarfı biraz titreyen ellerle açtı. Metin’in el yazısıydı. Yüzünü ateş basmıştı.

Bir saniye bile beklemeden, okumaya koyuldu:

Sevgili Çiğdem,

Seninle acilen görüşmemiz lazım. Bu satırları okur okumaz. Eğer bunu istiyorsan çocuktaki telefonu al ve kayıttaki yegâne numarayı çevir. Evde değil ama. Yolda ararsın beni. Durumun farkında olduğunu düşünmekteyim. Hayır dersen anlayışla karşılarım. Zaman çok kıt. Şimdi ya da hiç.

Seni seviyorum Çiğdem. Her şey başka türlü inan.

Metin

Zaman Tozları

Çiğdem çocuğun vücut ısısını almış telefonu kabul edip küçük postacıya teşekkür etti ve kapıyı örttü. Telefonu pantolonunun sol cebine tıkıp odasına doğru yürüdü. Mutfak kapısının eşiğinde durakladı ve son bezeyi açmakta olan annesine baktı.

“Bizimki yelkenleri suya indirmiş. Bu gece programda iyi davranırsam, yarın beni pastanede ağırlayacakmış.”

Annesi Meltem’e karşı orta çizgide duran biriydi. Kızı ne beğenirdi ne de yaramaz derdi. Uygun bulmuyordu birbirlerine çok açıkça. Zamanla

ilişkilerinin kendiliğinden kopmasını bekliyordu besbelli. Metin bunu hızlandırmıştı biraz. Sadece bunu değil başka şeyleri de.

“Eğer
babası
eve
gelmeden
bir
uğrarsam,
adamın
film
koleksiyonundan iki adet seçebilirmişim.”

Annesinin hatır için ‘vay canına iyiymiş be’ tavrı takınması çok hoşuna gitmişti. Gidip kadına sarıldı. “Bir gidip bakayım.”

“Yemek üç çeyrekte hazır.”

“Đkisi yeter de artar.”

“Oyalanma. Televizyon için saat kaçta buluşacaksınız?”

“Dokuzda. Sekiz buçukta çıksam olur.”

“Tamam. Yer öyle gidersin. Bu çiçek işi… Sonra anlatırsın bana değil

mi?”

Çiğdem’in içinde suçluluk duygusu bir çığ gibi büyüdü ama dimdik duran karar binalarına zarar vermeden söndü gitti. Tekrar kadına sarıldı. Gözleri dolmuştu. “Tabii anlatırım. Her şeyi. Merak etme.”

Kadın onun duygusal çalkantısını aşk dönemeci geçişine yormuştu. Hafif endişe, bol merak bezeli anlayışla bakarak gülümsedi.

Çiğdem Bakırcı sokağa çıktığında sola ya da sağa dönmek konusunda kısa bir süre kararsız kaldı. Sola dönerek yokuşu çıkmaya başladı ardından. Az önce geldiği yöne doğru yürümekteydi. Bu sabah kahvaltıda babasını, az önce mutfakta annesini son kez görmüştü. Sağa ya da sola dönmekle değişebilecek şey işin bu tarafı değildi. Đki yönde de aynı kalan bir kader yongacığıydı. Belki papatya efekti bile denebilirdi. Kız kendi selameti için şimdilik uygun tarafı seçmişti. Apartmandan çıktıktan sadece iki buçuk dakika sonra camları filmli bir minibüs apartmanlarının kapısını görebilecek şekilde park etmişti.

****

Yeni telefonu çaldığında Metin’in planı hazırdı. Fikrini değiştirmişti. Kızla Avrupa tarafında buluşmayacaktı. Sezgileri cayır cayırdı. Etrafındaki

ağın örüldüğünü ve daraldığını açıkça hissetmekteydi.

“Merhaba Metin, sen misin?”

“Çiğdem.” Metin’in kalbi heyecandan yerinden sökülecek gibi atmaya başlamıştı. “Çiğdem iyi misin?”

“Bugün… Neredesin?”

Kızın yanında konuşmasını dinleyen karanlık figürler hayalini zihninden güçlükle uzaklaştırdı. Böyle bir dikenli tel yoktu aralarında. Hissediyordu bir şekilde.

Metin, Çiğdem’e nerede buluşacaklarını söyledi. Kız yoldaydı. Đyi ki Avrupa tarafına geçmemişti. Gelmesi uzun sürecekti. Çiğdem şimdi yirmi dakika mesafedeydi.

Bulunduğu yerden oraya gitmesi en fazla beş dakika sürerdi. Geri kalan zamanda bir iş becermek niyetindeydi. Bunun için üç kafe gezmiş ve Lalesif’de uygun malzemeyi bulmuştu.

“Twilight’ın ikinci bölümü geliyormuş yakında.”

“Üçü de yaparlar bu gidişle.”

Saçları boyama sarışın kız ‘hadi ya’ bakışıyla siyah bereli delikanlıya gülümsedi.

Dikkati elindeki telefonuyla çet yapan uzun boylu kumral gençteydi. Onun fikrini merak ediyor olmalıydı. Üçünün de önünde tamamı içilmiş

bardaklar vardı. Metin Baileysle yapılan bir kokteyl olduğunu biliyordu. Kız, “Bir tane daha B 52 içiyor muyuz?” dediğinde, Đsmet uzun bir sessizlik

estirerek, “Olmaz,” demişti. Ardından kız saf Baileys’i daha çok sevdiğini söylemişti. Pahalı bir içki olmalıydı.

“Adı High Noon olacakmış,” dedi siyah bereli. Kızdan umudunu kesmemişti daha.

Bu umutta eskiye dayalı ilişki kayıtları da rol oynuyordu sanki.

“Sen diyorsun Đsmet?” Đsmet, Çetistandan sıyrılarak kıza baktı.

Sorunun beynine download olmasını bekliyor gibi bir hali vardı.

“Đsmet vampir filmlerini sevmez,” dedi diğeri alayla.

Đsmet, aklı yaptığı işte, içini çekerek gülümsedi. “Üçüncüyü de The Dolunay yaparlar bakarsın.”

Kız espriyi beğenmişti. “Gideriz beraber,” dedi. Siyah bereli son umudunu kıracak dalgayı beklercesine arkadaşına baktı. Nefesini tutmuştu.

“Gelsin hele.”

Kızın cilveli gülüşü, azıcık sönmekle beraber canlıydı hâlâ. Siyah bereli ‘Çetistan’da daha parlak bir hatun var’ beklentili bir bakış attı telefona ve içini çekti.

Metin partiye baskın verdiğinde Twilight filminden söz edilmesiyle,

yeni icraatı arifesinde aynı filmin bahsinin geçmesini gençlerin şu sıralarda

sıklıkla bu filmden söz etmelerinden, yani istatistik yaklaşımdan daha ileri bir

anlam yüklemişti.

Sağ elinde hazır beklettiği topçuğun düğmesine dokunuverdi.

Bulunduğu kahve evden bozma bir yerdi. Oda oda bölmeler

halindeydi. Onların bulunduğu bölmede bu üç kişi ve tek başına oturan çıtı

pıtı bir kız vardı. Kız sıcak kakaosunu içmiş, hayallerle sek sek oynamaktaydı.

Randevu saati gelene kadar zaman geçiren birine benziyordu.

Metin hızla gidip Đsmet'in elindeki telefonu alarak cebine attı.

Pantolonunun sol cebinde hazır tuttuğu iki bin lirayı adamın kırçıllı kalın

kışlık ceketinin iç cebine koydu ve çıkışa doğru yürüdü. Telefon bunun yarısı

bile etmezdi, ama sim karttaki bilgileri elden gitmekteydi. Telafi olurdu

banknotlar.

Đkinci bölmede servise bakan siyah pantolonlu, bol beyaz gömlekli,

uzun boylu zayıf kız elindeki boş tepsiyle yüzü duvara dönük durmaktaydı.

Bu bölme tamamen boş olduğu için tekinsiz bir tablo gibiydi. Girişteki

kasanın ardında duran otuz beş yaşlarındaki iri yarı adamın gözleri kalın camlı gözlüklerinin ardında kıpırdamıyordu. Đçeri yeni girmiş olan şişmanca delikanlınınkiler de öyle.

Metin dışarıya adımını attığında içerden ilk ses geldi. Birisi, "Ne oldu ya?" gibi bir şey demişti. Kasadaki tipti herhalde. Yönetmen Metin Bey'in çektiği Alacakaranlık Kuşağı filmi gerçekti. Diyaloglar da doğaldı bu nedenle.

135

7

Osman, eli pantolon cebinde, arabasının kapısını açacak otomatik aparata dokunduğunda az ileride sokak trafiğini bloke edecek şekilde park etmiş olan lacivert Toyota Aygo'yu gördü ve o tarafa doğru yürüdü. Sağ arka cam açıldı.

"Osman Bey nasılsınız?"

Beyaz kısa saçlı, beyaz pala bıyıklı, kırmızı yüzlü adamdı bunu diyen. Eski kaçakçılık masası müdürü Hilmi Bey'di. Arabada şoförle birlikte iki kişiydiler.

"Sizi gördüm daha iyi oldum Hilmi Bey."

Adam gülümseyince bembeyaz dişleri göründü. Bayağı formda görünmekteydi. Dişleri takma değildi. Osman dolgusu düşmek üzere olan

azı dişine dilinin ucuyla dokundu farkında olmadan.

“Bir durum varmış.”

Osman serbest hareket sürelerinin bittiğini düşünerek içini çekti.

“Hem de çok ciddi bir durum.”

“Gel yolda konuşalım. Arabayı sen sür. Cemil senin arabayı alıp arkamızdan gelsin.”

Zaman Tozları

Osman arabasında bıraktığı telefonunu aldı ve lacivert Toyota’ya döndü. Hilmi Bey öne geçmişti. Trafiğin iyice sıkışmaya başladığı bir zamandı.

Önden giden Cemil becerikli bir şofördü. Kısa zamanda araçların arasından sıyrılarak sahil yoluna çıktılar. Bu arada Osman, Çiğdem’le buluşması hariç her şeyi en ince ayrıntısıyla anlatmıştı.

“Metin Civerek’i hızla bulmamız gerekiyor. Çok büyük bir felakete yol açabilir.”

Osman esas felaketin delikanlıyı bulduklarında gerçekleşebileceğini tahmin etmekteydi. Hocanın dediği gibi Metin’in zihni giderek elindeki güçle bütünleşiyordu.

“Yakayı ele vermemek için elinden geleni yapacağını unutmayalım.”

Hilmi Bey’in telefonu çalınca adam dikkatini o tarafa verdi. Konuşma

çok kısa sürdü. “Akşam 21.00’de ……’de buluşacağız. Keten Hoca ve Fuat Bey’i de bekliyoruz. Mesele çok ciddi Osman. Amerika’dan teknik bir heyet hareket etmek üzere. Vaka tanıdık geldi. Orada da yıllar önce benzer bir vaka yaşanmış, ama böylesi değilmiş. Bu kadar güçlüsü değilmiş yani.”

Bakışları karşılaşınca, dostunun yüzündeki endişeyi gördü Osman.

Üst kattan kırmızı alarma basılmış olmalıydı.

“Burada hazır bulunan kimseler ve TÜBĐTAK’a bağlı bilim insanlarıyla birinci grubu oluşturacak ve muhtemel bir alarm halinde ilk pansumanı biz yapacağız.”

Hilmi Sarıyol makine mühendisliğinden polisliğe transfer olmuştu.

Uzmanlık alanı radyoaktif maddelerdi. Yıllar önceki kırmızı cıva skandalında bir ara adı medyanın başköşelerine geçmişti. Şimdilerde ülkeye sokulmak

ya da geçirilmek istenen tehlikeli maddeleri saptama ve kaçakçıları derdest işine bakmaktaydı.

Sovyetlerin çözüldüğü ilk on yılda bayağı zor anlar geçirmişti.

Osman’la on beş yıl önce Çiftil Vakası dolayısıyla tanışmış, işbirliği yapmış ve dost olmuşlardı.

“Delikanlıyı gördüm. Ailesiyle görüştüm,” dedi Osman. “Sıradan,

normal görünümlü insanlar. Çocuğun bir yeteneği vardı mutlaka. Uyuyan bir melekeydi büyük ihtimalle. Elektrik şokuyla komada yatarken uyandı ya da uyandırıldı.”

“Hocanın Vakiteri dediği kimse mi?”

“Kesin bir şey söyleyemem ama delikanlının elinde zamanı durduran bir aparat var. Bu çok açık. Belli kurallar içinde çalışıyor.”

“Dünya dışı bir zekâ işi demiyorsun değil mi?”

“Dünya içinin tanımını gözden geçirmek gerekiyor sanırım.”

Dostu içini çekmekle yetindi. Bu daha önce aralarında kullandıkları jargondu. Kullandıkları aparatların duyarlılığı ve bilgisayarların kapasitesi arttıkça dünya içi dedikleri alan tekinsizleşmekteydi. Lunaparktaki korku tünellerine giren körler ve sağırlar olmaktan çıkıp esas suretleri fark etmeye başlıyorlardı.

****

“Çiğdem.”

“Metin, seni burada…”

Kız sımsıkı sarılınca Metin de karşılık verdi. Birkaç saniye sonra ikisi de yüzlerinde mahcupluk ifadesiyle ayrıldılar. Olağanüstü bir heyecan

sarmalındaydılar. Metin kıza ait bir şeyin köşeyi önden döndüğüne yemin edebilirdi. Görünmeyen, kızın kalıbında dökülmüş bir esinti gibiydi. Kız köşede belirmeden birkaç saniye önce varlığını hissetmişti. Tam bunu anlatacakken sokakta göz önünde olduklarını hatırladı.

“Gel şöyle yürüyelim.“

“Metin ne oluyor Allah aşkına?”

“Her şeyi anlatıcam. Önce… bir taksi bulalım.”

“Nereye gidiyoruz?”

Metin, ‘ *My place,’* dememek için kendini güç tuttu. Hem Belga hem de o evde olanlar nedeniyle böyle bir şaka yapmaya isteksizleşmişti. Ara sıra arkalarına bakarak Söğütlü Çeşme caddesine çıktılar. Cadde ana baba günü gibiydi. Metin işaret edince bir taksi yakınlarında durdu. Hemen solundaki gri takım elbiseli beyaz gömlekli şişmanca bir adam, “Taksiyi siz mi çağırdınız?” diye sordu.

Metin başıyla olumlayarak arka kapıyı açtı. Kırmızı yüzlü adam içini çekerek arkadan gelen taksilere bakmaya başladı.

Çiğdem’in yüzündeki endişe vites küçültmüştü. Adam acilen evine gitmek isteyen birinden başkası değildi. Özel bir görevle arkalarından gelmiyordu. Sezgileri cayır cayırdı, ama çok yakın bir tehlikeyi işaret etmemekteydi. Yine de tedbiri elden bırakmadı ve şoföre, “Üsküdar’a,”

dedi.

Şoförün yanında konuşmamaları gerektiği için susuyorlardı. Yolda kızın verdiği kâğıtta yazanları okuyunca Metin'de şafak atmıştı.

139

Metin merhaba,

Adım Osman Demir. Elinde ne tür bir zaman aparatı var biliyorum. Beyin dalgalarına endeksli olan bu aparatı ele geçirmek için tahmin edebileceğin ne kadar firma varsa harekete geçmiş durumda. Sen ve Çiğdem ömrünüzün geri kalan zamanını hapishane şeklinde düzenlenmiş bir laboratuvarda geçirebilirsiniz.

Bu saatten sonra üç şey yapabilirsin.

1- Kendi bildiğini okur, yakalanana dek eylemlerine devam edersin.

2- Bana en geç bu akşam 20.30'a kadar aşağıdaki numaradan telefon edersin.

3- Elindeki aparatı mümkün olan en kısa zamanda takipçilerin bilincini geleceğe yöneltmekte kullanabilirsin. Sonunda bilinç denen şey ilmik ilmik örülen elektronik bir yapıdır.

Bu aparatı sana Vakiteri kod adıyla bilinen bir yaratık verdi. İlle de kötücül olması gerekmiyor. Elmas da pırıl pırıl saf karbondur ve suçsuzdur ama onu elde etmek için insanlar neler yaptılar malum.

Senin yaşında bir kızım var. Şansın bol olsun.

Sadık Yemni

Üsküdar'da taksiden inip kalabalığa karıştılar. Birkaç sokağa girip çıktıktan sonra biraz tenha olan bir yerde durdular. Karşıda inşaat

malzemeleri satan bir dükkân vardı. Hemen önlerinde Birinci Körfez Savaşı'ndan kalma kurşuni renkli bir Opel park edilmişti. Kız merakla yüzüne bakmaktaydı. Metin elini cebine atıp telefonu çıkardı.

"Ne yapacaksın?"

"Osman Bey'i arayacağım," dedi Metin. "Sonra belki…" Gözü sokaktan gelip geçenlerde, telefonu kıza uzattı. "Sen ara lütfen. Hoparlörü aç da konuşulanları duyayım.

Çiğdem kâğıttaki numarayı hızla tuşladı. Osman Bey'in sesi duyuldu.

"Alo."

Metin'in işareti üzerine kız telefonu onun ağzına yaklaştırdı.

"Ben Metin, Osman Bey. Ara demiştiniz."

"Pusulamı aldınız mı?"

"Evet."

"Şartlar hızla değişti. Birinci ve ikinci şık artık geçerli değil."

"Nasıl yani?"

"Fırtına bulutları geliyor. Her yönden. Dayanıklı bir çatı ara. 3'ün yolundan. Telefonu hemen defet. Çok dikkatli ol. Kapatıyorum."

Biraz yürüyüp takip edilmediklerine kanaat getirince bir başka

taksiye bindiler. Kandilli’ye gittiler. Metin trafikle boğuşan şoföre çaktırmadan telefonu arka koltuğun metal yüzeye değdiği yerdeki boşluğa gömmüştü. Oradan bir başka taksiyle Moda’ya döndüler. Evin bulunduğu sokağın yakınlarında indiler. Hiçbir sorun yaşamadan, Metin’in yeni evine girdiler. Birlikte popüler gerilim filmlerindeki gibi ilk kez sokakta yürümüşler, taksiye binmişler ve yalnız kalabilecekleri bir daireye girmişlerdi. Bu film gerçekti ama. Işıklar yanınca salondan çıkma lüksü yoktu. Perdeden aşağı inmek yasaktı. Osman Bey’le konuşması bunu teyit etmişti. Kartçı Mahmut’un evinden çıktığından beri için için hissettiği bir şeydi. Vakiteri denilen zaman topu imalatçısını düşünmek de diğer bir

heyecan kaynağıydı. Kendisini ne amaçla kullanıyor olabilirdi ki? Metin topçuk sayesinde yaptığı eşek şakalarını kendi tasarlamaktaydı.

“Bu ev kimin evi?”

Metin kızın elindeki aparatı soracağına evin sahibesini sormasını ilginç bulmuştu.

“Eski bir arkadaşımın arkadaşının evi,” dedi.

“Bir kadın,” dedi Çiğdem. “Genç bir kadın.”

“Sanırım öyle,” dedi Metin. Kendisini karısına hesap veren bir koca

gibi hissetmekteydi. “Adını bile bilmiyorum. Giderken anahtarı posta kutusuna atacağım. Hepsi bu.”

Hesap vermedeki hafif telaşı bu şartlar altında bile kızın hoşuna gitmişti. Beyaz anorağı önü ilikli odanın ortasında durmaktaydı. Perdeler sımsıkı kapalıydı. Bir dakika kalıp hemen gitmek isteyen yanı ön planda duruyordu. Kapandan korkan vahşi bir hayvan gibiydi. Diğer yandan merak listesi fırındaki bir börek gibi kabarıktı. Osman Bey’le yüz yüze konuşmuş ve kaçınılmazın yarattığı gerilimin çekimine girmişti.

“Anlatacak mısın?”

Metin başını salladı. “O arada zilliyi de kıralım ama. Karnın aç mı?”

Kızın tereddüdü çok kısa sürdü. Fermuarını açarak beyaz anorağını çıkardı. Kendine çok yakışan gülkurusu dar kazağıyla hoş bir görünümü vardı.

Biyoloji dersinde mikroskopla soğanın kabuğuna baktıkları anı hatırladı Metin nedense. Kız tereddüdünün önemli bir kısmını adeta sıyırıp atmıştı üzerinden. Yüzündeki endişeli ifade soluklaşmış, omuzları sert duruşundan sıyrılmıştı. Durmadan içini de çekmiyordu artık. Bütün

vahametine rağmen içinde salındığı heyecan ortamından zevk alan bir yanı

vardı. Hâlâ aparat ve Vakiteri sözcüklerini telaffuz etmemiş olmasıysa kadınca bir sigorta poliçesiydi herhalde. Bilmezsen ceza yoktu. Bilmeyen ebe olmuyordu. Öyle değildi artık haliyle.

Birlikte Metin'in hep hayalini kurdukları şeyi yaptılar. Soğanları soydular, etleri kestiler, pirince konacak su miktarı üzerine tartıştılar. Bu arada Metin kıza birkaç ayrıntı hariç her şeyi anlattı. Evden çıkmadan Belga'nın yatağın üstüne fırlatıp attığı külotunu, sutyenini filan arazi ettiğinden bu tarafın fazladan ilgi çekmeyeceğini ummaktaydı. Diğer yandan Belga'yla son sevişmesinin üzerinden on saat bile geçmediğini düşünmek bayağı tuhaf bir şeydi. Mahmut'un evinden çıkmasının üzerinden sanki günler geçmiş gibiydi.

Kıza son olarak topçuğu gösterdi. Aparatın basitliğinden ötürü kızın yüzünde beliren hayal kırıklığını görmek çok hoştu.

***

Osman apartmanın basamaklarını çıkarken dananın kuyruğunun çok yakında kopacağını düşünmekteydi. Metin'in önünde hiç zaman kalmamıştı. Az önce telefonda ne demek istediğini anlamış gibi konuşmuştu. Belki bu tür bir aparatı kullanmak sezgileri de güçlendirmekteydi.

Metin onu yedek telefonundan aramıştı. Osman bu telefonu

başkalarına kaptırmak istemiyordu. Delikanlı sözünü dinlemez tekrar kullanırsa izini hemen bulurlardı. Diğer yandan Metin’in ses tonu belki

miniskül de olsa telefonun aküsüne bir etki yapmış olabilirdi. Bunu ölçme imkânını yitirmek istemiyordu. Bu nedenle bir paket gönderme servisine uğrayıp telefonu babasının adına eve yollamıştı. Yarın on iki ile on sekiz arası eve gelecekti. Onun sıkıntısı bu akşamlaydı zaten.

****

“Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor.”

Đsmet Ferdi Sezengil içini çekerek on dakika önce satın aldığı ikinci el telefonu ceket cebine koydu. Lalesif’de tek başınaydı. Arzu evine gitmişti. Tarık’ı da kendisi ekmişti bir bahaneyle.

“Ben buyum, bu akşam suyum.”

Abisi Đrfan böyle derdi sık sık. Çocukluğundan beri duyduğu bir şeydi. Anlamını bilmezdi. Birkaç kez ne demek istediğini sorduğunda abisine has o melankolik sırıtmayla karşılaşmıştı. En iyi arkadaşı Dertli Hikmet’in deyişiyle, abisi bir daral profesörüydü. Depresyon en birinci hobisiydi yani. Hayatta her şeyi ona yönelik arıza çıkartıcı bir mekanizma gibi algılardı. Biraz üzerine yoğunlaşsa, Murphy kanunları gibi Đrphan

kanunlarını icat etip nam yapabilirdi. Belli sokaklardan geçmez, siyah takım elbiseli biri yanından geçerse dilini üç kez şaklatır, sarman kedileri asla ellemez ve kızıl saçlı kadınlardan çok korkardı. Yanında bulunan kimseleri bir çeşit bela anteni gibi görme alışkanlığı yüzünden sürekli serzenişlerde bulunurdu. Kendisinden kat kat yakışıklıydı. Tanınmış bir barmendi. Đyi kazanıyordu. Fıstıklar peşindeydi. En uzun ilişkisi iki ay sürmezdi. Kızlar

daral profesörünün bin bir zırıltı ve takazasına dayanamaz, ilişkiyi keserlerdi.

Bugün çok manyak bir gündü. Üç ay kadar önce abisini son kez gördüğündeki anla ilintiliydi. Abisinin Cihangir’deki evindeydiler. Perşembeydi. Abisi altı yıldızlı bir otelde şef barmenlik için iş başvurusu yapacaktı. Maaş çok yüklüydü. Bahşiş ise cool’du tek kelimeyle. Yağmur yağıyordu. Bu kötü işaretti onun için. Almayacaklardı. Gök gürültüsü de diğer bir felakete işaretti. Şu anda çalıştığı yer, gizlice iş başvurusu yaptığını haber almıştı. Kapının önüne koyacaklardı. Ama gene de vaatlerde bulunmuştu.

“Đşe alınırsam sana helalinden iki bin kaat vericem.”

“Telefonu da isterim.”

“Tamam. Bir dakika. Olmaz.”

“Niye?”

“Bu uğurlu bir telefon. Bazen… Bazen tanımadığım kimseler arar ve beni şey yaparlar. Uyarırlar.”

Bu tür sözler, inanış patronu olan abisinin normalitresiydi. Đsmet paranın hayaliyle sevinip, ‘Anlaştık,’ demişti. Abisi evden çıkarken yağmur hâlâ çiselemekteydi, ama gök gürültüsü kesilmişti. Abisi Sıraselviler caddesinde bir taksiye binmiş ve gideceği yere varmadan az önce şiddetli bir beyin kanaması geçirerek ölmüştü.

Yirmi yedi yaşındaydı. Aceleden çıkarken az önce cebinden uçan telefonu portmantonun alt rafının üzerinde unutmuştu. Çekeceksiz ayakkabı giyemezdi. Bunu yaparken telefonu rafa koymuştu demek ki. Kendisi de o anda fark etmemişti.

Bir saat kadar önce telefon cebinden uçmuş, yerine iki bin lira konmuştu. Hiçbir enayi beş yüz lira bile etmeyen bir telefonu alıp yerine para bırakmazdı. Böyle bir şaka yapılabilecek ortam da yoktu. Ne Arzu, ne de Tarık böyle bir şeye kalkışacak çapa ve imkâna sahiplerdi. Dahası bu iki bin lira işi abisiyle onun arasında özel bir konuşmaydı. Kim bilebilirdi ki?

“Bir B52 daha rica edeyim?”

“Tabii.”

Uzun boylu sırım yapılı kızın koyu renk gözlerini çok beğenmişti.

Bunu söyleyince Arzu eve gidişini on beş dakika kadar öne almıştı. Yokluğu felaketti haspanın aklınca. Hoş ve seksi kızdı ama onun kalemi değildi.

Đsmet servise bakan türünden yumuşak ve anlayışlı bakışlı kızlardan hoşlanırdı.

“Bir şey sorucam. Kahlúa yok değil mi?”

Kahlúa yerine Tekelin kahve likörünü, Grand Marnier yerine sıradan bir konyak koyuyorlar ve bardağın yarısı doluluğundaki kokteyli bu salaş yerde dokuz liraya kakalıyorlardı.

“Affedersiniz, ne?”

“B52 yapmak için. Abim barmendi de. Anlatırdı hep. Siz bildiğiniz gibi yapın lütfen.”

Kızın gözlerinde, müşterilere gösterilen profesyonel ilgiyi aşan bir şeyler vardı. Kafeye tekrar gelişini belki kendisiyle ilgili görmekteydi. Arzu da referansıydı. Yanılıyor da olabilirdi tabii.

“Tamam.”

Diğer bir soru işareti teknikti. Üç kişi sohbet ederken nasıl olur da onlara çaktırmadan telefon alınıp yerine para bırakılabilirdi. Telefonu

ararken paraları bulunca neyse ki kimseye bir şey belli etmemişti. Tuvalete gitmiş ve orada yüzlükleri saymıştı. Bulundukları bölmede arkası onlara dönük oturan bir kız ve profilden gördüğü lise öğrencisi tipli bir delikanlı vardı. Telefonun gittiğini fark ettiğinde kız hâlâ aynı yerde oturuyordu. Delikanlı gitmişti. Tuvaletten döndüğünde değil. Daha önce de yoktu. Onun gittiğini hatırlamıyordu. Kendi masaları iki bölmeyi bağlayan açıklığa yakın olduğu için yanlarından geçmek zorundaydı. Ama gri hücrelerinde tek bir kayıt kırpıntısı bile yoktu.

Đsmet haftaya yirmi bir yaşına basacaktı. Korku filmlerinden etkilenmezdi hiç. Ekrandaki hayaletlere dünyada yer yoktu. Ruhlara falan da pek inanmazdı, ama şimdi ciddi ciddi, *abimin ruhu geldi,* diye düşünmekteydi. Bu düşünce yüzünden eve gidemiyordu. Giderse olan biteni annesine ve babasına anlatmadan duramazdı. Acıları büyüktü. Azcık da olsa kabuk tutmuş yeri kaşımak anlamına gelecekti bu.

Bir de bir beklentisi vardı. Başına gelen çok olağanüstü bir durumdu. Belki bir şey daha olacaktı. Bu birinci basamaktı. Đki parmağıyla ceketine dokundu. Cepteki yüzlük banknotlar hâlâ yerindeydi. Kokuları, ebatları ve kredisi gerçek yüzlüklerdi. Hayat boyunca tek bir kez rastlanırdı böyle bir

şeye. Đsmet An’ın tadını çıkartıyordu. Birkaç B52 daha içtikten sonra bakacaktı ne yapacağına.

***

“Sonuç olarak, Metin Civerek’in elindeki cinsten bir aparatın belli bir frekansta güçlü bir sinyal yayınlayacağını düşünmekteyiz. Bu frekansı

saptamak için son bir saat içersinde dört helikopter kaldırdık. Yirmi dört saat içinde bu sayı yüz yirmiye çıkacak. Elimizdeki az sayıda hassas tarayıcıyı Đstanbul’un Asya yakasına yönelttik. Çünkü delikanlının bu taraflarda olması büyük bir ihtimal dâhilinde görünüyor. Annesini aradığı telefonun sahibine henüz ulaşamadık. Yalnız bu telefonu kullanan Demir Tosan adlı kimsenin evine bir ekip yolladık. Adam gece eve gelmemiş. Arada öyle yaparmış. Đş nedeniyle. Adam yıllardır işsiz, ama kendi dairesinde oturmaktaymış ve oturma odasında dev bir televizyon varmış. Sabıkalı biri. Esrar işinden iki yıl hapis yatmış. Asıl işini araştırıyoruz. Adam son üç konuşmasının ikisini Avrupa Yakası’ndan yapmış. Üçüncü konuşma da Asya Yakası’nda icra edilmiş. Başkası tarafından. Telefon sessize alınmış ya da iptal edilmiş olmalı. Numarayı aramaktan bir sonuç alınamıyor. Çiğdem Bakırcı adlı kız evden kısa bir süre için çıkmış ve geri dönmemiş.

Ailesi çok endişeli. Telefonunu yanına almamış. Eve bir çocuk gelip mesaj getirmiş. Yollandığını söylediği kimseden değilmiş mesaj. Çocuğu da araştırıyoruz. Saat 21.00’de televizyon programı için sınıf arkadaşlarını almaya gelen minibüse de binmemiş kız. Yani şu anda Metin Bey ve Çiğdem Hanım’ın birlikte olduklarını düşünmek için bayağı nedene sahibiz. Herhangi bir sorunuz var mı?”

Harry Dalhill bir doksan boyunda, altmış yaşlarında sporcu tipli biriydi. Lacivert ceketinin içine zeytin yeşili bir gömlek giymişti. Sabık bir Amerikan futbolu oyuncusu görünümlü bu adam fizik profesörüydü ve doktorasını alternatif enerjiler dalında yapmıştı. Şu anda mürekkep yalamış CIA ajanı yetiştiren bir üniversitede kürsüsü vardı. Gür beyaz saçlı, Robert Mitchum tipli biriydi. Türkçesi aksanına rağmen çok düzgündü. Osman bir

görüşte Bay Dalhill’den gıcık kapmaya karar vermişti, ama bu arada adamın harlı zekâsına da hayran olmuştu. Đşi inanılmaz bir beceriyle çekip çevirmekteydi.

Kısa sessizliği Terra Fuat bozdu. “Metin Civerek’i yakalarsanız Türkiye dışına çıkarmayı mı düşünüyorsunuz?”

Osman toplantı başladığından beri aklından geçen şeyi sorduğu için

Fuat'a minnettardı, ama adamı daha baştan irrite etmek akılcı bir yaklaşım değildi.

"Gerekirse."

Odadaki herkes bu kelimenin evet yerine kullanıldığının farkındaydı. Kimse daha fazla kurcalamaya kalkmadı. Osman, Fuat'ın yan bakışına kayıtsız kaldı. Keten Hoca düşüncelere dalmıştı.

TÜBĐTAK'tan gelen biri kadın üç uzman Metin'in kullandığı aparatın teknik özellikleri üzerine bazı sorular sordular. Bay Dalhill bunları cevapladı.

Nasıl bir aparat olduğunu kesin bilemezlerdi, ama uyguladığı manyetik alanla zaman frekanslarını etkilediğini söyledi. Bu Hoca'nın da görüşüydü. Dalhill'in baston yutmuş gibi dimdik duran, kısa sarı saçlı sekreteri yıldırım hızıyla not tutmaktaydı. Kadıköy'de, eskiden dershane olan, şimdi şirin bir butik otele çevrilmiş binanın en alt katındaki yemekhane bölümündeydiler. Dört masayı birleştirerek toplantı masası haline çevirmişlerdi. Kendin servis yaptığın mutfak, diğer masalar, huzur verici olmasına çalışılmış iç dekorasyonla dünyanın çivisini çıkartabilecek bir operasyon hakkında konuştuklarını kimse tahmin edemezdi. Osman hâlâ koskoca şehirde başka bir sürü uygun yer varken toplantı için neden Argus adlı bu turistik otelin seçildiğine akıl erdirememekteydi. Bunu Hoca'yla

birkaç kelime konuştuklarında, “Alan enerjisi nedeniyle belki de. Đstanbul’u kesen sekiz ana enerji çizgisinden birisi bu yakınlardan geçmekte. Belki adının da bir hikmeti vardır,” demişti.

Osman, Google’dan araştırmıştı. Bir Alman otomobil markası, çizgi roman kahramanı, Hollanda’da bir federasyonun adı cinsinden bilgiler bulmuştu. Yunan mitolojisindeki, bütün vücuduna dağılmış yüz tane göze sahip Argus Panoptes pek uygundu duruma. Argos da denilen devin gözleri hiç aynı zamanda uyumazdı.

Harry’nin sekreteri hariç odadaki tek kadın olan Ayçiçek Hanım en can alıcı noktalardan birine değindi.

“Bu denli güçlü bir manyetik alanı yaratan aparatı dikkati çekmeden sınıfa soktuğuna bakılırsa küçük bir şey olmalı. Bayağı küçük bir şey.” Bunu derken sol yumruğunu göstermişti. Solak bilim kadını, balıketli, kırk ortalarında aşırı soluk tenli biriydi. Perhizde olmalıydı. Geldiğinden beri harika çikolatalı keklere hiç el sürmemişti. Osman üç tane yemişti. Kahve de bayağı nefisti Argus’ta. “Böyle bir teknoloji mevcut mu sizde?”

“Elinizde kaç adet UFO var der gibi sordunuz,” dedi Harry Dalhill. Gülüşmeleri sevimli bir yüz ifadesiyle soğurdu. “O şeyi avucumda görmeden bir şey demem mümkün değil. Hasan Keten Bey’in Vakiteri

tezini ciddiye almakla birlikte, daha dünyalı bir çözüm beklediğimi açıkça belirteyim.”

ABD’nin elindeki gizemli UFO sayısını düşündürten kaçamak bir cevaptı, ama adam bu aşamada başka bir şey de diyemezdi.

Osman sağ elinin şeffaf uzantısı bir çikolatalı keke dokunmuş durumda, “1972’de Mojave çölündeki Twentynine Palm adlı küçük şehirde,

şu geçenlerde domuz gribine yakalanan askerin bulunduğu üsse yakın yerde Allan George Edwards adlı otuz iki yaşındaki bir terzi herkesin saatini geri bıraktıracağını iddia etmiş ve düğün salonlarından birinde bunu gerçekleştirmiş,” dedi. Hoca ve Fuat daha bir merakla yüzüne bakınca sırıttı. Brünn’den bu akşam gelen çok taze bir haberdi. “Elinde bir sarkaç varmış sadece. Elli altı kişinin saatleri üç dakika geri kalmış. O sıralarda dijital saatler ve cep telefonları yoktu. Bu vaka için ne diyorsunuz? Youtube’a bakılırsa adam bu gösteriden sonra sırra kadem basmış.”

Dalhill kendisi ve arkadaşları hakkında bilgilendirilmişti kuşkusuz. Bu tür sorulara hazırlıklıydı. ‘Bana one minute sökmez’ tavırlarını çok ustaca gizlemekteydi.

“Benim bilgim dâhilinde değil. Ama not ettim. Araştıracağım.”

Toplantı Hilmi Bey'in emniyet güçlerinin teyakkuz raporunu sunmasıyla devam ederken Bay Dalhill'in ve Hilmi Bey'in telefonu eşzamanlı çaldı. Amerikalının yüzündeki ilk heyecan kıpırtısı bayağı açıklayıcıydı. Osman, Keten Hoca'ya baktı. O da aynı şeyi düşünmekteydi. Metin'in yeri tespit edilmişti.

****

"Annemler beni çok merak ediyorlardır şu anda."

Metin kıza baktı ve içini çekti. 'Benimkiler de öyledir mutlaka,' demekten son anda vazgeçmişti. 'Kanser oldum,' diyen birine, 'Ben de biraz öyleyim,' demeye benzeyecekti.

Oturma odasındaki bordo rengi koltuklarda oturmaktaydılar. Televizyon açıktı. Saat 23.04'tü. Birisi saat başı haberlerini okumaktaydı. Birazdan sınıf arkadaşları çıkıp okulda başlarına gelen ilginç olayları anlatacaklardı. Başlık 'Uzaydan Müdahale'ydi. Metin, Çiğdem'in de davetli olduğu programı hiç merak etmiyordu, ama dedesinin rüyada söylediği sözler üzerine pür dikkat kesilmişti. Ayrıca yürüttüğünden bu yana ilk kez Đsmet'in telefonunu çalışır hale getirmişti. Đsmet azimli biriydi; tam dört kez aramıştı. Numarası gizli değildi. Acaba cebine giren para hakkında ne

düşünüyordu?

“Đstersen birazdan bir taksiye binip eve git. Ben götürürdüm seni, ama…”

“Bilmem ki.” Kızın yüzü çelişki kaynıyordu. Bir yanı deli gibi oyundan çıkmak istiyordu. Diğer yandan kalıp ne olacağını görmek de istiyordu. Osman Bey’in sözleri de etkiliydi bunda. Burada kalmaktan da, eve dönmekten de açıkça tırsmaktaydı.

“Sayın izleyiciler, bu akşam stüdyomuzda Ahmet Haşim Lisesi’nden dört özel konuğumuz var. Onlarla geri kalan saatleri, sınıfta yapılan ilginç ama tekinsiz şakaları, bellekten silinen anıları, kısacası uzaydan müdahaleyi konuşacağız.”

“Unuttum sana daha önce söylemeyi,” dedi Çiğdem. “Ben de davetliydim.”

Kız bunu, ‘Keşke şimdi orada olsaydım,’ der gibi söylemişti. Metin böyle bir şeyi bekliyordu, ama bu kadar çabuk değil. Birden, etrafındaki her şey hızlanmıştı.

“Meltem’e bak. Takmış takıştırmış bizimki.”

Kız şuh görünmek için elinden geleni yapmıştı anlaşılan. Daracık bir

sarı bluz, bacaklarına ikinci bir deri gibi oturan kot pantolon, uçuk pembe ruj ve kabartılmış saçlar. Mesut lacivert takım elbisenin içine turuncu bir tişört giymişti. Dayak yiyen Mesut beyaz kazağı ve siyah pantolonuyla adaşının yanında oturmaktaydı. Dimdik durmasına rağmen Edi ile Büdü gibi görünmekteydiler. Onun yanına da Hikmet kurulmuştu. Üzerindeki kahverengi ceketi babasından ödünç alınmış gibi bol durmaktaydı.

“Metin, n’apıcaz?”

Metin kıza baktı. Yüzü kendinin neden olduğu endişe çizgileri yüklüydü. Yemek pişirmeleri, baş başa yemeleri, sonra birlikte bulaşığı yıkamaları. Adeta içinde yüzdükleri gerilimden ara sıra sıyrılarak havadan sudan konuşmaları. Karşılaşan bakışlarında giderek koyulan o eşsiz anlam. Aşk sarmalı. Sıcak katran havuzunun ortasından fışkıran dev papatya. Metin kızla buluşana kadarki planlarının tümünden vazgeçmişti.

Bunlar bir dizi olasılıktı zaten. Topçuğun yardımıyla evden çıkıp sürekli adres değiştirmek ve yakalanmamaya çabalamak. Osman Bey’in pusulası ile ayıkmıştı. Sezgilerinin çıkarsamalarına daha iyi kulak verdiğinde; bırak kızla beraber, tek başına bile artık böyle bir lüksü olmadığını kavramıştı. Plan B, C, Ç falan mevcut değildi artık. Çoktandır beyninin karanlık bir yerinden fısıldayan sesi dinleyecek, yani A planına geçecekti. Bu ses topçuğunu sınıfta ilk kez kullandığında dahi bilinen düzendeki yerinin

kökten sarsıldığını, diğer kullanımların finale varışı hızlandırıcı eylemler olduğunu söylemekteydi.

“Osman Bey’in önerisine kulak vereceğiz. Bir fikrim var.”

Kız umut dolu bir merakla sessiz kalınca kalbi sızladı. Çiğdem’e bir şey olursa kendini asla affetmezdi. Her şey olup bittikten sonra kendi olarak kalabilirse tabii.

“Meltem Hanım siz hem sınıfta yapılan şakalara maruz kaldınız, hem de evinizde. Ve diğer mekânlarda başınızdan garip olaylar geçti. Bunları sırasıyla anlatır mısınız lütfen?”

“Đlk kez, Çiğ… bir arkadaşımla bizim evdeydik. Dışarıdan yeni gelmiştik…”

Metin, Çiğdem’in yüzündeki hayret ve kızgınlık ifadesinden hoşlanmıştı. Meltem’in hazır başrol oyuncusu yokken, önem çıtasını yükseltmesinin tam ona uygun bir davranış olduğunu düşünmekteydi. Sadece bu değildi ama. Birileri kulaklarını çekmişti besbelli. Bu gece Çiğdem ve Metin ismini telaffuz etmek yasaktı.

“Sonra Mesut’la birlikte bir partideydik. Birden…”

Bunu

Çiğdem de hissetmiş olmalıydı. Bakışlarında geri dönüşsüzlüğü kabul edememenin umarsızlığı iyice belirginleşmişti.

Dakikalar geçti. On yıl önce sıralarında oturdukları duygusunu veren bir lisedeki arkadaşlarının UFO'ların yaramazlıklarını anlatmalarını dinlediler. Dışarıdan gelen gerçek müdahale üzerlerine çullandığında Metin'in planı hazırdı.

“Dikkat dikkat. Polis konuşuyor. Kemer Apartmanı sakinleri. Lütfen kimliklerinizle birlikte on beş dakika içinde dışarıya çıkın. Bir güvenlik önlemi nedeniyle apartman bir süreliğine boşaltılacaktır. Dikkat dikkat. Polis konuşuyor. Sayın Kemer Apartmanı sakinleri…”

****

Osman Demir öndeki iki polis arabasının ardından Moda caddesine vardığında alınan tertibatın büyüklüğüne hiç şaşırmadı. Tepelerinde en az

üç helikopter dolanmaktaydı. On kadar polis arabasının yanı sıra üç dört sivil araba da vardı. Keten Hoca, Terra Fuat ve Ayçiçek Hanım'la birlikte gelmişlerdi. Arabayı park edip dışarı çıktılar. Polis, Kemer apartmanının önüne U şeklinde bir barikat kurmuştu. Apartmandan çıkanların hüviyetlerini kontrol ediyor ve binadan uzaklaştırıyorlardı. Çıkanlar uykulu yüzlü küçük çocuklar, kıymetli eşyalarıyla yüklü çantaları göğüslerine bastırmış kadınlar, bazıları sarhoş, sinirli, ama tertibatın büyüklüğünden dolayı tırsmış olan erkeklerdi. Ve haliyle aralarında Metin ve Çiğdem yoktu. Keten Hoca başıyla ileride duran iki aracı işaret edince Osman'ın içi ürperdi. Biri içinde duruma uygun alet edevatın yüklü olduğu devasa bir minibüstü. Onun arkasında mini bir tankere benzeyen araç durmaktaydı. Önünde parlak sarı tulumlu iki adam durmuş konuşmaktaydı.

"O tanker ne için biliyor musunuz Ayçiçek Hanım?" dedi Osman.

"Esas ekipman ve teknik elemanlar yolda şu anda," dedi kadın. Kalın turuncu anorağına rağmen üşüyormuş gibi bir hali vardı. "Yanımızda sadece manyetik alandan koruyucu başlıklar var. Biraz… bu gibi bir… Olağandışı alanlar için eski modeller. Çok güvenilir değiller. Bu denli bir yoğunluk için. Bu nedenle… O tanker Mistır… Bay Dalhill'in fikri. Sıvı helyum."

Yol boyunca kadınla konuşmuşlardı. Yarı iletkenler ve mikro dalgalarla iletişim üzerine uzmandı. Evliydi. Çocuğu yoktu. Đşinin erbabı ciddi bir insandı.

“Neden bu ölçüde bir soğutma gerekli ki?” diye sordu Keten Hoca.

“Acil izolasyon tedbiri olarak,” dedi kadın. Yüzünden bu çözüme sıcak bakmadığı çok belliydi. “Bildiğiniz gibi şu anda elimizde binayı yalıtabilecek malzeme yok. Uydu bağlantıları, telefon kabloları falan… ” Kadın tankerin arkasındaki makaraya sarılı hortumu binaya doğru uzatan adamlara bakıp içini çekti. “Delikanlı teslim olmazsa, acil tedbir olarak soğutma kullanılacak.”

Osman’ın içi, Metin’i ve Çiğdem’i düşününce isyanla kaynadı. Kıza verdiği uyarıcı pusulanın işe yarayacağını ummaktaydı. Metin çok muazzam da olsa elindeki aparatın sınırını biliyor olmalıydı. Az sonra eksi iki yüz küsur derece soğukluğundaki gazlar içeri girdiğinde kanları anında donacak ve tüm bedenleri kırılganlık derecesinde kaskatı kesilecekti. Dalhill planını Metin’in teslim olmayacağını varsayarak yapmıştı. Çünkü delikanlı dışarı çıktığında zamanı dondursa ellerinden kolaylıkla kaçardı. Karanlıkta ve bulunduğu açıdan göremiyordu, ama birkaç keskin nişancının karşı binada konuşlandığından hiç şüphesi yoktu. Dalhill denen dallama Metin’in

biletini kesmişti çoktan. Onları figüran olarak kullanmaktaydı.

Osman iki gencin bu şekilde ölümünü engelleyebilecek tek eylemi gerçekleştirmişti. Şimdi tek yapabileceği beklemek ve beklerken zihninde dışarı açılan raylarla ne yapabileceğini görmekti.

156

8

Metin arayan numaralardan en sonuncusunu geri çevirmek için gereken düğmeye bastı. Daha önce de annesinin cebini çaldırıp kapatmıştı. Çaldığı telefonun numarasındaki apaçık şifreyi daha yeni fark etmişti. Annesi ne düşünecekti acaba?

Televizyonun önünde ayakta duruyorlardı. Dayak yiyen Mesut bir şeyler anlatmaktaydı. Sesi kıstıkları için sözleri tam duyulmuyordu. Ruj falan diyordu. Çiğdem'in yüzü allak bullaktı. Dışarı çıkıp teslim olmalarını isteyen yanı çok güçlüydü, ama en derindeki yer, durumun vahametini ve çıkışsızlığını kavramaktaydı. Eğer kız paniğe kapılsaydı, elinden onu dışarı salmaktan başka bir şey gelmezdi.

Şu anda dairenin kapısı yatak odasında duran sandık ve bir adet sıradan sürgüyle desteklenmiş durumdaydı. Perdenin aralığından dışarı bakmıştı. Dışarıda tertibat muazzamdı. Sürgü ve sandık içeri hamle edecek

kimseleri bir dakika kadar oyalayabilirdi ancak.

“Ne yapıcaz Metin?”

“Bir planım var Çiğdem, sonucunu önceden… Đstersen sen… Sen…

Dışarıya çık ve… Bunu söylemek benim için biraz zor şimdi… Bence kal ve…”

Metin hat bağlanınca parmağıyla kıza işaret etti. “Alo. Kiminle

görüşüyorum?”

Sadık Yemni

Çiğdem’in yüzünde kalmak isteyen yanın ağır bastığını görmek,

olacaklardan korkmasına rağmen onu mutlu etmişti.

“Ben Đsmet. Bu benim telefonum. Sizdeki yani… Telefonumu siz mi

aldınız?”

Hoparlörü açtığı için, konuşulanları Çiğdem de duymaktaydı.

Arkadan müzik ve konuşma sesleri geliyordu. Lalesif kafesi iyice kalabalık

olmalıydı.

“Evet.”

“Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum, ama bir şey… Bir şey sorucam.

Kusura bakmayın, kafam biraz iyi de. Burada, kafede beklerken dört tane

B52 içtim, ondan. Aldığınız, abimin telefonuydu. Neden iki bin lira

koydunuz cebime?”

Metin, Çiğdem’e bakıp gülümsedi ve, “Đçimden öyle geldi,” dedi.

Kızın yüzü bir şeylere hâlâ şaşabilmekteydi.

“Abim vefat etti. Ölmeden önce söz vermişti, bana para verecekti.

Bir işi olursa yani. O gün öldü. O telefonu da istemiştim. ‘Olmaz,’ demişti.

Đki bin lira verecekti. Sonra… Siz… Siz kimsiniz?”

Metin tereddüdünü çok hızlı yendi. Ölmüş eşek kurttan korkar mıydı?

“Adım Metin. Lalesif’te aynı bölmede oturuyorduk. Bir ara göz göze gelmiştik.”

“Hatırlıyorum sizi.”

Metin! Ben Osman. Aramızdaki telepatik bağ birkaç nedenden dolayı çok güçlü şimdi. Seni ve Çiğdem’i

yanımdaymışsınız gibi hissediyorum. Çok yakınız. Kızla birlikte etki alanınız genişledi.

Zaman dar. Bulunduğunuz mekânı az sonra helyum gazıyla yalıtmaya başlayacaklar. Ortalama ısısı eksi 250 derecede olan bir gazla.

Fiziğin iyi. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi? Hemen şimdi Plan 3’e geç. Maksimum hat kullan. Allah

yardımcın olsun oğlum. Hemen şimdi.

Metin sınıftaki tatbikattan çok iyi tanıdığı sesi beyninin içinde duyunca, irkileceğine yabanıl bir enerjiyle doldu. Çiğdem'in yüzündeki ifadeden mesajı onun da duyduğu belliydi.

"Metin Bey bir sorun mu var? Nedir bu helyum işi?"

Metin ortak alandan ne kastedildiğini derinliğine keşfetmenin heyecanıyla, "Evet," diye cevapladı. "Uzun hikâye. Sizden bir ricam var. Hat kapanana kadar telefonunuzu açık tutun. Bir şey daha… Abinizin adı neydi?"

"Đrfan. Đrfan Hamdi Sezengil. Neden şey yaptınız?"

"Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi yedi yaşındaydı öldüğünde. Üç ay oldu. Barmendi. Çok iyi bir barmendi. Neden soruyorsunuz bütün bunları?"

"Şu anda her şeyi izah edecek zaman yok. Hatta kalacak mısınız?"

"Kalırım. Olur. Sizden… Bir ricam var. Saçma ama… O telefonu alış yönteminiz nedeniyle yani… Bir de o diğer ses falan. Nasıl söylesem. Bir şekilde telefonu geriye verseniz? Parayı bin sekiz yüz doksan lira olarak iade

edebilirim. Tabii B52'ler de var. Bin sekiz yüz otuz lira garanti. Gerisi borcum

olur.”

“Hatta kal Đsmet. Hepsini konuşuruz sonra.”

“Tamam.”

Aynı anda ekranda çok tanıdığı bir numara belirince Metin paralel hattı açan sistemi çalıştırdı ve, “Ben Metin Civerek,” dedi.

***

Latife yeni hayatının en yeni anlarını kısmen de olsa sindirmeye başlamıştı. Evin içinde, biri Türkçe bilmeyen dört memur vardı. Đçlerindeki yegâne kadın polis, sivil giyimli olarak divanda oturuyordu. Lacivert kumaş pantolonu, siyah mokasen ayakkabıları ve kalın beyaz kazağıyla kunt bir yapıya sahip bu kadın, atlet eskisini andırmaktaydı. Diğerleri oğlunun eşyalarını araştırmaktaydı. Kocası onlara yardımcı olmak için yanlarındaydı.

“Latife Hanım, umarız oğlunuz teslim olur ve her şey yavaşça rayına girer.”

Latife otuz ortalarındaki kadının yüzünde sinsice bir kurnazlık işareti görmüyordu. Kendi de anneydi. Đki oğlu vardı. Osman Demir her şeyi açıkça izah etmişti. Đşin çapı çok büyüktü. Bu kadın haliyle meselenin az bir kısmını bilmekteydi. Latife biricik oğlunu bir daha göremeyeceğinden neredeyse emindi.

“Đnşallah.”

Bu sabaha karşı gördüğü bir rüya her saniye aklındaydı. Tek kelime etmemiş, kocasına bile anlatmamıştı. Çünkü oğlu öyle istemişti.

Bu odadaydılar. Metin üç yaşındaydı. Legolarıyla oynuyordu. Birden,

“Anne ben attalara gidicem, ama başka masalda geri gelicem,” demişti.

“Kimseye anlatma ki, gerçek olsun.”

Sadece bunları söylemekle kalmamış, kaşla göz arasında irileşmişti.

O küçük çocuk haliyleydi, ama kendisi yanında yarısı gibi küçük kalmaktaydı. Durumda bir korkutuculuk yoktu. Huşu duymuştu sadece.

Öyle uyanmıştı.

Bir şey daha vardı. Beş dakika önce, banyoda yüzünü yıkadıktan sonra fark etmişti. Pantolon cebindeki telefona bir mesaj gelmişti. ‘BENĐ ARA’ yazıyordu. Tanımadığı bir numaraydı, ama numarada bir numara vardı. 694 19 66 sayısı rastgele bir sayı değildi. 1966 doğum yılıydı. 694 lise numarasıydı. Tersi olan 496 da kocası Ahmet’in lise numarasıydı.

Latife eczacılık okumuş ve son iki seneye kadar eczane işletmişti.

Sekiz ay önce istimlâk nedeniyle işe biraz ara vermişti. Eğer oğlunun geçirdiği kaza ve onu takip eden olaylar vuku bulmasaydı, şu anda yine bir

eczane işletiyor olacaktı. Osman Bey’in işaret ettiği zaman dondurma vakaları ile oğlunun geçirdiği kaza arasındaki ilişkiden hiç şüphesi yoktu. Hatta oğlunun ölümden dönmesi de bununla ilgiliydi. Koma yeni hayatı için doğum süreci gibi olmuştu. Doktorlar sapasağlam yataktan kalkmasını inanılmaz bir mucize olarak nitelendirmişlerdi. Oğlu o gün ölmüştü. Yeni Metin’in bir işi, bir misyonu vardı Allah hayra çıkarsın.

Cebindeki telefon erkek memurlardan biri tarafından bir saat kadar kontrol edilmiş ve taşımasına izin verilmişti. Bu nedenle Latife, tuvalete gidip gizli gizli telefon etmekten vazgeçmişti. ‘Ara’ tuşuna burada kadın

polisin gözü önünde basacaktı. Tertibatçıları aşan bir tertibatı sezmekteydi. Oğlu sıradan bir suçlu değildi.

Cebinden telefonu çıkardı. Üst sürgüyü ileri doğru iterek tuşları kullanılır duruma getirdi. Düğmeye bastı. Kadın polis -adı Semra’ydı- yüzünde gittikçe koyulaşan bir hayretle ona bakmaktaydı.

“Ne yapıyorsunuz Latife Hanım?”

Latife kadına gülümsedi. “Metin’e hal hatır soracağım da.”

Hat açılınca hoparlörün düğmesine bastı. Ne konuştuğunu duyarlarsa belki telefonu elinden almazlardı.

“Ama bu…”

“Alo. Kiminle görüşüyorum?”

“Ben Metin Civerek.”

Ayağa kalkan Semra Hanım sol cebinden çıkardığı minik bir aparatla sinyal verince, içerideki memurlar odaya üşüşmüşlerdi.

“Oğlum neredesin?”

“Uzakta değil. Moda’da bir dairedeyim. Etrafımız sarıldı. Halini hatırını sorayım dedim.”

Kadın oğlunun sesindeki kendinden emin tonun delilik ya da çılgınlıktan kaynaklanmadığını seziyordu. Bir yanı oğlunun geçirdiği kazada öldüğünü, yeni Metin’in geçici olmaya mahkûmluğunu kavramaktaydı. Oğlunun elinde uluslararası alarm yaratacak denli muazzam bir güç vardı. Raflara sığmayacak büyüklükteki bir eşyaydı. Başka raflar, hayatlar mı arayacaktı kendine?

“Evde yalnız değilsiniz di mi?”

Kadın, çevresindeki insanlara bakıp içini çekti. “Evet. Baban hariç dört ziyaretçimiz var.”

“Hepsine selamlarımı söyle ve babamı ver lütfen.”

Ahmet gözleri dolmuş halde telefonu aldı. “Oğlum, ne yapıyorsun?”
“Gerekeni babacım. Dinle… Zaman kalmadı. Seni ve annemi çok seviyorum. Bana çok iyi analık babalık yaptınız. Bunu söylemek istedim. Şimdi annemi verir misin?”
“Metin… Ah oğlum…”
Latife kocasının uzattığı aparatı alırken zihninde bir mesaj patladı.
Anne. Telefonu ne yap et beş dakika kadar açık tut. Seni çok seviyorum. Haydi bakalım 694 Latife Hanım. Yap numaranı.
Latife yalandan bir şeyler konuşarak ayağa kalktı. Terliklerini mahsus giymemişti. Bir elini kocasının omzuna koydu. “Oğlum sen beni dinle ve kanuna teslim ol,” dedi ve fırladı. Pozisyon çok elverişliydi. Eğer daire kapısını açıp dışarı çıksaydı hem kapıda hem de aşağıda bekleyen polislere yakalanırdı. Kendi evindeki banyoya kaçan bir kadın önemli mesele değildi takipçiler için.
Latife Hanım banyo kapısının sürmesini sürdü. Sonra ıhlayıp puflayıp kapının arkasına çamaşır makinesini dayadı. Gelenlerin elinde teknolojik imkân boldu. Şu anda hoparlöre gerek olmadan hattı dinliyorlardı kesinlikle. O yüzden barikatı hemen yarmaya kalkışacaklarını sanmıyordu. Oğlunun bir planı olduğunu sezmişti. Kısa bir zamanda olup bitecek bir şeydi.

“Nerdesin valide hanım?”

“Banyoda. Kapının arkasına çamaşır makinesini koydum. Đnşallah sol dizimdeki arıza bir yamukluk yapmaz.”

“Umarım. Annecim ben şimdi işe koyuluyorum. Sen hattı açık tut. Seni çok seviyorum. Bana güven.”

Latife neredeyse hıçkırarak ağlayacaktı. Kendini güç tuttu. “Ben de öyle oğlum. Umarım ne yaptığını iyi biliyorsundur.”

“Merak etme.”

Latife telefonu banyodaki dolabın kapaksız olan üst rafına koydu ve gidip aynada yüzüne baktı. Ne kocası ne de bir başkası henüz onu dışarı çıkmaya ikna sözcüğü sarf etmişti. Aceleleri yoktu besbelli.

Sol elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Metin’le konuşunca kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Oğlu ne yaptığını biliyordu. Bu şartlar altında mümkün olabileceği kadar mutluydu.

***

Meltem küçük Mesut’un adaşına yapılan şakayı ballandıra ballandıra anlatmasını dinlemekteydi. Normal şartlar altında, dışarı çıkınca adaşından iyi bir sopa yemesi gerekirdi, ama karateci Mesut değişmişti son günlerde.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle, sanki başkasından söz ediliyormuş gibi tevekkülle dinliyordu. Daha önceden olduğu gibi gözleri hırs ve öfke parıltılarıyla yanmıyordu.

Bu akşam Çiğdem'in burada olmaması sayesinde baş aktris olmuştu.

Stüdyoya çıkmadan önce Metin ve Çiğdem sözcüklerini sarf etmeme konusunda onları uyaran iki sivil memurun hallerine bakılırsa; sadece

Metin'in değil, kızın da başı dertteydi. Sınıfta yapılan olağanüstü şakanın Metin gibi sessiz ve iddiasız bir tipten kaynaklanması şaşırtıcıydı.

Programı idare eden kırmızı ceketli Salih Tartan; kırk başlarında, yakışıklı ve kendinden aşırı emin biriydi. Tanışır tanışmaz, 'Uzaylılar çiçeği yanlış kişiye vermiş,' diyerek asılmıştı. Şimdi düşününce Metin ile Çiğdem arasındaki benzerlikleri görmekteydi. Onların yaşlarındaki gençlerin kendini kapıp koyuverdikleri genel geçer otobanında araba sürmeye hevessizdiler.

'Genel geçer otobanı' sözcüğünü, az önce stüdyoya girmek için bekledikleri odada duran bir dergideki, TekinsizX türünde yapıtlar veren bir yazarla yapılan söyleşide okumuştu. Yazarın adını ve dediği şeyleri pek hatırlamıyordu, ama 'genel geçer otobanı' sözcüğü beynine çakılmıştı.

Metin ona karşı hep yardımsever davranmış, bunu asla bir avantaja

çevirmeye kalkışmamıştı. Yüzünde ona bakarken diğer erkeklerdeki etkilenimi görmemekten hayal kırıklığına uğramıştı, belki de bu yüzden Çiğdem’le yakınlaşmasına takoz koymuş ve kıçına acı hardal sürülerek taltif edilmişti. Bunu yapan Metin’inse başı çok ciddi beladaydı. Đşin şakası falan kalmamıştı.

“Kaybolan zamanda ne olduğunu hiçbir şekilde hatırlayamıyorsunuz demek?”

“Çok uğraştım. Rüyalarda bulmayı da denedim. O anları düşünerek uykuya daldım. Ne yaptımsa olmadı.”

Programın sonuna yaklaşmaktaydılar. Küçük Mesut’un sözleri programın özeti gibiydi. Metinsiz ve Çiğdemsiz şov bu kadar olurdu. Üç kamera, beş kişilik personelle çalışan Stüdyo 9’daki program sona yaklaşıyordu. Salih Bey son sözü kendisine ayırmıştı mutlaka. UFO’lar,

uzaylıların müdahalesi, lisede aşk çekişmesi cinsinden yaşıtlarının biteceği konulara çekmeye çalışacaktı. Nafileydi ama. Esas aktörler olmadan ruh parlamıyordu. Canlı program Salih Bey’in bütün gayretlerine rağmen sönük geçmekteydi. Đlk beş-on dakikada coşkuyla arayanların, soru soranların sayısı azalmıştı. Birden zihninde bir mesaj patladı.

Meltem, benim Metin. Çiğdem yanımda. Senin küçük bir yardımına ihtiyacımız var. Vereceğim numaraya telefon eder misin? Hemen şimdi. Hardal için özür dilerim. Birden fazla yinelemedim, imkânım olduğu halde. Biliyorsun. Birazdan top şöhret olacaksın ve böylece ödeşeceğiz.

Seni

bir

arkadaş

olarak

seviyorum.

Arayacağın numara…

Meltem oturduğu bordo koltukla kalçası arasında sıkışık duran eflatun rengi küçük çantasına baktı. Ürkek Meltem yanı, 'Sakın ha, sakın! Sizleri uyaran memurun yüzünü gördün. Đş çok ciddi,' diye haykırmaktaydı. Taşkın Meltem'in fikriyse başkaydı. Salih Bey programın sönük geçmesinden ötürü sıkıntılıydı. Adamın keyfini yerine getirecekti biraz. Çantasını alıp fermuarını açtı. Minik parfüm şişesi, dört draje baş ağrısı hapı, iki renk ruj, ay hali malzemeleri, hava için saklanan eski bir Metallica konseri bileti ve de Nokia marka bir telefon. Telefonu eline

aldığında küçük Mesut son noktayı koymuş ve bir sessizlik oluşmuştu. Telefonu sessizden bangır bangıra aldı. Verilen numarayı tuşladı. Hat hemen bağlandı. Hoparlörü açtı. Salih Bey'in suratı allak bullaktı.

Kendinden eminlik hali incecik bir fondötenmiş gibi, altından şaşkaloz birine ait bir görüntü belirmişti. Sağ eli, 'Yapma,' der gibi uzanmıştı, ama uygun kelime ağzından vize alıp çıkamıyordu.

"Kiminle görüşüyorum efendim?"

"Ben Metin Civerek."

"Okulda yapılan bütün şakalardan sorumlu kimsesiniz yani?"

"Aynen öyle."

Salih Bey ayağa kalkmışken oturuverdi. Meltem'in göz ucuyla görebildiği yerde duran yönetmene 'devam ediyoruz' sinyali verdi ve, "Söz sizde Meltem hanım," dedi.

Meltem, Salih Bey'in hızlı zekâsını takdir etmişti. Sıradan bir programı unutulmaza boyamanın işaretini hemen fark etmişti.

"Bana hardallı bir şaka yaptın."

"Özür diliyorum bunun için. Daha on yedime bile basmadım malum."

“Elinde bir güç mü var?”

“Evet. Zamanı etkileyebiliyorum. Karmaşık bir süreç.”

“UFO diyor herkes. Öyle mi sahiden?”

“Hiç küçük yeşil adam görmedim. Elimde bir aparat var. Yüksek yoğunlukta manyetik alan yaratıyor, böylece zaman akışında minik teklemeler oluşuyor.”

Metin konuşurken Salih Bey bir kâğıda heyecanla bir şeyler yazmaktaydı. Đşi bitince kâğıdı ona doğru çevirdi. ‘NEREDEN BULDUN?’

Meltem başını salladı. “Bunu nereden buldun peki?

“Vakiteri adlı bir evren yaratığı verdi.”

Meltem şakanın uzaylı boyutlarını ilk kez kavramanın heyecanının hissetmekteydi. Kulakları uğulduyordu. Đkinci kâğıda yazılan şeyi söyledi.

“Niçin?”

“Kendi nedenini söylemedi. Şimdi… O hardal işi için…”

“Seni affettim Metin. Çiğdem yanında mı?”

“Evet. Sizlere çok selamı var. Bir dakika… Biraz hatta kalın lütfen.”

“Tamam.”

Đki Mesut ağızları açık halde konuşmayı dinliyorlardı. Salih Bey

reyting tarzlı bir mutlulukla gülümsemekteydi, ama bir yanı işin sıradan bir şaka olmadığını da çakmış olmalıydı. Gözleri ‘Vay canına’ tarzlı parlıyordu. Stüdyoya düşen sessizliğin ağırlığı neredeyse hissedilebilir gibiydi. Meltem birden kendini çok iyi hissetmeye başlamıştı. Yarın şöhretinin ulaşacağı üst noktayı bilseydi biraz korkardı belki, ama bunu şimdiden tahmin edebilmesi mümkün değildi.

****

Son teslim ol çağrısından beş dakika sonra daire kapısında açılan küçük bir delikten uzatılan hortumdan içeriye soğuk hava girmeye başlamıştı. Oturma odasında henüz hissedilmiyordu belki, ama bu durum uzun sürmeyecekti.

“… Biraz hatta kalın lütfen.”

Meltem’in oyuna katılması süper bir gelişmeydi. Son noktayı koyma zamanıydı artık. Metin telefonu televizyonun üstüne bıraktı.

Kalçaları sol yandan televizyona değecek kadar ekrana yaklaştı. Sesi kıstığı için konuşmalar duyulmuyordu, ama stüdyoda buz gibi bir gerilim yaşanmaktaydı. Đçi para dolu çantayı ayaklarının arasına sıkıştırmıştı. Belga’nın içine koyduğu tabancayı, kıza belli etmeden pantolon kemerine

iliştirmişti.

“Şimdi bana sımsıkı sarıl. Ne olursa olsun beni sakın bırakma.”

Kız uysalca denileni yapınca, dans ederken yanlış bir manevrayla televizyona değen genç bir çifte benzediler.

Metin sol eliyle kızın belini sımsıkı tutarken bu çok özlediği anı hangi şartlar altında yaşadığını düşünüp hayıflandı. Sağ elindeki topçuğa baktı ve, “Şimdi,” dedi.

Geçen normal saniyeler helyumdan bile soğuktu. Metin şaşkınlıkla elindeki topçuğa baktı. Bir şey olmamıştı. *Son kullanma tarihi gelmiş,* düşüncesi korkunçtu. Geri dönülmez bir andaydılar. Birkaç dakika içinde kırılgan et kütlelerine dönüşeceklerdi. *Zaman yitirmeden perdeyi açıp, ‘Teslim oluyorum!’ diye bağır ahmak*, diyen yanını engelledi.

Metin! Ne bekliyorsun? Çabuk ol! Sakın cama falan çok yaklaşma. Keskin nişancılar bunu yapmanı bekliyor.

Haydi.

Metin’in içinde püsküren pişmanlık volkanı müthişti. Kendini beğenmişçe annesini, Meltem’i aramış ve az sonra müthiş bir şey olacakmış gibi bir hava yaratmıştı. ‘Hava mühendisi Metin Civerek’in hazin sonu’

sonatı. Çiğdem'i de yanında bu sona sürüklemişti. Kızın ona hâlâ sımsıkı sarılıyor olması içini fazladan kanatmaktaydı.

Oda soğumaya başlamıştı. Kendini zorlayarak Osman beyle ilişki kurmaya çabaladı.

Osman Abi, aparat çalışmıyor. Düğmeye bastım, karşılık yok.

Emin misin?

Evet. Her zaman yaptığım şeyi yaptım. Olmuyor.

Hatlar açık mı?

Evet. Helyum yüzünden mi acaba?

Sanmıyorum.

Belki aparatın aküsü bitti. Bozuldu.

Onu da sanmıyorum. Vakiteri bunu yapmaz.

O halde?

Bilmiyorum. Sezgilerim süreç çalışıyor diyor, ama…

"N'apıcaz Metin?"

Çiğdem konuşunca Metin telepatik hattan kopuverdi. Oda inanılmaz bir şekilde soğumuştu. Dakikaları değil saniyeleri sayılıydı artık. Kendi sezgileri de süreç kesilmedi demekteydi, ama böyle giderse az sonra düşünceleri bile katılaşıp duracaktı.

"Biraz daha. Biraz bekleyeceğiz Çiğdem."

“Korkuyorum Metin.”

“Ben de. Ama… Vay anasını…”

****

170

Zaman Tozları

Profesör Doktor Harry Dalhill cep telefonundaki en yeni mesajdan bir nokta hariç memnundu. Üsleri delikanlının ve kızın soğutulmuş olarak paketlenmesini tercih etmekteydiler. Metin Civerek annesine, Kanal 9’daki arkadaşlarına ve henüz kim olduğunu çıkaramadıkları birine telefon etmişti. Üç konuşmayı da aldıkları tedbirlere rağmen kayda geçirememişlerdi. Mikro dalgalarda bir çalkantı vardı, ama en azından Bayan Civerek konuşmanın bir kısmını telefonun hoparlöründen oradakilere dinletmişti. Kadın şimdi banyodaydı. Kapıyı arkadan tahkim etmişti. Diğer konuşma canlı yayında tüm dünyaya duyurulmuştu. Bu nokta sakattı biraz. Yarın Kanal 9’un ileri gelenlerinin kulaklarını çekmek gerekecekti. Bu etkinlikler delikanlının bir plan uygulamak üzere olduğunu göstermekteydi. Diğer yandan en fazla iki dakika içinde kristalize olacaklardı. Şimdiye kadar her şey onun kontrolündeydi yani. Son anda bir aksilik beklemiyordu. Helyum gelince en acar fikirler bile sus pus kesilirdi.

Telefonla delikanlının evindeki adamını aradı ve sözlü bilgiler

almaya başladı. Kadın hâlâ banyodaydı. Şarkı söylemekteydi. Dalhill adamına hatta kalmasını söyleyerek etrafını kesti.

Bakışları Türk ekibine yönelince beyninin kuşkubaz bölgesine küçük bir şüphe kıymığı batıverdi. TÜBĐTAK'tan gelenler güvenlik elemesinden geçmiş kimselerdi. O üç yarı amatör tipten uyuzdu. Raporları bayağı kalabalıktı. Otoriteye baş kaldırabilecek yapıları vardı. Yalnız bu vakada sınırlarına toslamışlardı. Buz gibi gerçekliğin yakıcı soğuk duvarına.

Bir ara Osman Demir'le bakışları karşılaşınca adamın yüzündeki endişeli ifadeyi gördü. Az önceki kendinden emin hali yoktu. Delikanlıya

kendince bir yöntemle taktik verdiğine kalıbını basardı. Ama sonuç ortadaydı.

Bunlar aklından yıldırım hızıyla geçerken, ortam değişiverdi. Sağ elinde tuttuğu telefon ısınmaya başlamıştı.

Amerikalı telefonu elinden atarken Kemer Apartmanı'nın üçüncü katından dışarıya bir ışık seli fışkırdı. Đçeride bir milyon vat toplamında lamba yanmış gibiydi.

Işık o kadar güçlüydü ki, yakın çevreleri bir an için gündüz gibi olmuştu. Polisler, siviller ve emniyetli bir mesafeden olan biteni izleyen

Kemer Apartmanı ve mahalle sakinleri apışıp kalmışlardı.

Harry ilk paniği atlatıp Osman Demir'e baktı. Adamın yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Böyle bir şeyi beklediği çok açıktı.

Bakışları karşılaşınca adam bir kolunu dirsekten kırarak Doğu ve Güney halklarına ait kaba bir fallüs işareti yaptı. Dalhill o sırada panikleme aşamasına geçtiği için bir karşılık verememişti. Verseydi de geçersiz çek cinsinden bir tepki olacağı çok açıktı.

Bu ışık tahmin ettiği şeyse, sayıyla bile değil, *knock out*'la yenilmişti.

****

Ahmet Civerek banyonun buzlu camında beliren ışığı gördüğünde yanındakiler gibi şok geçirmedi. Çünkü bu olmadan az önce karısı çok tanıdık bir parçayı mırıldanmaya başlamıştı. Kedilerin memnun olduklarında çıkardıkları ses gibiydi.

"Tahsile, okula mokula gerek yok

Düşünce nakline de karnımız tok

Hoca, sen o sopayı bir yerine sok

Bunların hepsi safra, yani durum bombok."

Nişanlandıklarında Ahmet yirmi yedi, Latife yirmi bir yaşındaydı.

Eczacılığın son sınıfındaydı. Latife kumral, iri mavi gözlü sessiz bir kadıncıktı. Ona yirmi yedinci yaş gününde Pink Floyd'un 'The Wall' albümünü almıştı. O sıralarda CD'ler daha çok yeniydi. Birlikte albümün en ünlü parçasının bir kısmını Türkçeye uyarlayıp yeniden bestelemek zorunda kalmışlardı.

Ahmet iki adımda yeni duruma epey uyum sağlamıştı. Birincisi Metin'in komaya girdiği ve kurtulma şansının neredeyse sıfır olduğunu duyduğunda. Đnsanın tek çocuğunun kaybını içselleştirmesi kolay değildi ama, "Bu kadarmış işte," dediği anları dolu dolu yaşamıştı. Sonra bir mucize olmuş ve oğlu görünürde hiç arızasız ayağa kalkmıştı. Karı koca sevince boğulmuşlardı, ama Ahmet sürekli bir geri sayım hissine kapılmıştı. Nedenini Osman Demir Bey pek güzel izah etmişti. Oğullarının hayatı bir iş için bağışlanmıştı. O iş her neyse şimdi dünyayı ayağa kaldırmıştı. Bir bilimkurgu filmi gibiydi, ama kurgu gerçeği aşan bir hakikat dozuna sahipti.

Son iki saattir muazzam bir tertibatla Metin'i yakalamaya çalışmaktaydılar. Bu camda görünen, kapının birkaç milimetrelik aralığından da gazmışçasına genişleyen bir devinimle dışarıya yayılan şey 'hoşça kalın' işaretiydi. Kalbinin tam göbeğinde hissediyordu. Oğlu

annesine ne demişse bu kadını üzmemiş, aksine neşelenmesine neden olmuştu. Bilimkurgu filmleri hastası babası şimdi sağ olmalıydı da torununun dünyanın çivisini çıkartan marifetlerini görmeliydi.

Işık birden kaybolunca içerisinin aydınlanması çok yetersiz kalmıştı. Holün yüz vatlık lambası beş vatmış gibi solgun görünmekteydi. Kapının ardında çekilen bir şeyin gürültüsü duyulunca Ahmet karısıyla besteledikleri parçanın son iki mısrasını söylemeye başladı. Üç erkek memurun şaşkınlığı kadın polisin hoşuna gitmişti. Gülümsüyordu.

“Hoca, sen o sopayı bir yerine sok

Bunların hepsi safra, yani durum bombok.”

Ahmet Civerek’in gözleri yaşlıydı. Hesaplara uymayan bir final beklentisi gerçek çıktığı içindi daha çok. Aralanan kapının ağzında karısı görününce, gidip kadına sımsıkı sarıldı.

“Arayan Metin’di. Işığı gördün değil mi? Nasıl… Nasıl kıvıl kıvıldı.”

Ahmet burnunu çekerek, “Biliyorum. Biliyorum,” dedi ve karısının saçlarını okşadı. Yıllar önce bir sinema çıkışında tenha bir yerde böyle yapmış ve genç kızı ilk kez öpmüştü. Karısını öpünce kadın şiddetle karşılık verdi. Ahmet, *işte bu an her şeye değer,* diye düşünmekteydi. Omzunu tıpışlayan memura aldırdığı falan yoktu.

***

Meltem’in Metin’le konuşması bir çeşit reytingi patlaması yaratmıştı. Binlerce kişi Kanal 9’u aramaktaydı. Hatlar kilitlenmek üzereydi. Sadece kendi telefonunda on dört tane arayan numara belirmişti. Genç kız

böylesine büyük bir ilginin odağı olmaktan çok memnundu. Bu arada bulundukları stüdyoya insan yığılmıştı. Binada ne kadar çalışan varsa durumu canlı görmek için içeri gelmişti. Hemen hepsinin elinde telefonlar vardı. Heyecanlı bir maçın final dakikalarını naklen bildirir gibi bir halleri vardı. Fısır fısır konuşmaktaydılar.

Meltem dev bir coşku dalgasının en tepesinde salınmaktaydı. Yarın okulda ne biçim bir havası olacaktı! Annesi ve babası şimdi şokta olmalıydılar. Kızlarını aramayı bile akıl edemiyorlardı. Gazeteler, internet dergileri ve belki de haberlerde boy gösterecekti. Bunların hepsini kıçına hardal süren birine borçlu olması bayağı ironik bir durumdu.

Kız elindeki telefon ısınmaya başlayınca önce Salih Tartan’a baktı, sonra da aparatı öne doğru fırlattı. Yapma diyen yanı iyi ki dinlememişti. Çünkü telefon yere çarpınca stüdyodaki tüm ışıklar sönüverdi. Çalışanlar ve seyircilerin şaşkınlık nidaları kızı ürküteceğine neşelendirdi. Bütün bunlar

acayip havalı efektlerdi. Ve finaldi. Program burada bitiyordu. Basılı ve dijital gazetelerde ‘Meltem Bezirci’nin telefonu bütün ışıkları yutuverdi’ başlığını görür gibi oluyordu. Değil bir telefona, bin telefona değerdi valla.

****

Osman boş oturma odasını görünce pencereden taşan o kıvamlı ışığı gördüğündekine benzer bir coşku duydu içinde. Televizyonun ekranı erimiş, azıcık içe doğru bombeleşmiş, ama patlamamıştı. Bordo koltuklar, eşyalar, hepsi yerli yerindeydi. Mavi perdenin kumaşı buruşmuş ve lime limeleşmişti.

Buna ışık değil, ani soğuma neden olmuştu. Aşırı soğuk gazlar, değdiği her yeri etkilemişti.

Saat 00.04’dü. Işık patlamasından tam elli altı dakika sonra içeri girmelerine izin verilmişti. Bunun ilk yarım saati ısı yalıtımlı elbiseli iki kişinin camları açarak içerideki soğuğu ılıtma çabasıyla geçmişti. Yeni helyum verilmeyince içeri girilebilecek kadar ısıya kolaylıkla ulaşılabilmişti. Havadan hafif olan gaz uçup gitmişti zaten. Şu anda içerideki ısı en az sıfır derece falan olmalıydı. Nefesleri buğu yapmaktaydı.

Metin’in kullandığı telefon; yerde, sehpanın hemen yanında

durmaktaydı. Dokunmak yasaktı. Esas inceleme ekibi olay yerine yirmi dakika mesafedeydi. Bu arada kızı ve Selma ayrı ayrı aramışlar ve Metin'in sınıf arkadaşlarının Kanal 9'da konuşmaları sırasında olan bitenleri özetlemişlerdi. Metin sözünü dinlemiş ve geniş şebeke bağlantılarına yönelmişti.

"Bu nehirden çıktı," dedi Keten Hoca, bakışları karşılaştığında.

Osman başını salladı. "Öyle de, nereye?"

Terra Fuat ayağının ucuyla telefonu işaret etti. "Eğer kalabalık üç-beş yeri aradıysa ve televizyon da açıksa, ulaştığı sayı epey yüksek olabilir." Kışlık ceketinin en üst düğmesini iliklediği halde üşüdüğü için sesi titremekteydi biraz. "Yüz bin en az. Milyon belki."

Osman delikanlının ve kızın sıhhatinin ne durumda olduğunu bilmiyordu, ama yolda olan ekibin eline geçmediklerine memnundu. "Saatlerimiz geri kalmadı," dedi.

Hoca elindeki kalem şeklindeki bir aparatla odanın manyetik alanını ölçmekteydi. Sonuçlar normale yakın olmalıydı. Bir şey demeden aparatı

anorağının sağ cebine koydu. "Milyondan fazladır etkilenen kişi. Dediğim gibi odak noktasında toplandı güç."

“Kim bilir neredederler şimdi. Yaşıyorlarsa tabii.”

“Başka bir deryanın mahisi oldular.”

“Peki Vakiteri’nin avantası ne bu işten?” dedi Fuat Hocaya bakarak.

“Emin değilim tabii, ama…” dedi Keten Hoca. “Bence yarattığı zaman anaforları paralel evrenler arası geçişliliği artırıyor. Buz kırıcı bir gemi gibi. Yüzen birinin hemen ardından yüzmek gibi ya da. Zaman çaldığı falan yok yani. Kulvar değiştirmek için kullanıyor Metin gibileri. Bu bir tahmin.”

Fuat içini çekerek sessiz kalınca Osman saatine bakıp, “Gelin aşağıya inelim,” dedi. “Ayakaltından çekilelim. Kabahatli avı başlamıştır çoktan.”

Keten Hoca gülümsedi. “Cadı avı desen daha iyi.”

Üç arkadaş, görevli kordonuyla korunan basamaklardan inip dışarı çıktılar. Hilmi Bey biri Ayçiçek Hanım olan birkaç kişiye komut yetiştirmekteydi. Onları görünce, “Osman bir yere gitmeyin. Konuşacağımız şeyler var,” dedi.

Osman başıyla tamam işareti yaptı ve arkadaşlarına baktı. “Uzun, ama unutulmayacak bir gece yaşıyoruz.”

Keten Hoca sırıtarak başıyla olumladı. Fuat suratını asmıştı. Burada sabahı bulacaklarını iyi bilmekteydi.

***

“Đsmet!”

Đsmet geriye dönünce Lalesif'te servis yapan kızın koşar adımlarla arkasından geldiğini gördü. Söğütçeşme caddesi, Cuma akşamı olduğu için, saat gece yarısını vurduğu halde hâlâ kalabalık sayılırdı. Gruplar halinde gençler kaldırımları doldurmuşlardı. Kızi beş kişilik bir grubu yarıp yanına gelmişti.

"Merhaba."

"Adım Seyhal. Fırsat olmadı tanışmaya. Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Şuradan minibüse bineceğim."

Đsmet neredeyse kendi boyundaki kestane saçlı kızı görmekten çok memnundu. Kızı çok candan bulmaktaydı.

"Ne oldu demin öyle ya?"

Đsmet, telefon hırsızının tekrar konuşmasını beklerken elindeki aparat ısınınca masanın üzerine koymuştu. Bunu yapar yapmaz Lalesif'in bütün sigortaları atmıştı. Ne yaptılarsa ışıklar geri gelmediğinden kafe kapatılmıştı.

"Abimin telefonu bu akşama doğru şey oldu. Cebimdeydi. Yok oldu. Sonra gidip başka uyduruk bir telefon aldım. Kendi numaramı aradım. Hemen değil… Sonra biri geri aradı. Telefonumu alan kimseydi."

“Hırsız yani?”

“Pek değil… Çünkü telefonu alıp cebime para koymuştu.”

“Ciddi misin sen ya?”

Đsmet

başını

sallayınca

kız

yüzündeki

samimi

şaşkınlığı

değerlendirdi. Sokulgan bir şekilde koluna girdi. “Sonra?”

Đsmet bu ani samimiyet derecesine şaşamayacak bir ruh halindeydi.

Bu akşam her şey olabilirdi. “Biraz konuştuk. Bana ve arkadaşlarıma belli

etmeden telefonumu nasıl aldığını sordum ama anlatmadı. Sonra… Telefon

elimde ısınmaya başladı. Masanın üstüne koyunca ışıklar gitti.”

“Sahi mi söylüyorsun?”

“Vallahi öyle.”

Kız bir şey demedi. Konuşmasız adımları yolları arşınladı.

“Sana bir şey sorucam Đsmet. Kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir. Hemen hemen yani.”

“O sarışın kız kimdi?”

“Arzu. Arkadaşım.”

“Sevgili falan değil mi yani?”

“Bir ara çok istedim. Başkası yoktu. Hoş kızdı falan ama… Fazla kaprisli ve… Farklı dünyalar demek lazım aslında.”

Đkinci sessizlik salvosu bir öncekinden daha uzun sürdü. Kız biraz daha sokuldu.

“Eve gitmen şart mı?”

Đsmet kızın yüzüne baktı. Gözlerinde hoş, rahat, kuralsız bir yakınlaşma arzusu ışımaktaydı. Đnce yapısı ve iri gözleri nedeniyle kız yaşını pek göstermiyordu, ama en az yirmi beşinde falan olmalıydı. Đsmet yaş işini kurcalamamaya karar verdi. Kızı çok beğenmişti. Bu biraz sarhoşluk, efkâr, huşu karışımı duygularıyla ortamı, hayatı her şeyi başka gözle görmekteydi.

“Bir fikrin mi var?”

“Evet.”

Eski Đsmet utangaçlık ve kompleksler nedeniyle abuk sabuk şeyler diyerek işi sarpa saptırabilirdi. Ama yenilenmiş olan Đsmet direksiyondaydı şimdi. Az önce telefonundan çıkan sıcak bir şeyler sadece Lalesif’in değil,

çevredeki üç beş yerin daha sigorta sistemini dağıtmıştı. Abisi Metin denen genç aracılığıyla vaat ettiği parayı vermiş ve telefonu almıştı. Bu akşamdan sonra artık bir daha eskisi gibi olması mümkün değildi.

“Nedir?”

Kız durunca Đsmet de durdu. Kız yüzüne alıcı gözle baktı ve, “Şurada bir yerde oturuyorum. Bir kız arkadaşla,” dedi. “Gel istersen bana gidelim. Biraz sohbet ederiz.”

“Oldu.”

Birbirine yapışık yürüdükten bir süre sonra kız bir ara, “Annen baban merak etmez mi peki?” diye sordu.

“Bunu demesen olmaz mıydı yani?”

“Biliyor musun Đsmet, bir görüşte anlamıştım senin farklı olduğunu.”

Đsmail, *farklılığım çok taze bir mamulât bebeğim,* diye düşündü, ama tek bir kelime bile sarf etmedi. Sırlı kalmak için kelime tasarrufu yapmak şarttı.

9

“Metin, ne oldu ya?”

“Işıklar söndü.”

Metin bu sözcükleri otomatik olarak söylemişti. Hava da ısınmıştı aynı zamanda. Sokak lambalarının perdeden sızan ışıkları başka şeyler de anlatmaktaydı. Bulundukları odadaki mobilyalar farklıydı. Metin sağ avucuna baktı. Topçuk yoktu. Belki yere düşmüştü. En iyisi ışıkları yakmaktı.

Kız hâlâ sımsıkı sarılmaktaydı.

“Çiğdem bir saniye. Şu ışığı şey yapıyım.”

Kız isteksizce kollarını çözdü. Bırakırsa havalanıp uçacakmış gibi bir hali vardı. Metin hareket edince ayağına takılan çantayı fark etti. Umduğu şey olmuştu galiba. Odanın ışığını yakan düğme eskisiyle aynı yerdeydi. Düğmeye basınca küçük bir şok yaşadı. Aynı odadaydılar hâlâ.

Eşyalar farklıydı. Bordo koltuklar yerine kabarık sarı yastıklı krem rengi iki divan vardı. Televizyon cam tarafında değildi; camın sağ tarafındaki diğer duvara dayalıydı. Ve bayağı yeni görünümlü bir Panasonic’ti. Kendisi küçük çocukken dedesinin evinde görürdü.

Mavi perdeler gitmiş, yerine bej rengi olanlar gelmişti. Ama oda aynı odaydı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Açık duran kapıdan hol görünüyordu.

Sadık Yemni

Kapının arkasında barikat yoktu. Helyum verdikleri delik yoktu. Dahası hava

bayağı sıcaktı. Kaloriferler son gaz yanıyor olmalıydı.

“Aynı ev, değil mi?”

Yere düşmüş olabilecek topçuğu arayan Metin başıyla olumladı. O berbat durumdan sıyrılmışlardı. Aşırı sevinmeye korkuyordu. Bulundukları manyetik alan ne kadar kararlıydı bilmiyordu. Topçuk işlevini tamamlamış gibiydi. Metin’in bir yanı buna sevinirken, daha çocuk bir yanı oyuncağı elinden alınmış gibi somurtmaktaydı.

“Sıcak.”

Kız beyaz anorağının fermuarını açınca Metin onu taklit etti, ama sonra belinde tabanca olduğunu hatırlayarak son on santimi kapalı bıraktı.

“Ne yapıcaz?”

“Dışarıya bir bakalım önce.”

Metin ihtiyatla camdan dışarıya baktı. Aynı sokaktı, ama bir şeyler farklıydı. Sokak lambaları, park etmiş araba sayısı ve tenhalık ilk göze çarpan şeylerdi. Saat gece yarısını iyice geçmiş olmalıydı. Sokakta in cin top oynuyordu.

“Asayiş berkemal. Dedem böyle derdi.”

“Hey, n’oluyo burda ya?”

Oda kapısının ağzında orta boylu, hafifçe göbekli, çubuklu pijama altlı, beyaz fanilalı bir adam belirmişti. Kısa siyah saçlıydı. Kırk başlarında

falandı.

“Kimsiniz lan siz?”

“Beyefendi izah edicem. Bir dak…” dedi Metin.

Adam sözünü kesti. “Evin içinde bu saatte ne işiniz var?” Yüzünden korktuğu belliydi. “Hırsızlar!”

Adam haklıydı. Kim korkmazdı böyle bir şeyden?

“Đzah edicem.”

“Polise… Polise telefon edicem.”

Adam ev telefonuna davranınca Metin çaresiz kalarak hiç istemediği bir şeyi yaptı. Belindeki tabancayı çekerek adama doğrulttu.

“Bırak o telefonu. Biz hırsız değiliz.”

Adamın yüzündeki korku vites büyültmüştü. Aynı şeyi Çiğdem için söylemek de mümkündü. Tabancanın varlığına çok şaşmıştı. Son iki gündür neler yaşadığını bilseydi düşer bayılırdı herhalde.

“Hırsız olmasanız silahla ne işiniz var?!”

Adam paniklemiş, ama aklını kullanarak almacı yerine bırakmıştı.

Metin adama acımaya başlamıştı. Bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordu.

“Dinle,” dedi. “Biz hırsız değiliz. Başka bir şey. Seninle işimiz yok. Birazdan çekip gideceğiz. Birkaç soruma cevap ver, bu işi bitirelim.”

Adamın merakı korkusunu sollamaya başlamıştı. Başını tamam anlamına salladı. Biri kız iki masum yüzlü öğrenci tipli hırsız pek rastlanan bir şey değildi.

“Bugün günlerden ne?”

“Salı. Çarşamba oldu artık.”

“Hangi ay?”

“Bunları neden soruyorsun?”

Adam soruların basitliğinden ötürü sapık tiplerle karşılaştığını düşünerek tekrar korkmaya başlamıştı.

“Cevap verin lütfen. Hangi aydayız?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Baban yaşında sayılırım. Ne alacaksan al ve git.”

Metin, Belga’dan gördüğü gibi tabancayı adama doğru salladı.

“Hangi ay dedim?”

“Eylül. 21 Eylül. Dün 20’ydi.”

“Son soru. Bitiyor. Hangi yıldayız?”

“1988. Hangisi olacak.”

Adam Metin’le Çiğdem’in şaşkınlıkla bakışmalarından bir anlam kapmıştı, ama normal olarak durumu tahmin etmesi mümkün değildi.

“Dünün gazetesi var mı evde? Birkaç gün öncesi de olur.”

“Var.”

“Evde yalnız mısınız?”

“Karım Trabzon’a, anne evine gitti. Ziyaret için.”

“Adınız nedir?”

“Cemal. Cemal Özbayır. Niye soruyorsunuz?”

“Benim adım Metin. Bu da sınıf arkadaşım Çiğdem. Biz 2009 yılından geliyoruz.”

Adam eliyle bir işaret yapınca Metin onun paniğe kapılacağından korkarak hızla ekledi: “Đspat edebiliriz.”

“Çiğdem çantanı açıp Cemal Bey’e kimliğini ve tedavüldeki paraları gösterir misin?”

Çiğdem adamın büyüyen şaşkınlığıyla paralel hareket ederek anorağının cebinden krem dergi kalın bir cüzdan çıkardı. Đçinden kimliğini alıp adama uzattı.

Cemal beyin en yeni şaşkınlık virajına girivermişti. Karta baktı. Tabancaya falan aldırmadan gidip divana oturdu. Uyku sersemi yaşadığı şeyler haliyle biraz fazla gelmişti.

“Çiğdem Bakırcı. 2 Şubat 1993, Đstanbul doğumlu. Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Kız cevap yerine yirmi lira uzatınca adam parayı aldı ve uzun uzun inceledi.

“Ben teknisyenim. Gemi elektrikçisiyim. Bu ne demek oluyor?”

Metin tabancayı kemerine takıp, “Uzun hikâye Cemal Bey,” dedi ve eğilip çantadan bir deste yüzlük euro çıkartıp adama uzattı. “Bu da Avrupa birliği’nin parası. Euro. Ekü yerine bunu kabul ettiler. Sizde kalsın. Eziyet verdik. 2002 yılından itibaren geçerli olacak. 1988-2002, on dört yıl sonra nur topu gibi bir on bin euronuz olacak. Tek yapacağınız şey iyi saklamak.“

“Bu Türk parası ne iş?”

“Artık değeri gittikçe düşecek olan milyarlar yok. Paradan altı sıfır atıldı,” dedi Metin. “Sizden rica etsem yakın tarihli gazeteleri getirseniz.”

“Nasıl gelebildiniz o zamandan buraya?”

“Valla çok uzun hikâye Cemal Bey. Bir gün bir kaza geçirdim. Elektrik çarptı. Komaya girdim. Şimdi tam yirmi bir yıl önce bu evde oturan bir elektrikçiyle sohbet ediyorum.”

Adam elindeki deste paralara baktı. “Euro ha?“

Metin başını salladı. “Rüya gibi değil mi? Yarım saat önce ne durumda olduğumuzu bilseydiniz…”

“Ne yapacaksınız burada peki?”

Adam bütün konuşmanın en can alıcı sorusunu sormuştu. Metin, Çiğdem’e bakarak gülümsedi. Kızın yüzü çok ciddileşmişti birden.

****

“Ne yapıcaz şimdi tam olarak?”

Çiğdem’le birlikte Moda yokuşunu inmekteydiler. Sabah olmak üzereydi. Cemal Bey reddedilemez kanıtları görünce çok yardımsever davranmıştı. Evdeki gazete ve dergileri getirmiş, yiyecek bir şeyler ikram etmişti. Giderken de onlara bir on bin euro daha karşılığında kırk bin lira borç vermişti.

“Benim annem şu anda yirmi iki yaşında ve yirmi sekiz yaşındaki babamla daha yeni evli. Benim doğmama bayağı zaman var. Beş yıl falan.”

“Benim annem 1967’li,” dedi Çiğdem. “Ve daha evli bile değil. Şu anda nereye gidiyoruz?”

“Dedeme. Bilimkurgu delisiydi. Ben on bir yaşındayken kalp

krizinden öldü. Daha ölmesine on altı yıl var yani. O anlattıklarımızı hemen kavrar. Evi Kurtuluş'taydı. Orada yani şu anda. Ona gideriz. Evi büyük. Ne geçerli kimliğimiz var, ne de geçerli paramız pulumuz, ama 1999 depremini, ekonomik krizleri, Körfez savaşlarını, Irak'ın işgalini falan biliyoruz. 2002'den itibaren bayağı yüklü bir miktarda euromuz, hemen akabinde de YTL'miz olacak. Durumumuz çok kötü sayılmaz. Bir kimlik

uydurmamız gerekecek. Bunu bir şekilde başarabileceğimizi düşünüyorum. Dedemin çok geniş bir çevresi vardı. Civerek ailesi bayağı geniştir. Bir yol buluruz merak etme."

"Annelerimiz, babalarımız ne olacak peki? Yeniden mi doğacağız sence?"

Metin bu tarafı sürekli düşünmekteydi. "Bunu ancak görerek bileceğiz," dedi. "Đçimden bir ses tek ve yegâne kalacağımızı fısıldıyor, ama… Görerek bileceğiz ancak." Aklına gelen şey üzerine sol bileğine baktı. "Bak kolumda dedemin saati var. Eğer bu saatten bir tane de onun bileğinde varsa, iş başka türlü olabilir tabii."

Kız elini tutunca Metin'in kalbi ısındı. Çiğdem onu suçlayarak krizlere kapılsaydı ne yapardı bilemiyordu. Kızı inanılmaz bir işe sürüklemişti. Diğer

yandan insanoğlunun geçirdiği benzersiz deneyimlerden biriydi.

“Metin bir şey söyleyeceğim.”

“Söyle.”

“Seni seviyorum.”

Metin’in kalbinde sıcacık kanatlar hareketlenmişti. “Ben de seni çok seviyorum Çiğdem,” dedi ve durup kızı dudaklarından öptü. Hafif dokunuşlu bir buseydi.

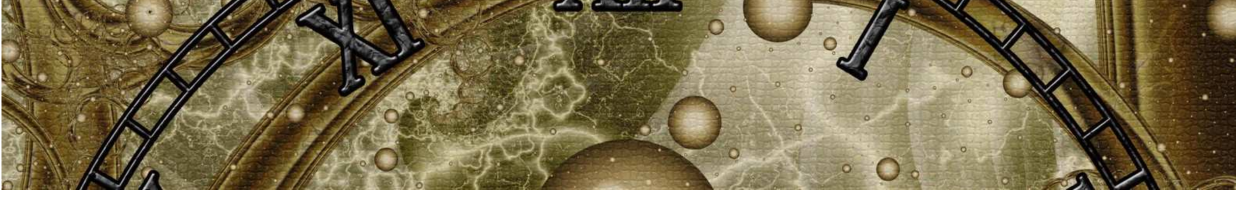
Adımları tekrar yola koyulduğunda Metin muazzam bir iyimserliğe kapılmıştı. Her şey yolunda gidecek gibi hissediyordu. Şu anda en çok merak ettiği şey, anlatacağı şeylere dedesinin ne gibi bir tepki göstereceğiydi.

Amsterdam, Haziran 2009

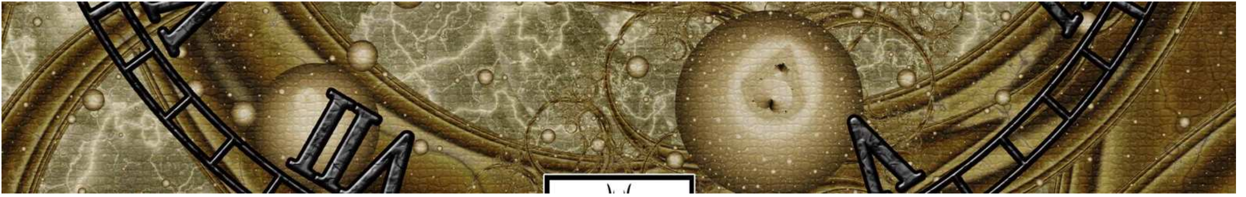
187

Sadık Yemni